

Mặc Ái

Contents

Mặc Ái	2
1. Chương 1: Tà Ác Thần Chi	2
2. Chương 2: Hồ Phụ Sinh Hồ Tử	5
3. Chương 3: Nhược Điểm Của Ta	9
4. Chương 4: Ta Muốn Mạnh Hơn	11
5. Chương 5: Lễ Vật Sinh Thần	13
6. Chương 6: Sinh Thần Văn Yến	15
7. Chương 7: Đêm Khuya Đối Ẩm	17
8. Chương 8: Lai Giả Bất Thiện*	21
9. Chương 9: Trường Tương* Thủ Khúc	23
10. Chương 10: Tông Vị Giao Tâm*	26
11. Chương 11: Tiểu Ngạo Công Tử	29
12. Chương 12: Thiên Tuyệt Cung Chủ	31
13. Chương 13: Theo Ta Trở Về	34
14. Chương 14: Tháo Xuống Mặt Nạ	37
15. Chương 15: Bày Tỏ Tình Yêu	40
16. Chương 16: Tìm Người	44
17. Chương 17: Thủ Lĩnh Kiều Tộc	47
18. Chương 18: Độc Xà	51
19. Chương 19: Bao Vây	55
20. Chương 20: Bị Bắt	58
21. Chương 21: Sống Không Bằng Chết	62
22. Chương 22: Thần Mộ	65
23. Chương 23: Không Bao Giờ...xa Nhau Nữa	69
24. Chương 24: Cứu Viêm Nhi	72
25. Chương 25: Vách Núi Dựng Đứng	76
26. Chương 26: Tận Cùng Bóng Tối	80
27. Chương 27: Đến Lướt Ta	83
28. Chương 28: Ta Yêu Người	87
29. Chương 29: Đê Tiện	90
30. Chương 30: Ngượng Ngùng Tiểu Thụ Dâm Đãng Công	94
31. Chương 31: Mộc Dục	97
32. Chương 32: Vận Sức Chờ Phát Động	101
33. Chương 33: Vui Về Chịu Đựng	105
34. Chương 34: Ân Ân Ái Ái	109
35. Chương 35: Cùng Người Ẩn Cư	112
36. Chương 36: Khắp Nơi Tìm Không Thấy	116
37. Chương 37: Là Phúc Hay Họa	119
38. Chương 38: Chỉ Mành Treo Chuông	122
39. Chương 39: Người Không Thể Chết	126
40. Chương 40: Kết Cục	130

41. Chương 41: Phiên Ngoại 1 : Vô Tâm Xúi Giục	136
42. Chương 42: Phiên Ngoại 2 : Tưởng Niệm Triền Miên	140
43. Chương 43: Phiên Ngoại 3 : Đến Chết Cũng Không Thay Đổi	142
44. Chương 44: Phiên Ngoại 4 : Thẹn Quá Thành Giận?	146
45. Chương 45: Phiên Ngoại 5 : Ai Kiếp Trước, Ai Kiếp Đây	149
46. Chương 46: Phiên Ngoại 6 : Đôi Phụ Tử Ngốc Nghếch	152
47. Chương 47: Phiên Ngoại 7 : Không Phải Không Yêu, Chính Là Quá Yêu	155
48. Chương 48: Phiên Ngoại 8 : Trở Về Hòa Hợp	158
49. Chương 49: Phiên Ngoại 9 : Hôn Nhân Trên Người	161
50. Chương 50: Phiên Ngoại 10 :	164

Mặc Ái

Giới thiệu

Editor: Tuyết NữRating: NC – 17Thể loại: Phụ tử niên thượng, xuyên không, giang hồ, nhất thụ nhất công, cường công

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mac-ai>

1. Chương 1: Tà Ác Thần Chi

Khi mở mắt nhìn thấy thế giới này, y thậm chí còn có chút vui sướng, không còn những công cụ thí nghiệm hiện đại, chỉ có những vật dụng và cửa sổ bằng gỗ chạm khắc hoa văn. Thế giới này khác xa với trước kia, khả năng chữa bệnh lạc hậu vô cùng, vì vậy mà người y phải gọi là mẹ đã chết do băng huyết sau khi sinh.

Kiếp trước giết bao nhiêu người chính bản thân y cũng không đếm được, thật không nghĩ tới kiếp này người đầu tiên bị y giết chết lại là mẫu thân của mình. Thật có chút buồn cười, xem ra cuộc sống kiếp này của y đã định trước chỉ toàn máu tanh và bóng tối rồi a.

Y dần quen với việc được nha hoàn và nữ mẫu chăm sóc sinh hoạt mỗi ngày, xem ra bối cảnh nhà y cũng không tệ lắm, bắt đầu từ lúc y sinh ra tới giờ cũng đã nửa năm, vậy mà cái người được gọi là phụ thân kia cũng chưa từng liếc mắt xem qua một lần. Cũng may người kia vẫn nhớ hắn còn có đứa con trai này mà ban cho y một cái tên.

Đời này y gọi là Mặc Viêm, Hắc Sắc Ma Hỏa? Y thật sự yêu thích cái tên này, tối thiểu so với Độc Xà nghe ra còn hay hơn nhiều.

...

Giống như thường ngày, nữ mẫu bế y ra vườn phơi nắng, ánh mặt trời ấm áp khiến y cảm thấy thật thoải mái, y nheo nheo đôi mắt đang muốn thuận theo bản năng đi vào giấc mộng, lại bị tiếng gọi của nha hoàn đang chạy từ xa tới mà thanh tỉnh, tiểu nha hoàn vừa chạy vừa hướng về phía nữ mẫu hô to: “Nữ mẫu, cung chủ đã trở về, cho gọi các vị thiếu gia”.

Bất thành linh bị cắt đứt giấc ngủ, vốn có chút không vui, đang muốn kháng nghị hai tiếng lại nghe được vị phụ thân trong truyền thuyết kia muốn gặp bọn họ. Đối với người phụ thân chưa bao giờ gặp, y quả thật có chút hứng thú nha.

Khi Mặc Viêm được nhũ mẫu ôm tới Triều Hoa điện đã thấy có không ít nha hoàn và nhũ mẫu đợi ở đó, y biết trên mình còn có mấy vị ca ca, chẳng qua là chưa gặp bao giờ, hiện tại tới đây đủ y nhất định phải nhìn xem cho rõ. Đứa lớn nhất bắt quả chỉ mới được hai tuổi, đứa nhỏ nhất cũng chỉ mới sinh một tháng, thì ra y còn chưa phải là đứa nhỏ nhất.

Phụ thân của y cũng thật có điểm phúc quá đi, tuy đại khái có thể đoán được, tại thế giới lấy quyền lực làm trọng này, chuyện nhất phu đa thê chỉ là bình thường, nhưng nhìn đến sáu bảy hài tử được ôm tùm chung một chỗ như vậy, y không khỏi cảm khái khả năng của phụ thân về phương diện kia cũng quá mạnh đi.

Bọn họ đứng yên một lát liền có một đám người từ ngoài điện đi tới, phân biệt hai bên trái phải ngồi xuống. Y lặng lẽ đánh giá những người đó, không khó nhìn ra đều là những người luyện võ, tuy rằng trên người đều mang sát khí rất nặng, nhưng có lẽ bận tâm tới những tiểu hài tử ở đây mà cẩn thận thu hồi khí tức của mình.

Mặc Viêm liếc nhìn đám người kia, sau khi quan sát xong liền áp đầu vào lòng nhũ mẫu, mới được phoi nấng một hồi, cảm giác ấm áp vừa nãy khiến y buồn ngủ, nhện không được liền đánh ngáp một cái. Một lần nữa nhìn xung quanh, y không nén được sửng sốt, những hài tử ở đây đều một bộ dạng run rẩy, có mấy đứa vì còn quá nhỏ mà khóc rống lên. Cho dù người ngồi hai bên đã tận lực thu hồi sát khí thì những đứa trẻ này cũng không thể chịu nổi, xem ra những hài tử này vẫn còn rất nhạy cảm nha.

Đại điện vốn yên tĩnh lại bị mấy tiếng khóc làm cho ầm ĩ, khó chịu nhãn mục, y ghét nhất là loại âm thanh bén nhọn này. Ngay cả những vị đang lẳng lặng ngồi chờ cũng có chút không kiên nhẫn, nhũ mẫu đương nhiên biết những người này các nàng không thể đắc tội, nên cố gắng sử dụng mọi cách để dỗ dành những tiểu tử tông này ngừng khóc.

Ngay lúc Mặc Viêm thấy mình sắp mất hết kiên nhẫn, thì vị phụ thân trong truyền thuyết kia cuối cùng cũng xuất hiện. Thậm chí không cần nhìn thấy, y cũng cảm giác được người kia khí thế cường đại đến mức nào, làm cho bọn y dù ở khoảng cách rất xa cũng nhận được một luồng áp bức mãnh liệt (*ta chém, ta chém...he he!!!* ^ ^). Người nguyên bản đang ngồi hai bên trái phải cũng đồng thời ưỡn lưng thẳng tắp, cung kính. Nhóm nhũ mẫu vẫn còn đang dỗ dành đám hài tử, không có thời gian quan sát tình hình, cho đến khi phát hiện, mấy đứa trẻ bỗng nhiên đồng thời dừng khóc.

Mọi người ngay lập tức đồng loạt đứng dậy quỳ xuống, động tác chỉnh tề nhất trí, khiến Mặc Viêm không khỏi hoài nghi, bọn họ có phải hay không luyện qua. Chợt nghe mọi người hô to: “Tham kiến cung chủ”. Thanh âm vang dội khắp đại điện, những hài tử vốn đã ngừng khóc lại bị dọa mà khóc lên lần nữa, bắt quả lần này cũng không dám phát ra âm thanh, chẳng qua là lệ vẫn tuôn rơi.

Mặc Viêm cũng không biết nhũ mẫu quỳ theo từ bao giờ, y chỉ cảm thấy một đạo khí tức cường đại không gì sánh bằng thẳng tắp bắn về phía bọn họ mang theo áp bức nặng nề, nhóm nhũ mẫu thử cũng không dám thở, còn đám hài tử muốn khóc cũng không dám khóc.

“Buông, đi ra ngoài”. Nam nhân ngồi ở phía xa bỗng nhiên mở miệng, thanh âm trong trẻo mạnh mẽ nhưng lại lạnh lùng như hàn nguyệt. Nhóm nữ hầu không dám phát ra âm thanh, lập tức buông đứa bé trên tay mình xuống, sau đó đứng chờ ngoài điện. Mặc Viêm còn chưa được một tuổi, không thể đứng vững, y chỉ có thể trở mình, dùng thân thể bò trên mặt đất, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía người đang ngồi ở vị trí cao cao kia.

Tọa ngay giữa ngọc y xa hoa, khuynh thế mỹ nam tử, mái tóc đen bóng buông xõa tùy ý, kim sắc hẹp dài nhàn nhạt liếc nhìn về phía dưới. Kim sắc nhàn nhàn! Mặc Viêm có chút giật mình, không biết tại sao, cặp mắt kia khiến Mặc Viêm liên tưởng đến một loài động vật hoang dã. Người đó một thân khí thế quân lâm thiên hạ làm tôn lên dung nhan tuyệt sắc, khiến cho Mặc Viêm có loại cảm giác không thật, trên đời này còn có người hoàn mỹ như vậy sao!

Mặc Thanh nhàn nhạt đánh giá mấy hài tử ở giữa đại điện, nghe nói đều là huyết mạch của hắn. Hắn khẽ híp con ngươi kim sắc quan sát một lượt, mỗi một đứa trong mắt đều là sợ hãi, khuôn mặt dính đầy nước mắt nước mũi, thật sự có chút ghê tởm. Đến khi tầm mắt của hắn và Mặc Viêm chạm nhau, không khỏi có chút kinh ngạc, trong đôi mắt của hài tử này hiện lên sự kinh diễm, nhìn kỹ còn có đánh giá, thậm chí là hưng phấn.

Hắn nhìn lại một lần nữa, xác định mình không có hoa mắt. Trong mắt hài tử kia quả thật lóe lên sự hưng phấn, là sự hưng phấn khi bắt được con mồi của mình. Hắn thu hồi ánh mắt, nhìn về phía các vị đường chủ đang ngồi hai bên, nhẹ nhàng hỏi: “Ý của các vị đường chủ như thế nào?”

Mọi người đều chấp tay đáp: “Tất cả đều theo ý cung chủ”. Mặc Viêm tuy không hiểu bọn họ đang nói chuyện gì, nhưng y có thể khẳng định cùng đám hài tử bọn y có liên quan. Từ lúc tầm mắt của y cùng người kia tiếp xúc liền có chút lưu luyến rồi đi, y cứ như vậy thẳng tắp chăm chú nhìn ngắm người kia.

Chỉ thấy khóe miệng của hắn đột nhiên câu lên nụ cười tà mị, sau đó cứ như vậy tiện tay giương lên. Mấy hài tử xung quanh Mặc Viêm đột nhiên như bị vật gì đó đè ép, trong nháy mắt đều nằm yên bất động, chỉ là cái miệng nhỏ nhắn đang không ngừng chảy ra máu tươi đỏ sẫm. Toàn bộ đại điện trong phút chốc đã bị huyết tinh bao trùm, mấy vị đường chủ ngồi hai bên tựa hồ đã tập mãi thành quen, chỉ là hơi ngẩn người, ngay lập tức liền khôi phục tự nhiên.

Nhóm nữ hầu ngoài cửa nhìn thấy một màn máu tanh quá mức kích thích, có mấy người chịu không nổi mà té xỉu tại chỗ. Còn dư lại mấy người gắt gao che miệng, không dám phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Mặc Viêm trái lại vẫn thản nhiên như thường, nhàn nhạt liếc nhìn những hài tử xung quanh mình bị giết chết, đột nhiên nghĩ đến, y đi tới thế giới này bất quá mới có nửa năm đã hại chết nhiều sinh mệnh vô tội như vậy. Mà cho dù không có y, những hài tử này cũng không thoát khỏi số phận bị giết. Hiện tại có thể thấy, cuối cùng chỉ mình y còn sống.

Có thể là bị ảnh hưởng bởi mùi huyết tinh nồng nặc, cũng có thể là bị vây hãm trong tiềm thức của mình, y đưa ngón trỏ chấm máu tươi trên mặt đất, sau đó đưa tay ngậm vào trong miệng, vị đạo quen thuộc trong thoáng chốc tràn ngập đầu lưỡi. Hương vị quen thuộc khiến bản thân hoài niệm, y đột nhiên nhếch môi nở nụ cười nhàn nhạt. Được rồi! Y nhận mệnh, xem ra người như y chỉ có thể sống cùng máu tươi và bóng tối đời đời kiếp kiếp a.

Y hoàn toàn không ý thức được, các vị đường chủ và người đang ngồi trên cao kia đều nhìn chăm chăm vào nhất cử nhất động của y, mà bản thân thì còn đang chìm đắm trong hương vị khiến y hưng phấn (*ta tiếp tục chém nào... ^_^*). Nam tử tọa trên cao kia đứng lên, đôi tròng mắt kim sắc lóe lên ý vị thâm trường, khóe miệng giương lên nụ cười nhàn nhạt, nhìn y: “Kể từ giây phút này trở đi, ngươi chính là thiếu cung chủ Thiên Tuyệt cung!”

Y nghe tiếng ngẩng đầu, đập vào mắt chính là người nam nhân còn chói mắt hơn ánh mặt trời, khóe miệng mang theo nụ cười ma mị, kim sắc nhãn mâu lóe ra ánh sáng khí phách mê hoặc lòng người. Trong nháy mắt, ngay cả y cũng muốn phủ phục quỳ lạy trước vị thần tà ác này.

2. Chương 2: Hổ Phụ Sinh Hổ Tử

Kể từ đó, toàn bộ người trong Thiên Tuyệt cung đều vi tôn y là thiếu cung chủ. Từ ngày đó, y nhận ra, những nữ tử ở hậu viện không còn ai tiếp tục mang thai nữa.

Y lẳng lặng nghe những nha hoàn bên mình cả ngày to to nhỏ nhỏ thảo luận những vấn đề này, trong lòng lại không hiểu, phụ thân là đang ngại có nhiều hài tử mà cảm thấy phiền phức, hay là muốn cho y một môi trường trưởng thành độc nhất vô nhị? Kỳ thực, y cũng muốn thử cảm giác huynh đệ tương tàn để tranh giành vị trí đích tử.

Từ lần gặp mặt ngày đó tới giờ, Mặc Viêm vẫn chưa thấy qua Mặc Thanh lần nào nữa. Y từ miệng những hạ nhân trong cung mới biết được, người kia đang bận rộn mở rộng thế lực của Thiên Tuyệt cung, rất ít khi trở về. Nếu có trở về cũng chỉ để nghỉ ngơi một...hai ngày liền tiếp tục ly khai.

Đây mới là thế giới võ lâm chân chính. Giang hồ trong cảm nhận trước kia của Mặc Viêm bất quá cũng chỉ là một đám người có chút nhiệt huyết, cả ngày múa đao lộng kiếm, chém chém giết giết, đơn giản chính là một đám ngốc nhàn chán. Nhưng sau khi tới thế giới này, y mới phát hiện suy nghĩ trước đây của mình có bao nhiêu ngu ngốc.

Thế lực Thiên Tuyệt cung trải rộng toàn bộ phương Bắc, hiện tại lại đang tiếp tục hướng về phía Nam. Cửa hàng Thiên Tuyệt cung chiếm gần một phần ba quốc gia. Ngay cả đương kim thánh thượng cũng không dám khiêu khích tới Thiên Tuyệt cung, trái lại còn đem công chúa hoàng tộc gả cho Mặc Thanh, phong Mặc Thanh thành Tiều Dao vương.

Lúc Mặc Viêm nghe được tin tức này, cảm thấy nực cười vô cùng. Là vua một nước lại có thể phong vương cho người trong giang hồ, không khỏi quá vô dụng đi, đúng là một vị vua yếu đuối.

Thế nhưng Thần Mộc lại rất nghiêm túc giải thích, Thiên Tuyệt cung cao thủ nhiều như mây, nếu tùy tiện phái binh gây rối, đến lúc tình hình căng thẳng, không chỉ nguyên khí quốc gia hao tổn, còn làm cho các nước xung quanh nổi lên tâm tư xâm chiếm, chẳng phải là mất nhiều hơn được hay sao. Huống chi, cửa hàng Thiên Tuyệt cung nắm giữ mạch máu kinh tế quốc gia, lại thêm tiền thuế do Thiên Tuyệt cung nộp lên hàng năm chỉ sợ cũng gần bằng phân nửa quốc khố. Một con cá vàng lớn như vậy, không hảo hảo dưỡng nó, cưng chiều nó, thế nào còn muốn đem đẩy nó ra bên ngoài?

Mặc Viêm cảm thấy bản thân mình còn khá nông cạn. Chẳng qua là y nghĩ tới, nam nhân tuấn mỹ như thần kia ắt không đơn giản như vậy, giang hồ trong mắt y và thế giới này tựa hồ chênh lệch quá lớn. Trước kia trong nhận thức của y, giang hồ bất quá chỉ là một số các môn phái đánh qua đánh lại với nhau, tranh giành chức vị võ lâm minh chủ gì đó.

Thần Mộc luôn dùng vẻ mặt kính cẩn mà nói với y: “Thiên hạ này mấy trăm năm nay chưa hề xuất hiện một nhân vật như vậy, kinh tài tuyệt diệu, thiên hạ vô song, mà người này chính là phụ thân của ngươi. Ngươi phải kính hân, trọng hân! Không được có nửa điểm khinh hân, nghi hân!” Những lúc nói tới câu này, Mặc Viêm luôn thấy trong mắt Thần Mộc lóe lên sự sùng bái nồng đậm.

“Nếu như không phải phụ thân ngươi không để tâm đến việc xưng bá thiên hạ, thì đừng nói là vương gia, mà ngay cả thiên hạ này sợ rằng cũng là của hân”. Thần Mộc không ngừng thao thao bất tuyệt, Mặc Viêm lười biếng gật đầu, y tuy rằng đã gặp qua Mặc Thanh tao nhã tuyệt thế cũng như thân thủ vô cùng kỳ diệu của hân. Thế nhưng y vẫn cho rằng, những điều này chẳng qua là do Thần Mộc quá mức sùng bái mà khoa trương lên.

Kỳ thực y cự tuyệt hết thảy những điều này, cũng bởi vì bản thân cố chấp. Nếu người kia quả thật giống như trong lời đồn, là người không có thật trên đời, kinh hãi thế tục, như vậy y có thể lấy tư cách gì mà kề vai cùng người ấy. Khoảng cách xa xôi như vậy, chỉ ngày một ngày hai y làm sao có thể đuổi kịp hân a.

Thần Mộc là người mà sau khi Mặc Viêm trở thành thiếu cung chủ, được Mặc Thanh cố ý sai tới làm sư phụ y, huấn luyện cho y tất cả mọi thứ. Lần đầu tiên nhìn thấy vị nam tử chừng hai mươi này, y cảm thấy người nọ cũng chẳng có gì đặc biệt. Tuy nhiên, sau khi thấy được thân thủ siêu phàm của Thần Mộc cùng với những quan niệm đặc biệt của y về những việc trọng đại, Mặc Viêm mới bắt đầu chân chính chấp nhận người này là sư phụ của mình.

Thật lâu sau đó Mặc Viêm mới biết được, Thần Mộc thì ra chính là đường chủ Thiên Phong đường, khi Mặc Thanh không có trong cung, toàn bộ mọi việc lớn nhỏ đều do người này xử lý. Có thể thấy được, Thần Mộc chính là nhân vật lớn thứ hai trong cung, vậy mà lại bị bắt tới làm sư phụ cho y, điều này có phải hay không bởi vì Mặc Thanh thật sự coi trọng y, chỉ mới nghĩ như vậy, Mặc Viêm liền cảm thấy hưng phấn hẳn lên, cho dù là lúc huấn luyện làm sát thủ, y cũng không để tâm tới như vậy.

Mặc Viêm dùng mười năm, học hết tất cả bản lĩnh của Thần Mộc. Trong một lần tỷ thí, kiếm của y liền để chính xác trên cổ Thần Mộc. Trong mắt Thần Mộc đều hiện lên bất khả tư nghị (*khó tin*), vừa kích động lại vừa thỏa mãn. Mặc Viêm không biết người này có ý gì, không thể làm gì khác ngoài thu hồi thanh kiếm, bất động thanh sắc đợi người nọ lên tiếng.

Thần Mộc mỉm cười vuốt đầu y: “Thiếu cung chủ, thuộc hạ đã không còn gì để dạy cho ngươi. Thiếu cung chủ thật có thiên phú, quả không hổ là huyết mạch của cung chủ”. Thần Mộc nói xong, trên mặt nở nụ cười vui vẻ, sau đó lặng lẽ ly khai.

Mặc Viêm nghe được câu nói “Quả không hổ là huyết mạch của cung chủ”, trong mắt hiện lên một mặt vui sướng, cuối cùng cũng đuổi tới chân người kia rồi sao. Nhưng muốn có thể cùng hân kề vai, thậm chí là vượt qua hân, thì y còn phải nỗ lực tới mức nào mới có thể đạt được, e là cả đời này mình cũng vô pháp vượt qua người kia.

Mười năm này Mặc Viêm so với bất kỳ người nào đều khổ cực hơn cả, không ai biết đứa trẻ có được sống thoải mái nhất trong Thiên Tuyệt cung, mỗi ngày chỉ nghỉ ngơi hai canh giờ, thời gian còn lại, y đều dành tất cả cho việc luyện tập, ngoại trừ những lúc theo Thần Mộc chăm chỉ học kiếm pháp, mỗi ngày y còn dành ra chút thời gian, tránh thoát khỏi ám vệ, kín đáo đi tới cấm địa trong cung ôn lại những gì đã được huấn luyện ở kiếp trước.

Chuyện Mặc Viêm đánh thắng Thần Mộc, chỉ mới có ba ngày đã truyền đi khắp trong ngoài Thiên Tuyệt cung. Mặc Viêm một bộ dáng không liên quan, ngồi trên nhánh cây ở cấm địa luyện tập xuất kiếm. Bỗng có mấy nha hoàn đi ngang qua, vừa đi vừa bàn luận xôn xao, thanh âm không nhỏ vô tình truyền vào tai Mặc Viêm.

“Thiếu cung chủ chỉ mới có mười một tuổi thôi a, vậy mà có thể học hết bản lĩnh của Thần đường chủ, cũng quá đáng sợ đi”.

“Đây đã là cái gì, thời điểm lựa chọn thiếu cung chủ còn đáng sợ hơn kia, lúc đó trừ y ra tất cả hài tử khác đều chết hết, vậy mà y không khóc cũng không nháo, còn lấy tay chấm máu huynh đệ bỏ vào miệng mà nếm a”.

“Trời ạ! Điều này làm sao có thể, lúc ấy y còn chưa tới một tuổi đi”.

“Ta lừa ngươi làm gì, điều này do chính miệng nhóm nhũ mẫu đứng ngoài cửa lúc đó đã nói. Hài tử ma quỷ, đúng là yêu nghiệt a!”.

“Uy! Ngươi không muốn sống nữa hay sao? Lời như vậy mà cũng dám nói. Đi! Đi mau, nếu để người khác nghe được thì nguy to”.

...

Mặc Viêm ngồi trên cây, không một chút động đậy. Đợi đến khi các nàng đi xa, mới cân nhắc đứng lên: “Hài tử ma quỷ, đúng là yêu nghiệt?!” Y đột nhiên nhin không được cúi đầu bật cười: “Có ý tứ nha, phụ thân đại nhân, người là ma đầu, ta là yêu nghiệt, thật là trời sinh một đôi”.

Chuyện ngày đó Mặc Viêm cũng không để trong lòng. Lại qua một ngày, Thần Mộc gọi y vào thư phòng, nói là có chuyện muốn thông báo. Lúc đi ngang qua hành lang, thấy có thi thể bốn nha hoàn bị đóng trên cọc gỗ dựng đứng trong sân, miệng bị xé nát, đầu lưỡi cũng bị cắt đứt. Mặc Viêm từ xa nhìn thoáng qua, mơ hồ thấy có điểm quen mắt.

Bất quá cũng là chuyện không liên quan, y bước qua nơi đó, đi vào Thiên Phong đường tìm Thần Mộc.

Thần Mộc ngồi ngay ngắn trước bàn, thấy Mặc Viêm đã đến, phát tay một cái, ý bảo y tới gần. Mặc Viêm và Thần Mộc chung sống với nhau mười năm, sớm đã quen thuộc, giữa bọn họ đối xử cũng rất tùy tiện. Y lập tức bước nhanh tới, Thần Mộc đứng dậy kéo cho y cái ghế, lại vì y rót một chén trà, rồi mới ngồi xuống lần nữa.

Mặc Viêm ngồi xuống, nhẹ nhàng cầm chén trà uống một ngụm nhỏ, hương trà thuận theo tràn vào đầu lưỡi. Thần Mộc nhìn bộ dáng tiểu hài tử của y, lại luôn lơ đãng lộ ra dáng vẻ người lớn, thật khả ái, nhìn không được đưa tay xoa đầu y. Mặc Viêm đối với hành động của người này sớm thành thói quen vẫn bất vi sở động.

Buông chén trà, cẩn thận quan sát gương mặt tuần tú của Thần Mộc: “Sư phụ tìm ta tới là có việc gì?” Thần Mộc lúc này mới câu môi mỉm cười, từ từ nói: “Ta đã truyền thư báo cho cung chủ, hẳn quyết định tự mình chỉ dạy cho ngươi”. Mặc Viêm giống như nhìn thấy sét đánh giữa trời quang, mà đạo thiên lôi kia vừa vạn đánh vào người y, ngơ ngác nửa ngày không biết làm sao mở miệng.

Thần Mộc cho là y hưng phấn quá mức: “Có thể nhìn thấy phụ thân, hưng phấn tới vậy sao?” Mặc Viêm rớt cuộc cũng tiêu hóa xong tin tức khiếp sợ kia, mở miệng hỏi: “Phụ thân không phải một mực muốn mở rộng thế lực Thiên Tuyệt cung sao?”.

“Àn, bây giờ cả phía nam cũng đã nằm trong tay, cửa hàng của chúng ta cũng đã bí mật xâm nhập vào trong hai nước Thanh Lam và Tần Xuyên, hiện nay xem ra, mọi việc đều rất thuận lợi”. Thần Mộc thần nhiên nói, thời gian gần đây những kế hoạch cơ mật và hành động của Thiên Tuyệt cung, Thần Mộc toàn bộ đều nói cho y không có nửa điểm giấu diếm, tựa hồ muốn tập cho y quen với mọi việc trong cung từ nhỏ.

Mặc Viêm nhú nhẹ chân mày, lại cầm chén trà uống hết một nửa. Xâm nhập vào mạch máu kinh tế hai nước láng giềng, phụ thân đại nhân, người thật sự không có hứng thú làm hoàng đế sao? Nếu như người muốn, như vậy tam quốc chẳng phải là vật nằm trong tay người a.

Chỉ mới có mười năm ngắn ngủi, phụ thân lại lấy tốc độ mà người thường không nhìn thấy được, dễ dàng nắm giữ mạch máu kinh tế hai nước. Người còn muốn cho ta bao nhiêu cái kinh hỉ đây, khiến cho ta biết được bản thân mình còn thua kém người biết bao nhiêu a.

Thần Mộc đột nhiên im lặng, vươn tay vuốt tóc Mặc Viêm, Mặc Viêm không hiểu ngẩng đầu nhìn người nọ. Thần Mộc nhìn thẳng vào mắt y, nghiêm túc nói: “Tiểu Viêm, phụ thân ngươi gần như không phải người thường, cho dù ngươi muốn vượt qua hắn, cũng không cần vội vàng”. Con người Mặc Viêm lóe lên, minh bạch Thần Mộc là đang an ủi mình.

Việc y muốn vượt qua phụ thân biểu hiện rõ ràng như vậy sao, khiến cho đối phương có thể nhìn ra. Xem ra khả năng che giấu cảm xúc của y giảm xuống không ít, Mặc Viêm trong ngực tính toán một phen, nhưng vẫn như thường nhếch môi cười: “Sư phụ, ta sẽ cố gắng”.

Thần Mộc cũng không có tâm tư gì khác, nhẹ nhàng an ủi hắn: “Hồ phụ sinh hồ tử, ngươi cố gắng nỗ lực như vậy, ta cũng rất vui mừng!”.

3. Chương 3: Nhược Điểm Của Ta

Mặc Viêm không muốn tiếp tục đề tài này, cố ý chuyển hướng: “Sư phụ, trước cửa hình đường sao lại có bốn thi thể nha hoàn vậy”. Thần Mộc sắc mặt âm trầm: “Là bọn nha hoàn không giữ mồm miệng, đều đã bị trừng trị theo cung quy”.

Mặc Viêm đột nhiên nhớ lại, thảo nào có điểm quen mắt, nguyên lai là những nha hoàn hôm trước.

Đương nhiên, y không quan tâm đến sống chết của bốn nha hoàn kia, mà là, y cho rằng cấm địa hẳn không có người, không ngờ người trong hình đường lại biết, xem ra y đã quá tự tin.

Ra khỏi Thiên Phong đường, y vẫn tiếp tục suy nghĩ, mười năm qua mỗi ngày đều luyện tập trong cấm địa không có gián đoạn. Nếu đã bị phát hiện từ sớm, sao lại không có ai ngăn cản y, điều này chứng minh y được phép ra vào cấm địa.

Thế nhưng, nghĩ đến nếu không có chuyện của bốn nha hoàn kia, hẳn là cả đời y cũng không biết mình đã bị người theo dõi từ lâu. Còn ngu ngốc mà tự tin vào khả năng của bản thân nữa chứ, y đột nhiên lạnh run cả người, cái loại cảm giác ngày ngày bị nhìn nhắt thanh sở thị, là sát thủ nhiều năm, kiêng kỵ nhất chính là phơi bày toàn bộ ra trước mắt người khác, y bỗng có cảm giác không an toàn.

Mặc Viêm đột nhiên nhớ lại, từng có một đồng đội trước khi chết đã nói: “Trừ phi là người đủ mạnh, nếu không người không được có nhược điểm, có nhược điểm nghĩa là chết”. Nhược điểm của đồng đội đó chính là em trai hắn, kẻ khác lợi dụng người em trai kia mà bắt hắn, sau đó tra tấn đến chết.

Thời điểm y tới cứu viện, người kia chỉ còn lại chút hơi tàn. Y biết người kia có ý tứ gì, hắn khuyên y không nên dấn vào vết xe đổ của hắn, ở thế giới kia của y, nếu người không đủ mạnh, ngay cả chính mình còn lo không được thì sao có thể bảo vệ người mình quan tâm. Cho nên hoặc là người không có, hoặc là người tuyệt đối không để người khác nắm được nhược điểm của mình.

...

Màn đêm buông xuống, nhân lúc nửa đêm, y linh hoạt tránh thoát ám vệ trong cung, một lần nữa đi tới cấm địa. Lúc này y không phải đến để luyện tập, mà là muốn buộc cái người kín đáo theo dõi y phải xuất hiện. Mặc Viêm gần như phát huy hết mọi kỹ năng kiếp trước tới cực hạn, không nhúc nhích, an tĩnh trốn ở một góc sâu trong cấm địa, y cũng không tin người nọ không có hành động gì, nhất định phải có một chút sơ hở.

Y lặng lẽ đứng tại đó, gần như cùng rừng cây trong cấm địa hòa làm một, ngay cả hô hấp cũng chậm dần lại cho đến khi không còn phát ra. Không biết qua một hay hai canh giờ, y cuối cùng cũng nghe được chút động tĩnh, tuy rằng rất nhẹ rất nhẹ, chỉ như làn gió phát qua. Trong nháy mắt nhiệt huyết của y dâng trào, cả đêm chờ đợi thật không uổng công. Y lập tức nín thở, theo dõi cái người sắp xuất hiện ở cửa.

Ti bào hắc sắc, viền áo dùng chỉ vàng thêu một ít hoa văn phức tạp, cao nhã mà đẹp đẽ quý giá. Mặc Viêm có chút sững sốt, sao lại có người y phục như vậy, trong đêm tối che giấu cả thân hình, giống như y, hiện

tại một thân hắc y vây kín, ngoại trừ song nhãn.

Rốt cuộc, người kia cũng từ từ xuất hiện trong tầm mắt của y, tóc dài đen bóng tùy ý xỏa tung, hắc bào mở rộng chỉ tùy tiện dùng dây lưng buộc lại, nói lỏng tới mức chỉ như khoác hồ trên vai, thậm chí lộ ra nửa vai, áo choàng đơn giản căn bản không che dấu được thân hình trắng kiêu hoàn mỹ của nam nhân.

Hắn tiện tay bẻ một nhánh cây, tùy ý khua hai cái, ở nơi tối đen như mực đến năm ngón tay cũng không nhìn thấy này mà huy vũ, Mặc Viêm ngây người, y hoàn toàn không biết hình dung những gì nhìn thấy như thế nào, người kia thân hình biến hóa quỷ dị, ra chiêu tốc độ cực nhanh, từng chiêu ngoan lệ, Giờ khắc này, y phảng phất như nhìn thấy vũ điệu của ám dạ ma vương (vương của bóng đêm).

Rất nhanh một bộ kiếm pháp đã chơi xong, liền tiện tay ném đi nhánh cây, lá cây xung quanh hắn ngay lập tức đồng loạt rơi xuống. Người kia an tĩnh đứng giữa bầu trời lá rụng. Mặc Viêm chú ý thấy, không có một mảnh lá nào rơi xuống bên cạnh hắn trong vòng ba trượng, không ngờ nội lực của người này lại cường đại như vậy.

Người kia đột nhiên xoay người lại, hơi ngẩng đầu. Mặc Viêm cảm giác mình thực sự bị thiên lôi bổ tới, trước mắt là gương mặt đỏ, ngay cả nằm mơ y cũng không thể quên được, dung nhan khuynh thế, song nhãn ám kim (kim sắc hắc ám), nụ cười ma mị. Thế nào lại là hắn?!

“Nhớ kỹ?” Người kia híp đôi mắt ám kim, lười biếng nhìn y. Mặc Viêm mới từ cứng ngắc lấy lại tinh thần, lại một lần nữa hóa đá, nguyên lai hắn đã sớm phát hiện ra mình, hắn vừa nãy múa kiếm là để cho mình nhìn a.

“Nhớ kỹ”. Tuy rằng thân thể hóa đá, nhưng Mặc Viêm cũng không quên đáp lời hắn. Mặc Thanh khẽ gật đầu, coi như hài lòng. Lúc Mặc Thanh chuẩn bị xoay người ly khai, y đột nhiên nhận không được hỏi: “Phụ thân trở về từ khi nào?”

Mặc Thanh tà tà liếc mắt nhìn hắn: “Người cứ nói đi?” Bộ dáng kia ở trong mắt Mặc Viêm không phải nói có bao nhiêu mỉa mai, y cố nén xúc động, trấn an mình, dùng một tia thanh minh cuối cùng tinh tế nghiền ngẫm ý tứ của hắn “Trừ ta ra, không ai dám bước vào đây”. Mặc Thanh nhìn y vất óc suy nghĩ tựa hồ rất khổ cực, rốt cuộc hảo tâm giúp y giải đáp nghi hoặc.

Mặc Viêm mắt không nháy một cái nhìn chằm chằm trông mắt kim sắc mang tà khí bức người của hắn, như muốn từ bên trong nhìn ra được chút gì đó. Mặc Thanh tối nay tựa như có chuyện cao hứng, vậy mà có thể đứng yên tại chỗ cho y quan sát.

“Nhìn ra cái gì?” Thanh âm thanh lãnh như hàn nguyệt, ở nơi này ban đêm, đặc biệt êm tai động lòng người. Mặc Viêm nói nghiêm túc: “Phụ thân không có nhược điểm”.

Mặc Thanh nghe xong thoáng nhượng mảy, khí tức tà mị lại mang theo anh tuấn bức người. Hắn đột nhiên đối với hài tử núp sau cây to có điểm hứng thú: “Vậy còn người?”

Mặc Viêm đột nhiên nở nụ cười, nụ cười kia mang theo mùi vị bất cần đời, ngay cả chính y cũng không biết. “Nhược điểm của ta chính là phụ thân đại nhân”.

Mặc Thanh nghe xong, liền bật cười. Mặc Viêm lần đầu tiên thấy trong mắt hắn lóe lên một chút tiếu ý. Trong ngực thầm nghĩ, đây là lần đầu tiên y thấy phụ thân chân chính cười. Dĩ vãng phụ thân cũng luôn cười, nhưng nụ cười của hắn chưa bao giờ đạt tới đáy mắt.

4. Chương 4: Ta Muốn Mạnh Hơn

Buổi sáng ngày thứ hai, y bị nha hoàn đánh thức, nói là cung chủ hồi cung. Y cũng chẳng mấy để ý, chính mình hôm qua còn nhìn thấy a, khi trời sáng, hắn là người trong cung cũng sẽ biết, nhưng với thân phận là đích tử, y vẫn phải thể hiện lòng hiếu thảo ở trước mặt mọi người. Vì vậy các nha hoàn giúp y chuẩn bị một phen.

Mười năm qua, đây là lần đầu tiên y chú ý cách ăn mặc như vậy. Nhìn người trước gương một thân y phục hoa lệ, dung mạo thanh tú. Y nhận không được nhũ mày, thực sự là người đẹp vì lụa, nhìn y có hơn một phần quý khí so với thường ngày a.

Thời điểm y tiến vào Triều Hoa điện, tám vị đường chủ đều đã đến đông đủ. Mấy năm nay y cũng thường gặp được những vị đường chủ này, chung đụng cũng có điểm hòa hợp, mấy người thấy y đi đến, đều cười hí hóp mắt đứng dậy chấp tay: “Gặp qua thiếu cung chủ”

“Không nên khách khí như vậy, các vị thúc bá tới từ khi nào?” Mặc Viêm cười tủm tỉm cùng bọn họ chào hỏi, mấy vị đường chủ đều là nhìn hắn lớn lên, Thần Mộc bình thường cũng mang theo y đến nơi những người này xử lý công việc thăm thú, giúp y hiểu được những công việc mà các phân đường phụ trách, cũng giúp mọi người hiểu nhau hơn.

Hơn nữa Mặc Viêm rất biết cách cư xử, đối với trưởng bối luôn kính trọng, lại thông minh nhu thuận, nên đều có ấn tượng rất tốt với y. Hàn huyền một hồi, tất cả đồng thời cảm giác được một đạo khí tức cường liệt. Trong lòng đều biết cung chủ đã tới, nhất thời trầm tĩnh lại, chậm rãi chờ đợi.

Mặc Thanh vẫn một bộ dạng như cũ, tóc xõa dài, lưỡi biếng ngồi trên ý (ghế) ngọc. Mấy vị đường chủ cùng Mặc Viêm đồng thời quỳ xuống: “Tham kiến cung chủ”. Mặc Thanh tùy ý vung tay, ý bảo miễn lễ.

Tám vị đường chủ lúc này mới trở về vị trí của mình ngồi xuống. Mặc Viêm lẳng lặng đứng ở một bên. Mặc Thanh ngoắc tay với y, ý bảo y lại gần, ngón tay trắng nõn thon dài, đốt ngón tay phân minh, ngón cái đeo một chiếc nhẫn phỉ thúy xanh biếc.

Mặc Viêm nhìn ngậy người, người này a, ngay cả ngón tay cũng xinh đẹp như vậy. Bất quá y vẫn là nghe lời đi đến bên cạnh người nọ. Mặc Thanh liếc nhìn Mặc Viêm, lại nhìn tám vị đường chủ ngồi xung quanh, lúc này mới lên tiếng: “Viêm nhi, mấy vị đường chủ ở đây đều rất mạnh, ngươi xem sau này có muốn cùng người nào học hay không?”

Một tiếng “Viêm nhi” khiến Mặc Viêm giật mình, nhin không được liếc nhẹ về phía người bên cạnh, người nọ vẫn một bộ dạng lười biếng, con ngươi kim sắc lóe sáng rồi vụt tắt, mang theo một loại phong tình khác biệt. Mặc Viêm cảm thấy trong nháy mắt ngực của mình như thắt lại, trái tim không ngừng loạn nhịp. Nhưng lý trí vẫn nhắc nhở y không được thất thố: “Phụ thân đại nhân, ta muốn theo Thiên Y đường Bạch Phong bá bá học độc thuật”.

Tư Đồ Bạch Phong, đường chủ Thiên Y đường, giang hồ xưng tụng “Độc Y”, y thuật trác tuyệt, khởi tử nhân, nhục bạch cốt (làm người chết sống lại, làm xương trắng có da thịt). Mà độc thuật của hắn càng làm người khác nghe tin đã sợ mất mật. Mặc Viêm cũng không phải muốn trở thành cao thủ dụng độc gì, y đơn thuần chỉ là muốn trở nên mạnh mẽ, để bản thân không có nhược điểm.

Mặc Thanh đối với lựa chọn của Mặc Viêm cũng không có bất kỳ suy nghĩ gì, tựa hồ hết thảy đều theo y. Mặc Viêm vừa dứt lời, hắn liền nghiêng đầu nhìn về phía Tư Đồ Bạch Phong, Tư Đồ Bạch Phong lập tức đứng dậy, đi về trước cúi người: “Lão phu nhất định tận tâm chỉ dạy thiếu cung chủ”.

Từ ngày đó trở đi, ngoại trừ những lúc Mặc Thanh rảnh rỗi, sẽ đến dạy võ công cho Mặc Viêm. Toàn bộ thời gian đa phần y đều ở trong Thiên Y đường, đi theo Tư Đồ Bạch Phong làm quen với các loại dược vật. Y- Độc vốn là một thể thống nhất, dụng độc cũng phải giải được độc, hại người cũng có thể cứu người, đây là điều quan trọng Tư Đồ Bạch Phong đã nói với y.

Hiện tại Mặc Viêm chỉ một lòng một dạ muốn làm cho bản thân ngày càng mạnh hơn, đôi lúc nửa đêm nằm mơ, một lần lại một lần y đều chỉ nhìn thấy cặp mắt kim sắc tà mị kia. Thế nhưng lúc cùng người nọ ở chung, y càng thấy rõ ràng, mình bây giờ, đừng nói là sánh vai, sợ rằng ngay cả gót chân của hắn y cũng không đuổi kịp.

Đêm nay, Mặc Viêm vẫn như thường lệ vào cấm địa, sau khi dốc hết sức luyện tập xuất kiếm, y lại đứng yên giữa rừng cây, luyện tập nâng cao giác quan của mình, mang thần trí thả lỏng đến cực hạn, làm cho mình cảm thụ được nhất thanh sở thị (tất cả mọi việc) xung quanh. Đột nhiên y cảm nhận được kế bên nhánh cây có một hơi thở khe khẽ phập phồng, nhỏ đến mức làm người khác xem nhẹ nó.

Y không hề chần chờ, lập tức xoay người, liền thấy Mặc Thanh đứng sau lưng y, vẫn một thân hắc bào tùy ý, thần sắc lười biếng, trên tóc và trên thân mang theo hơi nước. Mặc Viêm cũng là thật lâu sau đó mới biết được, phụ thân đại nhân của y, mỗi lần thị tắm xong cũng không ngủ lại, hơn nữa mỗi ngày dù trẻ thể nào cũng phải tắm rửa qua.

“Phản ứng cũng không tệ lắm”. Mặc Thanh nhàn nhạt khen, Mặc Viêm biết tính cách hắn vẫn là như vậy, muốn làm cho hắn có một điểm nhiệt tình, khả năng là không lớn, luôn là một dạng nhàn nhạt lại mang theo điểm lười nhác, đối với tất cả mọi thứ đều không thêm quan tâm.

“Phụ thân đại nhân có việc?” Mặc Viêm biết rõ người này là mới từ chỗ ái thiếp đi ra, chuẩn bị trở về Thanh Hoa điện nghỉ ngơi.

Mặc Thanh thu hồi bộ dạng biếng nhác, lần đầu tiên thần sắc mang theo một chút nghiêm nghị, tinh tế dò xét nét mặt của y: “Vì sao?” Mặc Viêm bị hấn hỏi một câu không đầu không đuôi ngay ngắn cả người.

Mặc Thanh nhìn y có chút mờ mịt, không nhanh không chậm mà giải đáp nghi hoặc: “Võ công của người có thể xem là cao thủ, y độc cũng không tồi, tương lai, toàn bộ Thiên Tuyệt cung đều giao vào tay người”. Mặc Viêm lúc này mới hiểu được ý hỏi của hắn.

Mặc Viêm cuối đầu nhìn đầu ngón chân, một lát sau liền ngẩng đầu thẳng tắp nhìn Mặc Thanh, nghiêm túc nói: “Phụ thân đại nhân, ta muốn đuổi kịp người”.

Mặc Thanh nhìn thẳng vào con người đen thẫm trong suốt vẫn tỏa ánh sáng rực rỡ trong đêm đen dày đặc, thấy trong đó ánh lên sự kiên định và chấp nhất. Hắn hơi nâng mi nói với Mặc Viêm: “Ta đem công lực truyền cho người, người liền có thể đuổi kịp ta”.

Mặc Viêm nghe xong lời này, kiên quyết lắc đầu: “Ta muốn đuổi kịp người bằng chính năng lực bản thân”.

Sau đó, đột nhiên đối với Mặc Thanh nở nụ cười, nụ cười kia mang theo một chút bất cần đời, một chút hưng phấn, càng nhiều hơn chính là một loại tình cảm không thể nói ra.

Mặc Thanh nhú nhú mày, tựa hồ không hiểu nổi Mặc Viêm có ý gì. Nhưng cũng lười quản y, phụ tử bọn họ mãi mãi là như vậy, Mặc Thanh chưa bao giờ ngăn cản Mặc Viêm làm bất cứ chuyện gì, luôn là một bộ dáng mặc kệ.

Đương nhiên, khả năng lớn nhất có lẽ là Mặc Thanh qua mức lười nhác, không muốn để ý tới.

5. Chương 5: Lễ Vật Sinh Thần

Mặc Viêm tiến bộ cực nhanh, toàn bộ Thiên Tuyệt cung, y chỉ đứng sau Mặc Thanh. Năm đó y theo Thần Mộc bá sư, cũng phải đánh tới ba bốn trăm chiêu mới có thể đánh bại người này. Mà hiện tại, chỉ trên dưới ba mươi chiêu đã dễ dàng đánh thắng Thần Mộc. Thần Mộc đối với chuyện thua cuộc cũng không để ý, còn lấy việc đồ đệ mình tài giỏi làm tự hào. Nhìn thấy ai cũng khoa trương thiếu cung chủ là kỳ tài ngàn năm khó gặp.

Tư Đồ Bạch Phong cũng đem toàn bộ y thuật độc thuật của mình ra chỉ dạy, Mặc Viêm không chỉ học hết bản lĩnh của hắn, hai người còn nghiên cứu ra những loại độc hiểm thấy, sau đó lại cùng nhau tỷ thí tốc độ giải độc, Tư Đồ Bạch Phong luôn bại bởi tiểu tử này, cuối cùng không thể không thừa nhận, bản thân đã không còn gì để dạy thiếu cung chủ. Cuối cùng cũng giống hệt Thần Mộc, đi đến đâu cũng khoa trương thiếu cung chủ là kỳ tài thiên hạ.

Từ đó, hai vị đường chủ trong Thiên Tuyệt cung đều lấy việc làm sư phụ của thiếu cung chủ là vinh quang, làm cho mấy vị đường chủ khác phải âm thầm cắn răng, buồn bực tại sao thiếu cung chủ đối với kinh

thương, ám sát, tình báo các thứ lại không có hứng thú. Kỳ thực Mặc Viêm vốn là sát thủ, đối với ám sát rất có hứng thú, thế nhưng y từng xem qua cách huấn luyện của Thiên Sát đường, phát hiện thuật ám sát của cổ đại với hiện đại không khác nhau là mấy, rất nhiều phương thức đã được huấn luyện qua. Vì vậy, y quyết định cứ như cũ lên luyện tập là tốt rồi.

Mấy năm nay vóc dáng Mặc Viêm cũng không sai biệt nhiều lắm, chỉ thoáng đến vai Mặc Thanh. Mặc Thanh thỉnh thoảng cũng bớt chút thời gian, chỉ điểm một vài chiêu thức cho Mặc Viêm, sau đó sẽ cùng y so chiêu, rèn luyện cho y kỹ năng thực chiến. Hôm nay, Mặc Viêm đánh với Mặc Thanh hơn trăm chiêu mới bị chế trụ.

Mặc Viêm mới vừa rồi là dùng toàn lực ứng phó, lúc này mồ hôi nhễ nhại như mưa, nằm trên bãi cỏ không ngừng thở dốc. Mặc Thanh đứng bên cạnh, từ trên cao nhìn xuống bộ dáng chật vật của y, trong tròng mắt ám kim mang theo nhàn nhạt tán thưởng: “Không tồi, có thể đỡ được trăm chiêu của ta”.

Mặc Viêm nhìn con người kim sắc kia, khóe môi nở nụ cười rạng rỡ, con người trong suốt đen láy như bóng đêm mang theo chút mát mát. Mặc Thanh lẳng lặng nhìn Mặc Viêm, nghĩ đến mình mười bốn, mười lăm tuổi năm đó, tựa hồ đã biết đến tính dục, vì vậy thường ở bên rất nhiều nữ nhân.

“Người cũng đã trưởng thành”. Mặc Thanh từ trước đến nay nếu đã muốn gì thì làm ngay, vì vậy lập tức đem quyết định của mình nói ra. Mặc Viêm không giải thích được ý tứ của hắn, hai tròng mắt đen láy mờ mịt, Mặc Thanh nhìn thật sâu vào đôi con người kia, cư nhiên thấy được ảnh ngược của chính mình trong đó.

Mặc Viêm nghĩ ngợi đã đủ, từ trên bãi cỏ ngồi dậy, trong miệng theo thói quen ngậm một cọng cỏ. Cũng không biết có phải do kiếp trước thường xuyên hút thuốc lá hay không mà y sửa mãi không được, lúc nhàm chán rất thích ngậm một thứ gì đó. Tuy rằng rất chướng tai gai mắt, nhưng Mặc Thanh cũng không thêm để ý, cũng không can thiệp sở thích của Mặc Viêm.

“Viêm nhi, phụ thân đưa tới cho người mấy thị thiếp thì sao?” Mặc Thanh khóe miệng theo thói quen nhếch lên nụ cười tà, kim sắc nhân mâu mang theo thần sắc mập mờ. Mặc Viêm cứng đờ nhìn hắn, lát sau đột nhiên câu thần cười lộ lên, nụ cười kia đường hoàng khí phách lại có chút bất cần đời.

Ngay khi Mặc Thanh cho rằng y đồng ý, Mặc Viêm lại mở miệng nói: “Phụ thân đại nhân, muốn bò lên giường của ta, trừ phi là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân”. Giọng điệu mang theo hết thảy khinh thường cùng châm biếm.

Mặc Thanh đột nhiên có chút thất thần, Mặc Viêm vỗ nhẹ bả vai hắn, rồi xoay người ly khai. Trước khi đi còn để lại một câu: “Những giai nhân tuyệt sắc kia phụ thân đại nhân để lại cho chính mình đi a”.

Đến khi Mặc Thanh lấy lại tinh thần thì Mặc Viêm đã sớm đi xa. Nghĩ đến câu nói vừa nãy của y, gương mặt trầm xuống, tiểu tử này, đủ cứng rắn, cũng dám ám chỉ phẩm vị của phụ thân nó quá thấp sao.

Ngay ngày hôm đó, Thiên Tuyệt cung xảy ra một sự kiện lạ, từ khi khai trai tới nay, cung chủ đại nhân hàng đêm vui xuân, lần đầu tiên cư nhiên không gọi người thị tẩm.

Một ngày này cũng chính là sinh thần ba mươi tuổi của cung chủ Thiên Tuyệt cung, khắp nơi trong cung đều tràn ngập không khí nhộn nhịp, các vị đường chủ đều thu thập những bảo vật quý hiếm dâng lên làm quà mừng, càng đừng nói tới những lễ vật từ những phân đường chủ và tiểu đường chủ bên dưới, toàn bộ chất đầy ba gian phòng lớn.

Mặc Viêm nhìn thấy chồng lễ vật chất như núi, nhìn không được khoe miệng co rút, tuy rằng vẫn biết Thiên Tuyệt cung có tiền có thế, nhưng chưa từng nghĩ tới nhìn tận mắt lại là như thế này a.

Có người có thể đem Đông Hải dạ minh châu làm như thủy tinh bình thường vậy sao, một hộp chất đầy hạt châu chẳng chịt, càng miễn bàn tới một đồng nhân sâm nghìn năm đầy hai bên trái phải, nghe nói một gốc cây cũng phải giá trị thiên kim a (nghìn vàng), vậy mà ở đây lại chất thành một ngọn núi nhỏ, Mặc Viêm nhìn chung quanh một vòng, da đầu tê dại đi khỏi gian phòng.

Y còn chưa kịp quen mắt với đồng quà mừng kia, lại bị đồng trang phục đẹp đẽ hoa lệ làm cho choáng váng. Kỳ thực y tới nơi này chỉ là muốn biết mọi người đưa tới lễ vật gì, kết quả lại đem chính mình dọa sợ a. Cho dù là bất kỳ dị bảo trân quý cỡ nào, chỉ sợ đối với người trong Thiên Tuyệt cung cũng chỉ là đồ thường đi, nhìn thái độ bọn họ đối với mấy thứ kia tùy tiện như vậy liền biết.

Như vậy mình nên tặng cái gì a, Mặc Viêm thật sự có chút khổ não, toàn bộ mọi thứ y ăn hay dùng đều do phụ thân cấp cho, căn bản là không thể xuất ra thứ gì.

Nghĩ tới nghĩ lui, vậy mà một thứ cũng không có, y có chút nản lòng mà mắng: “Kháo, có tiền thì có gì đặc biệt hơn người, những hạt châu này làm sao bì được với thứ chính tay lão tử tặng chứ”. Lập tức hùng hùng hổ hổ quay về Thanh Lộ điện của mình.

Sau khi y rống xong câu kia rồi bỏ đi, phía sau giả sơn có một người vẫn đang nằm nghỉ ngơi, lười biếng ngồi dậy, thoáng nhìn theo hướng y vừa rời khỏi, khoe miệng nhẹ nhàng vung lên, trông mắt kim sắc lóe sáng làm gì còn tia buồn ngủ nào.

6. Chương 6: Sinh Thần Văn Yến

Buổi tối yến tiệc diễn ra, cung chủ, thiếu cung chủ và tám vị đường chủ đều ngồi cùng một bàn, những bàn bên cạnh là các phân đường đường chủ. Không hề náo nhiệt và phô trương như Mặc Viêm đã nghĩ, cũng chỉ là bày nhiều hơn ba bàn mà thôi. Tuy nhiên điều này cũng không có gì lạ, có mặt ở đây hôm nay, sợ rằng cũng đều là tâm phúc của Mặc Thanh đi.

Mặc Viêm nhàn nhạt nhìn xung quanh một vòng, phát hiện các phân đường đường chủ Thiên Tuyệt cung đều là những người tuổi trẻ tài cao, niên kỷ cũng chỉ trên dưới ba mươi. Mặc Thanh vẫn như trước một thân hắc bào, bất quá cũng không phải là thường phục tùy ý mọi ngày, y phục chỉnh tề tinh xảo, toả ra khí thế bề thế thiên hạ không gì sánh được, kim sắc nhãn mâu mang theo nhàn nhạt vui vẻ, nhìn ra được tâm tình của hắn hôm nay không tệ.

Yến tiệc vừa bắt đầu, các vị đường chủ cùng nhau nâng ly chúc mừng sinh thần cung chủ. Sau đó mới dùng cơm, mọi người trên bàn tiệc bắt đầu thoải mái chèn chén, bầu không khí cũng không có áp lực, Mặc Viêm đoán, xem ra những người này đối với Mặc Thanh cũng không có bất kỳ khoảng cách gì. Y một mực lặng lẽ quan sát Mặc Thanh, Mặc Thanh đang nghiêng mặt sang bên kia, thấy hắn đang cầm chén, không kịp suy nghĩ gì mà gấp cho hắn một khối bánh hoa cao.

Lúc Mặc Viêm lấy lại tinh thần, liền thấy Mặc Thanh đang nhìn y, cứ như vậy thẳng tắp đối diện với con người kim sắc mà chưa kịp chuẩn bị. Trái tim y đột nhiên nảy lên một cái, Mặc Viêm lập tức không tiếng động cúi đầu, cũng gấp cho mình một khối hoa cao. Nhằm che dấu trái tim đang đập kịch liệt, còn có thần sắc không tự nhiên.

Mặc Thanh nhìn hắn dán sát mặt vào chén bánh hoa cao, tâm tình tựa hồ trở nên tốt hơn, cũng ân cần gấp thức ăn cho Mặc Viêm. Tám vị đường chủ ngồi cùng thấy Mặc Thanh thái độ vô cùng thân thiết, khóe miệng không khỏi mỉm cười. Trong mắt mọi người, tình cảm của đôi phụ tử này tựa hồ cũng không tệ lắm.

Chỉ có Mặc Viêm biết, Mặc Thanh thái độ thân thiết như vậy, khiến nhịp tim của y bị vây trong trạng thái chạy nước rút, không ai biết, y phải cố gắng không chế tiếng tim đập như sấm của mình cỡ nào.

Cuối cùng bữa cơm cũng trôi qua, nha hoàn nhanh chóng dọn dẹp bàn ăn, đưa lên các món điểm tâm cùng trái cây.

Sau đó có một nhóm vũ cơ nhẹ nhàng tiến lên hiến vũ, xung quanh trang trí những ngọn đèn tinh xảo, làm cho những vũ cơ trở nên xinh đẹp huyền ảo. Mặc Viêm thoáng nhìn xung quanh, mọi người đều có chút thưởng thức những điệu nhảy yêu mị của các nàng.

Lại liếc nhìn sang bên cạnh, thấy Mặc Thanh cũng đang theo dõi, y nhú mày, ngực mơ hồ có chút không vui. Cũng may, kế tiếp nhóm đường chủ không ngừng dâng tặng lễ vật. Mặc Thanh nhàn nhạt mỉm cười nhận lấy, bắt qua nụ cười cũng không đạt tới đáy mắt, xem ra hắn cũng không có hứng thú với những món đồ đó cho lắm.

Mọi người dâng lên hầu như là những kỳ trân dị bảo, Mặc Viêm từ lúc bắt đầu còn kinh thán tới về sau là hoàn toàn chết lặng, quả nhiên là vô số bảo vật, thực sự là khiến y chết lặng a.

Tuy nhiên sau đó lại xuất hiện một thứ thật sự đáng ghét, Thiên Hoan đường chủ dâng lên, cư nhiên là một sủng cơ, so với những nữ tử bình thường đường nét lại càng sắc sảo, cặp mắt thâm thúy mê người, lúc nhìn Mặc Thanh còn ần ần ướt át đưa tình.

Mặc Viêm nhìn sang, Mặc Thanh trước đó cả đêm đều một bộ dạng lười biếng, tựa hồ không có hứng thú gì quá lớn, thẳng đến khi nữ tử này xuất hiện, hắn mới có chút sinh lực. Mặc Viêm ở trong lòng mắng: “Nhìn thấy nữ nhân liền động dục”.

Đến khi tám vị đường chủ hạ lễ xong, Mặc Thanh đột nhiên chuyển mắt, nhìn về phía Mặc Viêm, con người ám kim lưu chuyển, phảng phất mang theo ma lực, thiếu chút nữa câu mắt hồn Mặc Viêm. Mặc Viêm đề xuống rồi loạn trong lòng, tránh đi cặp mắt tà tứ kia, làm bộ như không nhìn thấy.

“Viêm nhi, lẽ vật ngươi chuẩn bị cho phụ thân đâu?” Mặc Thanh lại không có ý định buông tha y, thần nhiên trước mặt mọi người mà hỏi.

Kỳ thực Mặc Viêm cũng muốn tặng thứ gì đó cho hắn, nhưng khi nhìn tới Mặc Thanh thấy mỹ nữ lộ ra thần sắc hứng thú, y đột nhiên không muốn tặng. Hiện tại Mặc Thanh đã hỏi tới, xem ra y phải thể hiện một chút đạo hiếu đi.

“Viêm nhi đã suy nghĩ rất lâu, quyết định viết tặng phụ thân một bức tranh chữ”. Mặc Viêm miễn cưỡng nói ra, quả nhiên tất cả mọi người đang ngồi trước mắt sáng ngời, tựa hồ muốn xem thiếu cung chủ trong lời đồn còn có bản lĩnh xuất chúng gì.

Mặc Thanh xem ra cũng rất có hứng thú, con ngươi ám kim lóe sáng, trái tim Mặc Viêm nhảy lên một cái, thiếu chút nữa kìm nén không được.

Rất nhanh hạ nhân liền đưa lên một bộ văn phòng tứ bảo. Mặc Viêm từ từ đi đến trước bàn, nhìn thoáng qua, bất giác liú lười, bộ văn phòng tứ bảo này vừa nhìn đã biết không phải phàm vật, chỉ sợ cũng là chí bảo vạn kim khó tìm a. Lấy xuống bút lông trên giá cắm thạch, chấm vào nghiêng mực đã được mài tốt, Mặc Viêm nhắm mắt suy nghĩ nên viết những gì.

Sau đó nhẹ nhàng vén ống tay áo, cầm bút hạ xuống nền giấy Tuyên Thành vài chữ. Mặc Viêm đối với thư pháp cũng có nghiên cứu chút ít, thật ra cũng không có nguyên nhân gì, y chỉ muốn tìm một việc, có thể làm cho lòng mình yên tĩnh, không bị thế giới bên ngoài ảnh hưởng, mà từ xưa tới nay, thư pháp chính là hoạt động tĩnh tâm tốt nhất.

Vì vậy, ngoại trừ học hỏi ở bên ngoài, Mặc Viêm làm nhiều nhất chính là luyện bút, mỗi ngày đều dành một ít thời gian để luyện, khiến tâm tư tĩnh lặng, kiên trì hơn mười năm, thư pháp của y đã có chút thành tựu. Có đôi khi viết vài thứ đưa cho Thần Mộc xem, cũng làm cho Thần Mộc khoa trương khen không dứt miệng.

Sự chú ý của mọi người đều đặt trên người thiếu niên một thân trường bào Nguyệt Nha trắng như tuyết, y nhắm mắt nhẹ nhàng nhắc bút, lúc mở ra, trong mắt là một mảnh chăm chú linh hoạt kỳ ảo, phảng phất như thể xác và linh hồn y đã hòa vào trong thư pháp, y tiêu sái nhẹ nhàng hạ bút viết vài chữ, rồi lại đem bút treo trở về trên giá ngọc.

Tất cả mọi chuyện diễn ra chỉ ngắn ngủi trong nửa nén hương, thế mà mọi người lại như sợ quấy rầy tới y, đều đồng loạt nín thở.

7. Chương 7: Đêm Khuya Đối Ẩm

Chờ Mặc Viêm để bút xuống, lúc này mọi người mới đồng loạt thở ra. Thần Mộc đi tới đầu tiên, đối với chữ viết của Mặc Viêm cực kỳ có lòng tin, cho tới nay y rất yêu thích thu thập tranh chữ, có một ngày nhìn thấy chữ viết của Mặc Viêm, liền yêu thích không buông tay. Đồ đệ này của y a, thật sự nói không

ngoạ, nếu Mặc Viêm để tâm tới bất kỳ việc gì, thì vô luận thế nào cũng đều hoàn thành một cách tốt nhất.

Không chỉ Thần Mộc, Tư Đồ Bạch Phong cũng coi Mặc Viêm là đồ đệ đắc ý nhất của mình, thấy Thần Mộc đi tới, hắn cũng lập tức tiến tới, hai người vừa nhìn thấy tranh chữ trên bàn, liền nhin không được mà hít khí.

Chữ viết mạnh mẽ hữu lực, tiêu sái không ràng buộc, hết như nước chảy mây trôi. Hai người liếc nhau, mỗi người một bên giơ lên, đem chữ viết của Mặc Viêm lên cao cho mọi người cùng tinh tế thưởng thức.

Mặc Thanh ngồi ở thượng vị không nhúc nhích, nhìn hai người kia đắc ý khoe khoang khắp nơi, mà xung quanh ai cũng khen không dứt miệng, con người kim sắc lóe lên một mặt kiêu cao và nhàn nhạt tiêu ý.

Mặc Viêm viết xong liền thối lui ra sau, vẫn lặng lặng quan sát mọi biểu tình trên gương mặt đó, thấy thần tình trong mắt hắn mang theo kiêu ngạo, y vốn nên vui sướng mới phải, nhưng không biết tại sao hết lần này tới lần khác lại có chút khổ sở.

Ngay khi Thần Mộc cùng Tư Đồ Bạch Phong cùng giơ bức tranh chữ lên trước mặt Mặc Thanh, hắn lúc này mới tinh tế nhìn áng văn viết trên giấy Tuyên Thành là bốn chữ “Tiểu ngạo thiên hạ”.

Chữ viết giống hệt con người Mặc Viêm phóng khoáng tiêu sái, không bị bất kỳ ràng buộc. Mặc Thanh không khỏi sững sốt, hắn chưa bao giờ biết Mặc Viêm lại viết đẹp như vậy.

Thần Mộc vẽ mặt kiêu ngạo: “Thiếu cung chủ tuổi còn nhỏ, đã viết đẹp như vậy, thật sự là hiếm thấy”. Tư Đồ Bạch Phong bên cạnh tiếp lời: “Điều đó còn cần phải nói sao, người xem chữ viết này, bốn chữ mang ý nghĩa thật đặc biệt, thật sự là dành riêng để dâng lên cho cung chủ”. Mặc Thanh mặt mang ý cười nhàn nhạt, gật đầu biểu thị tán thành.

Chờ Mặc Thanh lần thứ hai ngẩng đầu nhìn về hướng Mặc Viêm, thì đã không còn bóng dáng của y đâu. Mà các vị đường chủ vẫn như trước nhìn bộ tranh chữ kia khen không dứt miệng.

Mặc Thanh đột nhiên cảm thấy chính mình chưa bao giờ hiểu được hài tử này. Tuy rằng cảm giác này vẫn luôn có, thế nhưng dường như theo sự trưởng thành của Mặc Viêm mà càng ngày càng trở nên rõ ràng.

Mặc Thanh ngồi một lát, rồi lại rời đi trước. Còn dư lại mấy vị đường chủ liếc mắt nhìn nhau, cho rằng cung chủ là đang muốn đi sủng hạnh tân thị thiếp. Thiên Hoan đường chủ vẽ mặt càng không che dấu được ý mừng.

Mặc Thanh thể nhưng không có quay về Thanh Hoa điện, trái lại vòng qua Thanh Lộ điện. Thanh Lộ điện tương đối yên tĩnh, bởi vì Mặc Viêm không thích ồn ào, sở dĩ có nha hoàn và người hầu cũng chỉ để giải quyết một số việc vặt mà thôi.

Cách một khoảng, Mặc Thanh mơ hồ nghe được bên trong có giọng nói truyền ra, hắn không khỏi nường

mi một cái.

“Thiếu cung chủ, y phục nô tỳ chuẩn bị cho người có vừa ý không?”

“Tạm được”.

“...Thiếu cung chủ có chuyện gì không vui sao?”

“Người cứ nói đi?”

Thanh âm Mặc Viêm trong trẻo lạnh lùng, nghe không ra hỉ nộ, Mặc Thanh đứng trên ngọn cây, từ trên nhìn xuống hành lang chỗ hai người.

Mặc Viêm chỉ mặc quần áo đơn giản, miễn cưỡng tựa lưng trên cột trụ, nữ tử thì xinh đẹp động lòng người, sa y nhẹ nhàng, cảnh xuân bên trong lay động, như ẩn như hiện, quả là một bộ dáng phong tình liêu nhân.

Mặc Thanh theo thói quen vung lên khóe miệng, nữ tử cầu hoan hân cũng đã thấy nhiều, chỉ là, hân đột nhiên muốn biết Mặc Viêm sẽ xử lý ra sao.

Nữ tử kia từ từ đến gần Mặc Viêm, khóe mắt lông mày đều câu lên mị nhãn, mắt hạnh hàm chứa xuân tình, hàm răng khê cắn lên môi dưới phẫn nộ, thanh âm của nàng làm người nghe tê dại tận xương: “Thiếu cung chủ, nô tỳ ngưỡng mộ thiếu cung chủ đã lâu”.

Mặc Viêm con ngươi đen thẳm thẳng tắp nhìn về phía nàng, sắc mặt không thay đổi, chỉ là hơi vung mi lên. Nàng kia nhìn y cũng không cự tuyệt, tựa hồ như được thêm cổ vũ. Lại chủ động bước lên trước, gần như dính hân trên người Mặc Viêm.

Nàng liếc mắt nhìn Mặc Viêm, một bộ dạng xấu hổ yếu đuối, chỉ thấy khóe miệng Mặc Viêm hơi gợn lên, tràn đầy bất cần đời mà tà vọng, thật sự mị hoặc nhân tâm a. Nữ tử khó khăn kìm nén tình ý, nhịn không được đem mặt mình tiến vào lồng ngực y.

Ngay lúc nàng sắp tựa vào trong ngực Mặc Viêm, thân thể bỗng nhiên như bị cái gì kéo đi, thoáng cái bay về phía sau, thẳng tắp đánh lên bức tường sau lưng, sau đó ngã xuống. Mặc Viêm nghe thấy thanh âm gãy xương rõ ràng, sợ là toàn thân xương cốt đã đứt đoạn.

Mới vừa rồi vẫn còn là mỹ nhân kiều mị, lúc này lại giống như búp bê vải bị phá nát, nằm trên mặt đất không có phản ứng, máu tươi từ thân thể nàng chậm rãi tràn ra, trong đêm tối như một cây hoa hồng nở rộ.

Mặc Viêm vẫn như trước bất vi sở động, chỉ thoáng ngẩng đầu, khê liếc mắt với người vẫn đang đứng trên ngọn cây. Mặc Thanh đầu ngón chân vừa chuyển, đã đứng đối diện Mặc Viêm, cũng theo y, miễn cưỡng

dựa lưng vào một cây cột phía sau.

“Phụ thân đại nhân đêm khuya đến tận đây, là có việc?”

Mặc Thanh tay trái xuất hiện hai vò rượu. Tiện tay ném cho Mặc Viêm một vò, chính mình cầm lấy một vò khác, mở nắp, ngửa đầu uống ực một hớp, chiếc cổ thon dài lộ ra một vòng cung duyên dáng, Mặc Viêm trong mắt lóe vài cái.

Cũng học cách của hắn, xé mở nắp rượu, rót trực tiếp vào miệng, dịch thể cay nồng chảy xuống dạ dày, tựa hồ cổ vũ cho ngọn lửa trong ngực.

Đôi mắt kim sắc trong bóng đêm, phảng phất như đom đóm vàng lóe sáng, dễ dàng đoạt đi thần trí con người: “Thần Mộc nói, y vẫn thường cùng người đối ẩm như vậy”. Mặc Viêm hiểu được ý tứ của hắn, khẽ nhếch miệng, giơ vò rượu lên ra hiệu với hắn, sau đó lại rót tiếp vào miệng.

Trong không khí dần dần dính mùi máu tanh nhàn nhạt, Mặc Viêm cúi đầu nhìn, máu của nữ tử kia đã lan tràn ra. Y nhịn không được hít sâu một cái, cái loại vị đạo tanh nồng này, luôn dẫn phát ra dự cảm mà y cố gắng áp chế dưới đáy lòng. Mặc Thanh vẫn tựa tiểu phi tiểu nhĩn y, cũng chẳng quan tâm cổ thi thể bên cạnh có phá hư bầu không khí uống rượu hay không.

“Vì sao giết nàng?” Mặc Viêm đứng là vẫn không nhịn được thắc mắc.

Đôi mắt ám kim trầm xuống: “Không phải ai cũng có tư cách lưu lại huyết mạch cho Mặc gia”.

Mặc Viêm gật đầu xem như đã hiểu. Y cũng không quên, người này tuy rằng từ trước đến nay đều là một dạng đậm mạc lười biếng, thể nhưng nội tâm lại rất tàn nhẫn, xem việc giết chóc chỉ như sở thích bình thường. Tựa như lúc này, vẫn là bộ dạng cười nói, nhưng trong đáy mắt lại hàm chứa băng hàn vạn dặm.

Không khí ban đêm dường như rất dễ làm cho lớp vỏ nguy trang của con người bị dỡ xuống, hoặc là do không khí tràn ngập huyết tinh đã dẫn phát ra hắc ám sâu trong đáy lòng bọn họ. Mặc Thanh đột nhiên câu dẫn khéo môi, cười đến tà mị bức người.

Trong nháy mắt, Mặc Viêm dường như lại nhìn thấy cái người khiến y muốn quỳ lạy bái phục, tà ác thần chi tuần mỹ tuyệt luân.

“Viêm nhi, tương lai phụ thân chắc chắn sẽ xuống địa ngục”. Mặc Thanh cười càng tà tứ, càng bừa bãi.

Mặc Viêm nhìn vị thần chi hoàn mỹ trước mắt, cũng không chút để ý cười rộ lên: “Phụ thân đại nhân, cùng xuống địa ngục không chỉ có mình người”. Mặc Thanh song nhãn ám kim thẳng tắp nhìn thiếu niên tuần mỹ đối diện, không nói gì.

Một đêm này, hai phụ tử, mỗi người tựa lưng trên cây trụ ở hành lang, mỗi người một vò rượu, đối ẩm cả đêm. Bầu không khí giữa bọn họ vừa quý dị, lại phi thường hài hòa.

8. Chương 8: Lai Giả Bất Thiện*

Người tới không có ý tốt.

Cứ như vậy qua hơn một năm, cũng sắp đến sinh thần tròn mười lăm tuổi của Mặc Viêm. Bản thân y một chút cũng không để ý, nhưng người trong Thiên Tuyết cung lại vội vàng vàng, khắp nơi phô trương kết hoa giăng đèn, so với sinh thần của phụ thân còn muốn khoa trương hơn.

Chuyện này khiến Mặc Viêm khó hiểu, vì vậy Thần Mộc đã nói cho y một bí mật, bí mật này toàn bộ người trong Thiên Tuyết cung đều biết, mà y lại không biết chỉ vì một lý do rất buồn cười, đó là do y từ trước tới giờ sẽ không nghĩ tới việc đi hỏi.

Nguyên lai năm đó chủ nhân của Thiên Tuyết cung được phong vương, vị công chúa được đem gả tới chính là mẹ ruột của Mặc Viêm. Mặc Viêm nghĩ chuyện này thật như trò cười, năm đó y còn chế nhạo đoạn hôn nhân chẳng ra sao kia, lại chưa từng biết, mình chính là kết quả của đoạn hôn nhân đó a.

Kể từ khi biết được chuyện này, càng gần đến ngày sinh nhật của mình, tâm tình của y càng không tốt. Đặc biệt, y còn nghe nói, vị Vương thúc chưa bao giờ gặp mặt kia sẽ đích thân đến tham gia sinh nhật của y. Nghe nói vị Cảnh vương gia này là tứ ca của công chúa, hai người từ nhỏ tình cảm rất tốt, sau khi công chúa qua đời, hoàng thất và Thiên Tuyết cung đã cắt đứt liên hệ, lần này đột nhiên tới bái phỏng, chỉ sợ là muốn do thám thực lực Thiên Tuyết cung đi.

Mặc Viêm từng hỏi qua Thần Mộc, nếu năm đó lựa chọn thiếu cung chủ, người lưu lại không phải là y, hôm nay sẽ ứng phó như thế nào. Thần Mộc cười ha ha một tiếng: “Có hay không có sinh thần thì như thế nào?” Mặc Viêm lập tức sáng tỏ, năm đó lựa chọn, căn bản chưa từng nghĩ tới xuất thân của người được chọn, cho dù hôm nay không phải là y, thấy Cảnh vương gia, vẫn như cũ xưng một tiếng vương thúc, ai có thể nhìn ra được vấn đề gì.

Thần Mộc thấy nét mặt y có chút đưa đám, nhin không được an ủi: “Dù công chúa có phải là mẫu thân ruột thịt của ngươi hay không thì như thế nào, ngươi chỉ cần biết, năm đó lựa chọn thiếu cung chủ, người cung chủ chọn chính là ngươi”.

Sinh nhật đêm đó, trang phục của Mặc Viêm được lựa chọn một cách tỉ mỉ, vẫn là một bộ Nguyệt Nha trắng tuyết (trắng hơn tuyết), thể nhưng vạt áo và ống tay áo được tơ vàng thêu thêm cây mẫu đơn tinh tế, dẫn ra một thân quý khí, Mặc Viêm liếc nhìn trong gương, vẫn là một thiếu niên thanh tú, chỉ là trong cặp mắt kia đã mất đi sự bốc đồng tầm thường thời niên thiếu.

Khi y đến, trong sảnh đã có một vài vị phó đường chủ, nhìn thấy y đều tiến tới chúc mừng, y đáp lễ với từng người, không làm mất đi khí phách cùng cấp bậc lễ nghĩa.

Đang lúc tán gẫu, liền thấy phụ thân đại nhân cùng với một vị tử y nam tử song song đi vào phòng khách. Các vị đường chủ ở đây đều đồng loạt hành lễ, Mặc Viêm nhàn nhạt đánh giá tử y nam tử, khoảng chừng ba mươi, một thân khí chất tôn quý, dáng vẻ ưu nhã, cử chỉ thông dong.

Đợi đến khi nam tử kia đến gần, nhìn thấy Mặc Viêm, thần tình đột nhiên chuyển thành kinh hãi, chỉ vào Mặc Viêm hỏi: “Đây chính là cháu ta, thật sự giống nhau”.

Mặc Thanh nhàn nhạt mỉm cười, gật đầu ý bảo Mặc Viêm chào hỏi. Mặc Viêm đối với chuyện này cực kỳ không kiên nhẫn, nhưng cũng mỉm cười, đúng mực hành lễ, nói với người nọ một tiếng: “Vương thúc hữu lễ”. Cảnh vương gia thân thủ đỡ lấy y, rồi tinh tế quan sát, sau đó nói: “Người với mẫu thân người thực sự giống nhau”. Mặc Viêm mỉm cười đáp lại.

Toàn bộ người trong Thiên Tuyệt cung thấy y, cũng tán dương y tuần tú phi phàm, chỉ là gương mặt của y tuy tuần mỹ nhưng lại thiên về âm nhu. Y thà rằng giống Mặc Thanh được một ít, Mặc Thanh tuy rằng tuần mỹ, nhưng thập phần dương cương, thậm chí còn có một loại mùi vị đặc biệt của nam nhân. Tuy nhiên, hiện tại Mặc Viêm chỉ thầm nghĩ ở trong lòng, còn nét mặt vẫn mang theo nụ cười khách khí.

Sau khi dùng bữa, như thường lệ các vị đường chủ lại dâng lên lễ vật, hôm nay không phải là sinh nhật lần đầu tiên của thiếu cung chủ. Nhưng do mười lăm tuổi ở thế giới này, đại biểu cho nam tử đã trưởng thành, lại càng được chú trọng.

Đủ loại kỳ trân dị bảo từng cái từng cái một được đưa lên, vừa mới bắt đầu Cảnh vương gia và những người hầu cận mà hắn mang tới trên mặt vẫn là mỉm cười mà nhìn, nhưng càng về sau, thần sắc trên mặt mơ hồ không bình thường. Cho dù lường trước việc Thiên Tuyệt cung tài lực kinh người, cũng không tránh khỏi kinh hãi.

Ngay khi Mặc Viêm cho rằng hạ lễ đã xong, yến hội nhàm chán này cũng đã kết thúc. Cảnh vương gia lại đột nhiên lên tiếng, hắn cũng có chuẩn bị quà mừng, người ở phía sau tiến lên hai bước đứng bên cạnh hắn, Cảnh vương gia mang theo một chút tự hào nói: “Tài đánh đàn của người này phía Nam Trạch quốc, sợ rằng không ai ở đây có tài năng bằng, hôm nay đặc biệt dẫn tới, vì cháu dâng lên một khúc, nhằm tỏ tâm ý”.

Mọi người thấy hắn đề cao tài đánh đàn của người này, đều rất hào hứng. Mặc Thanh liếc mắt nhìn qua Mặc Viêm, trong mắt tựa hồ mang theo ý nhắc nhở, sau đó hắn quay lại đối với Cảnh vương gia khách khí cười: “Vây đa tạ vương gia”.

Cảnh vương nhẹ nhàng vỗ tay, giữa đại sảnh lập tức có người mang lên một bàn cầm, lại có một người thận trọng ôm một cây đàn cổ để lên, ngay cả người như Mặc Viêm không thông thuộc với nhạc khí, cũng có thể đoán được cây đàn cổ này có bao nhiêu trân quý phi phàm, trên cầm hiện ra nhu hòa sáng bóng, thoát nhìn bảo dưỡng rất tốt.

Thanh y nam tử đi qua khom người chào, sau đó an tĩnh ngồi xuống, nhẹ nhàng chỉnh thử âm sắc, mới bắt đầu khảy đàn. Mặc Viêm không am hiểu thưởng thức âm nhạc, chỉ thấy âm sắc của cầm thật tốt, thanh thúy như ngọc, ôn nhuận mềm mại. Nhìn tất cả mọi người trong đại sảnh đều chăm chú lắng nghe, Mặc Viêm đoán người này gảy đàn hẳn là rất xuất sắc.

Người nọ biểu diễn hoàn tất, các vị đường chủ cũng không keo kiệt, tán thưởng không dứt. Chỉ là người đó diễn xong cũng không lui ra, trái lại khom người, hướng thẳng tấp về phía Mặc Viêm: “Nghe nói thiếu cung chủ Thiên Tuyệt cung tài năng tuyệt thế, thế gian khó gặp. Tiểu nhân cả gan muốn mời thiếu cung chủ lên tấu một khúc, cho phép tiểu nhân mở rộng nhĩ phúc một lần”.

Mặc Viêm có chút ngốc lảng, nhân thần không tự chủ nhìn sang Mặc Thanh. Chỉ thấy trong cặp mắt vàng nhạt kia mơ hồ có chút không vui, đột nhiên hiểu được nhắc nhở vừa rồi của hắn. Cảnh vương cố ý đưa một nhạc công đến đây làm lễ, nguyên lai là muốn làm y xấu mặt, hạ uy danh của Thiên Tuyệt cung xuống.

9. Chương 9: Trường Tương* Thử Khúc

** Tương tư diện mạo một người.*

Cảnh vương giả bộ tức giận, giọng nói bất thiện: “Lui ra, ngươi là hạng thân phận gì, sao có tư cách yêu cầu thiếu cung chủ biểu diễn chứ”.

Mặc Viêm liếc mắt thấy ngay bọn họ là đang kẻ tung người hứng. Nhìn thần sắc Mặc Thanh càng ngày càng không vui, Mặc Viêm nghĩ dù sao cũng là sinh nhật của mình, y còn chưa muốn thấy cảnh máu chảy a, bất luận sau đó thế nào, thì hiện tại Cảnh vương cũng coi như là khách của Thiên Tuyệt cung.

“Thật có lỗi, ta quả thực không am hiểu nhạc khí”. Mặc Viêm vẫn như trước mỉm cười, nhàn nhạt từ chối.

“Ta nghe thiên hạ đồn, thiếu cung chủ là kỳ tài ngút trời, hoàn mỹ như thiên nhân, nguyên lai là có chút nói ngoa a”. Thiếu niên thanh y nét mặt cười ngọt ngào tới vô hại, một bộ dạng ngây thơ vô tội nói.

Thế nhưng nghe vào trong tai các đường chủ Thiên Tuyệt cung, đó là quang minh chính đại chế nhạo khiêu khích. Có mấy người không nhẫn nại được, muốn làm một trận sống còn, bất quá cung chủ chưa lên tiếng, bọn họ cũng không dám manh động.

Mặc Viêm thấy thế cục có chút cứng nhắc, bất đắc dĩ đứng dậy: “Như vậy, chỉ có thể bêu xấu”.

Thanh y vô cùng kinh ngạc: “Thiếu cung chủ không phải nói bản thân không am hiểu nhạc khí sao?”

“Chỉ cần nhạc ở trong lòng, thiên hạ to lớn, vạn vật đều có thể biểu diễn được”. Nét mặt Mặc Viêm mang theo tiếu ý, từng bước đi về phía đại sảnh.

Thanh y nam tử lui ra sau vài bước, thần sắc do dự. Trong đại sảnh, các vị đường chủ cũng sửng sốt, tuy rằng không biết điều này nghĩa là gì, thế nhưng lại nghe giống như một chân lý.

Con người màu vàng lợt vốn có chút tức giận, đột nhiên nổi lên hứng thú, không nhúc nhích nhìn chăm chăm Mặc Viêm, tựa hồ muốn nhìn xem y sẽ biểu diễn thủ khúc gì mà không cần nhạc khí.

Mặc Viêm nhìn chung quanh một vòng, tùy ý liếc mắt một cái, sau đó đưa ra hai ngón tay phải. Mọi người hoàn toàn không hiểu xảy ra chuyện gì, đến khi nhìn lại đã thấy kẹp giữa ngón trỏ và ngón giữa là một chiếc lá xanh biếc. Cư nhiên là từ mấy bồn hoa trong phòng tùy tiện lấy xuống.

Y đặt phiến lá trên môi, nhắm mắt lại nhẹ nhàng thổi. Y quả thật không hiểu nhạc khí, ngay cả kỹ năng thổi lá cây, cũng là lúc làm nhiệm vụ, ẩn nấp trong rừng mấy ngày mấy đêm, đồng bọn buồn chán mới dạy cho y. Lúc này y cố ý phát ngôn tùy tiện, trước tiên là muốn dùng khí thể ngăn chặn đối phương, sau đó sẽ dùng lá cây biểu diễn, triệt để áp đảo đối phương.

Nếu ngay lúc đầu y dùng lá cây diễn tấu, không những khiến cho đối phương nghĩ là trò cười, còn làm cho Thiên Tuyệt cung mất hết mặt mũi. Kỳ thực lúc này trong lòng Mặc Viêm cũng rất lo lắng, may mắn nam tử áo xanh không có yêu cầu y dùng cổ cầm hay thứ gì đó để biểu diễn, nói thật, y quả thực vô năng với mấy cái loại cổ cầm a.

Biểu diễn không có bí quyết, nhạc khúc mặt dù có thể đả động nhân tâm, bất quả chủ yếu chính là người biểu diễn, có thể đem tình cảm dưới đáy lòng toát ra. Vừa này thanh y nam tử diễn tấu quả thực rất êm tai, nhưng lại không thể đả động lòng người.

Trong ngực có tính toán, Mặc Viêm nhắm hai mắt lại, lần đầu tiên, cũng e là lần cuối cùng, mang theo một chút chần chờ, một chút khổ sở, cùng loại tình cảm không thể nói ra trong lòng, đưa đau thương và u oán cùng nhau phát ra từ trong khúc nhạc.

Một khúc cuối cùng, toàn bộ mọi người ở đại sảnh thật lâu chưa lấy lại bình tĩnh, thủ khúc vừa thê lương vừa khổ sở như vậy, sợ rằng đây là lần đầu tiên những người ở đây nghe được. Mặc Viêm thẳng tắp nhìn về phía Mặc Thanh, không ngờ lại nhìn thấy trong con người ám kim hiện lên nhàn nhạt mê mang.

Vẫn là nam tử thanh y bưng bình đầu tiên, hần đi tới trước người Mặc Viêm, rất cung kính chào một cái: “Thủ khúc của thiếu cung chủ thể gian khó cầu, Thanh Y hôm nay đã được thụ giáo”.

Cảnh vương thấy khiêu khích không thành công, có chút chột vật vội vã rời đi. Lấy cớ trong cung bận rộn, không thể ở lại quá lâu. Mặc Thanh cũng không giữ lại, phái người đi tiễn hần, rồi cũng không để ý tới nữa.

Lần thứ hai nhìn về phía Mặc Viêm, hần phát hiện thiếu niên kia lại một lần nữa lặng lẽ ly khai.

Khi Mặc Thanh tìm được Mặc Viêm, y đang tùy ý nằm giữa bãi cỏ ở cấm địa, trong miệng ngậm một cây cỏ xanh, con người đen mỡ to, lẳng lặng nhìn bầu trời đầy sao. Mặc Thanh nhìn tới, giống như thấy một bức tranh, thiếu niên xinh đẹp, khoe miệng mang theo nụ cười bất cần đời yếu ớt, khắp bầu trời tinh quang đều là ảnh ngược trong mắt y.

Mặc Thanh cứ như vậy đi tới, sau đó đứng bên cạnh y, từ trên cao nhìn xuống: “Thủ khúc không tồi”.

Trong mắt Mặc Viêm hiện lên một tia vui mừng, đột nhiên muốn làm ra một trò đùa dai: “Người muốn biết tên của nó sao?”

“Nga? Tên gì?” Mặc Thanh tiếp lời y hỏi.

Mặc Viêm không trả lời ngay, từ trên cổ đứng dậy, đối diện trước người Mặc Thanh: “Trường Tương thủ khúc”.

Mặc Thanh hơi nhú mày, thủ khúc này hắn chưa từng nghe qua, bất quá tên này có hàm chứa ý nghĩa gì đặc biệt sao?

Mặc Viêm đột nhiên thu lại nụ cười trên mặt, thẳng tắp nhìn Mặc Thanh hỏi: “Phụ thân đại nhân, có phải cảm thấy toàn thân không có khí lực hay không?” Y vừa dứt lời, con người Mặc Thanh đột nhiên co rút lại, thân thể cao lớn không còn chút lực nháy mắt sẽ phải ngã xuống.

Mặc Viêm đưa tay phải ra đỡ lấy hắn, Mặc Thanh cả người vô lực, chỉ có thể đứng tựa vào người Mặc Viêm mới không bị ngã. Hắn nheo mắt, nét mặt mơ hồ tức giận, ngay cả khóe miệng luôn nhếch lên, cũng mãn thành một đường thẳng.

“Phụ thân đại nhân, thuốc này ta nghiên cứu đã lâu”. Y cười híp mắt nhìn Mặc Thanh, giống như đứa trẻ vui sướng khi thực hiện thành công trò đùa dai của mình. “Ngay cả tuyệt thế cao thủ cũng phải chống đỡ hơn hai canh giờ, tuy nhiên đối với phụ thân người, đại khái chắc chỉ khoảng một nén nhang mà thôi”. Mặc Thanh nhìn tròn mắt y lóe lên đắc ý, cũng cho rằng đây chỉ là trò đùa dai khó có được một lần của y.

Thế nhưng Mặc Viêm rất nhanh liền ngừng cười, chỉ trân trân nhìn chằm chằm Mặc Thanh, giống như muốn đem bộ dáng của hắn khắc vào xương tủy. Mặc Thanh càng lúc càng khó hiểu, hài tử này rốt cuộc muốn làm gì? Mặc Viêm cũng biết thuốc này không giữ được Mặc Thanh lâu lắm, không lãng phí thời gian nữa.

“Phụ thân đại nhân, chúng ta làm một nụ hôn từ biệt nha”. Y nhìn con người kim sắc, nhàn nhạt nói ra những lời này, Mặc Thanh còn chưa hiểu gì, liền cảm nhận được trên môi có thứ gì đó, mềm nhẹ dính vào.

Mặc Thanh đột nhiên đụng tới một thứ mềm nhẹ làm cho cả kinh mà thất thần, hoàn toàn không có phản ứng, người kia đã đem hắn đặt trên bãi cỏ. Khi hắn cho rằng người kia có thể tiếp tục làm ra hành động vô lễ gì nữa. Người nọ chỉ là thật sâu nhìn hắn một cái, cánh môi khẽ mở: “Phụ thân đại nhân, tái kiến. Hoặc là, không gặp lại”.

Sau đó hắn cứ như vậy nhìn người kia xoay người rời đi, không quay đầu lại một lần. Thẳng đến khi hơi thở của y càng ngày càng xa đến nỗi không còn cảm nhận được nữa. Mặc Thanh cứ như vậy nằm trên bãi cỏ, học theo người kia ngẩng đầu nhìn trời đầy sao, nhưng không biết vì sao, càng xem càng cô tịch.

Quả nhiên như lời y vừa nói, sau thời gian một nén nhang, cơ thể Mặc Thanh đã có thể hoạt động trở lại, thế nhưng hắn vẫn không nhúc nhích, như trước nằm trên bãi cỏ, một lúc sau, trong miệng lẩm bẩm phun

ra một câu: “Vì sao muốn ly khai?”

10. Chương 10: Tòng Vị Giao Tâm*

** Chưa bao giờ thổ lộ tình cảm.*

Mặc Viêm một đường chạy đi hơn mười dặm, hơi thở bất ổn dừng lại bên cạnh một thân cây to. Thở gấp gấp vài cái rồi dựa vào thân cây ngồi xuống, nghe tiếng côn trùng kêu bên tai, trong lòng bỗng thấy tịch mịch. Từ giây phút bước ra khỏi Thiên Tuyết cung, y đã bắt đầu hối hận, nhưng nếu ở lại, y không biết làm cách nào để kìm nén chính mình nữa.

Y không phải là kiểu người nhất gan, cũng đã từng nghĩ tới, nếu có cơ hội, y nhất định sẽ toàn lực tranh thủ. Nhưng mà, đừng nói là cơ hội, ngay cả một chút hi vọng cũng không có a. Toàn bộ Thiên Tuyết cung, thị thiếp không dưới trăm người, còn có rất nhiều người chưa được sủng hạnh. Nhưng y chưa từng nhìn thấy một nam sủng nào hay có bất kỳ một nam tử nào được sủng hạnh qua, điều này nói lên hết thấy, Mặc Thanh là một người nam nhân hết sức bình thường.

Chính mình tự tiện đối với hần sinh ra ái mộ, sẽ dẫn tới bao nhiêu rắc rối a. Bọn họ đều là nam tử, Mặc Thanh chắc chắn không thể tiếp nhận rồi, huống chi bọn họ còn là phụ tử ruột thịt, Mặc Viêm thậm chí đoán được, chỉ cần y hướng Mặc Thanh bày tỏ tình cảm, người kia tuyệt đối làm cho y đổ máu ngay tại chỗ.

Mặc Thanh đối với y, cho tới bây giờ đều chỉ là tình phụ tử. Mỗi lần y làm tốt, cặp mắt ám kim kia thủy chung chỉ mang theo thần sắc tự hào của người làm phụ thân, không có bất kỳ điều gì khác. Nếu y có thể chịu đựng được, cứ như vậy làm phụ tử tử hiếu cả đời, cũng có thể xem là kết quả tốt nhất rồi.

Thế nhưng, ngày đêm cận kề tiếp xúc, lại đem y hãm sâu vào cái tình cảm mà y đã cố chôn giấu, nếu vẫn có thể đè nén được thì không nói làm gì, đằng này, cái loại tình cảm nghịch luân kia cứ như cơn đại hồng thủy được phóng thích, chỉ cần có một vết nứt, liền không thể chống đỡ, cứ ào ào dâng lên, muốn áp chế cũng không thể áp chế được.

Đến một ngày nào đó ở chung, mình làm ra chuyện vô pháp văn hồi, sẽ bị người kia ghét bỏ. Chỉ vừa mới nghĩ tới bị người kia chán ghét, y đã cảm thấy hít thở không thông, nếu tương lai đi tới con đường kia, không bằng mang theo bí mật này tiêu sái rời đi. Như vậy, người kia thỉnh thoảng nhớ tới hần, cũng sẽ không cảm thấy chán ghét, chỉ cần như vậy là đủ rồi. Y muốn cũng chỉ có thể mà thôi.

Trên môi vẫn còn lưu lại xúc cảm mềm mại, tê tê đại đại. Không phải không muốn nhiều hơn nữa, chỉ là thói quen đã đem hần trở thành tín ngưỡng duy nhất trong lòng, vị thần duy nhất. Vì vậy không có cách nào làm ra chuyện không hợp ý hần, nụ hôn kia, đã là cưỡng ép cực hạn đối với hần.

Thiên Tuyệt cung xảy ra sự việc trọng đại, người được xưng là kỳ tài ngút trời – thiếu cung chủ, đã một mình bỏ đi. Không để lại bất kỳ tin tức gì, không mang theo một món đồ nào, phảng phất cứ như vậy theo gió mà đi.

Trong Triều Hoa điện bầu không khí phi thường áp lực, cung chủ lẳng lặng ngồi ở thượng vị, băng hàn trong mắt tựa hồ đóng băng tám vị đường chủ. Từ sau khi thiếu cung chủ rời khỏi, tính tình cung chủ không được tốt cho lắm, thậm chí ngày càng...ác liệt hơn.

Mặc Thanh hí con người ám kim, khẩu khí mang theo trào phúng nặng nề: “Dựa vào sức mạnh của Thiên Tuyệt cung, vậy mà ngay cả một người cũng tìm không được?” Sắc mặt tám vị đường chủ trong nháy mắt trở nên xám trắng, đều không dám mở miệng. Cuối cùng vẫn là Thần Mộc đối với cung chủ có quan hệ tương đối thân cận đứng lên đánh vỡ cục diện bế tắc: “Thiếu cung chủ cũng không phải kẻ đầu đường xó chợ, bất luận võ công hay mưu kế, trong thiên hạ cũng sợ rằng chỉ đếm được trên đầu ngón tay, nếu y không muốn để người khác phát hiện tung tích của mình, bọn thuộc hạ cũng đành bất lực”.

Thần Mộc một phen nói ra lý do không chỉ để thoái thác, mà cũng có chỗ có lý. Mặc Thanh sắc mặt hơi bình thường trở lại, hần khê vuốt cằm: “Tiếp tục tìm”.

Thiên Sát đường chủ do dự một chút, rồi tiến lên trước chấp tay, có chút không chắc chắn: “Gần đây trên giang hồ xuất hiện một vị thiếu niên hào hiệp, lai lịch không rõ ràng, vậy mà một mình xông vào năm trại thổ phỉ ven bờ Vụ Giang. Thuộc hạ suy đoán, thiếu niên trong thiên hạ có thực lực như vậy, sợ rằng không có ai khác”.

Hắn vừa dứt lời, mấy vị đường chủ còn lại đều âm thầm gật đầu, ngay cả Mặc Thanh thần sắc cũng biến đổi: “Nói rõ ràng”. Thiên Sát đường chủ ngưng thần suy nghĩ một hồi, cẩn thận nói: “Thuộc hạ cũng từng điều tra việc này một chút, cư dân địa phương ở đó thuật lại, có một vị thiếu niên tuấn tú đã từng đi thuyền trên con sông đó, thấy nhiều trại thổ phỉ ven sông, chuyên cướp đoạt thương thuyền (thuyền buôn) đi qua, thương thuyền mà thiếu niên kia đi cùng cũng không tránh khỏi”.

Nghe vậy, ánh mắt Mặc Thanh lóe lên vài cái, tựa hồ hiện lên chút gì. “Thiếu niên kia dưới cơn nóng giận, trong vòng một ngày tiêu diệt toàn bộ năm trại thổ phỉ danh xưng “Vụ Giang ngũ lang”. Hiện tại những thương thuyền vùng Vụ Giang đều ca tụng hành động nghĩa hiệp của y, tất cả mọi người đều gọi y là Tiểu Ngạo công tử”.

Thần Mộc cũng tán thành, y cùng Tư Đồ Bạch Phong từng dạy dỗ thiếu cung chủ. Thực lực của thiếu niên kia, hai người bọn họ trong lòng đều hiểu rõ: “Cung chủ, ta cùng với Tư Đồ đường chủ cũng đồng ý kiến”.

Thiên Sát đường chủ lại chấp tay hỏi: “Cung chủ, có cần điều tra lai lịch người này hay không?”

Mặc Thanh chỉ hơi trầm ngâm, rồi cuộc gạt đầu đồng ý. Sau đó phất tay cho mấy vị đường chủ lui ra, mình thì nghiêng người dựa vào ghế ngọc, nhắm mắt lại không biết suy nghĩ cái gì.

Thế nhưng sau đó, Tiểu Ngạo công tử lại như bốc hơi khỏi thế gian. Không có bất luận đầu mối nào, điều này làm cho mấy vị đường chủ không khỏi có chút nóng nảy, sợ cung chủ tức giận, chưa từng kết thúc việc

tìm kiếm.

Thần Mộc bồi Mạc Thanh ngồi ở tiểu đình giữa hồ, hai người tọa hai bên, mỗi người một chén nước trà xanh, hương trà thơm dịu, cảnh trí xung quanh như tiên cảnh. Thế nhưng, mỹ cảnh như vậy, hai người lại không hề có tâm tình thưởng thức. Thần Mộc có chút chần chờ nhìn Mạc Thanh hơi nhú chân mày, lại không biết nên nói gì.

Mạc Thanh nhìn lá trà sóng sánh trong chén, chìm nổi bất định, tựa như tâm tư hần lúc này: “Thần Mộc, ta đối với y còn chưa đủ tốt sao? Y sao phải bỏ đi chứ?” Lúc này Mạc Thanh hoàn toàn không phải là cung chủ Thiên Tuyệt cung bề ngễ thiên hạ, mà chỉ là một nam nhân bình thường, một người phụ thân vì nhi tử mà phiền não.

Thần Mộc ngồi bên cạnh không khỏi cười khỏ, nhưng vẫn mở miệng: “Thỉnh cung chủ thứ tội, thuộc hạ thấy phương thức hai người ở chung, quả thực không giống phụ tử”. Mạc Thanh nghe vậy, ngược lại cũng không tức giận, mà là có chút không hiểu ngắc đầu nhìn Thần Mộc.

“Cung chủ cùng thiếu cung chủ, tựa hồ chẳng bao giờ thổ lộ tình cảm. Thuộc hạ mạo muội hỏi một câu, cung chủ có từng hiểu được trong lòng thiếu cung chủ nghĩ gì?” Thần Mộc vừa nói ra lời này, con người Mạc Thanh đột nhiên cứng lại.

Một lúc sau, Mạc Thanh mới thở dài nói: “Người nói đúng, ta chưa bao giờ minh bạch được tâm tư của y”.

Tục ngữ nói, quân tử chi giao nhạt như nước, giữa bọn họ sợ rằng so với nước còn nhạt hơn. Hần chỉ biết hài tử kia một lòng muốn trở nên mạnh mẽ, vì vậy hần dạy cho y cách trở nên mạnh mẽ, trừ lần đó ra, hần chưa bao giờ biết y muốn gì. Nói như vậy, hần quả nhiên không xứng chức phụ thân.

“Người cùng Thần Nhiễm chung sống như thế nào?” Mạc Thanh đột nhiên hiếu kỳ hình thức ở chung của những người phụ tử khác. Thần Mộc có nhi tử, mặc dù chỉ mới sáu tuổi, nhưng rất quăn quít Thần Mộc. Thần Mộc đi đâu, tiểu tử kia sẽ theo đến đó. Mạc Thanh đột nhiên nghĩ đến Mạc Viêm, y tựa hồ chưa bao giờ dính lấy hần.

Nghe cung chủ nhắc tới con trai mình, bên môi Thần Mộc nhếch lên nụ cười tự giễu: “Ta cũng là sau khi làm cha mới hiểu được, trên đời này làm gì có người phụ thân nào không đau con mình, thậm chí đem toàn bộ những gì tốt nhất trên thế gian đưa tới trước mặt nó, sợ nó lạnh, sợ nó mệt mỏi, hận không thể phụng nó trong lòng bàn tay vậy”.

Thần Mộc lúc nói chuyện, trong mắt rõ ràng vui sướng, bên mép cười ôn nhu, Mạc Thanh cứ như vậy nhìn, đột nhiên có chút ước ao.

11. Chương 11: Tiểu Ngạo Công Tử

Trong võ lâm cứ ba năm sẽ cử hành đại hội anh hùng một lần, tuy gọi là đại hội anh hùng, nhưng kỳ thực đây là nơi để những nhân tài mới xuất hiện của các môn phái trong võ lâm thi triển thực lực của chính mình.

Thiên Tuyệt cung là bá chủ trong võ lâm, địa vị không thể lay chuyển, mỗi một lần đại hội anh hùng, người tổ chức đại hội sẽ lễ phép đưa tới một phong thư mời, tuy rằng Thiên Tuyệt cung chủ chẳng bao giờ tham gia, thế nhưng lễ nghi này vẫn giữ tới giờ.

Như mọi năm, năm nay cũng nhận được thư mời y hệt, Thiên Phong đường chủ Thần Mộc cũng xuất phát từ lễ tiết mà hỏi thăm một lần: “Trầm Nguyệt lâu chủ đưa tới thư mời của đại hội anh hùng”. Mặc Thanh đôi mắt khép hờ, nghe được câu này, không khỏi nhẹ nhún chân mày.

Thần Mộc đang chuẩn bị dựa theo thường lệ phái người mang tin trả lại, lại nghe Mặc Thanh đột nhiên mở miệng: “Vậy đi xem”. Thần Mộc không khỏi sững sốt, nhìn nam nhân đang nằm nghiêng trên tháp bạch ngọc một bộ dạng tự tiểu phi tiểu, như hiểu ra điều gì.

Thần Mộc theo lời Mặc Thanh truyền lệnh xuống phía dưới, sau đó nhẹ nhàng hỏi: “Cung chủ cho rằng thiếu cung chủ cũng sẽ tham gia?” Con người ám kim nghe tới cái tên đó, thoáng cái trầm xuống.

Từ khi người kia rời khỏi đã qua hai năm. Hai năm qua, Thiên Tuyệt cung phái ra vô số thám tử, nhưng cũng không thể thăm dò bất kỳ tin tức gì của thiếu cung chủ.

Ngay cả cái người mà bọn họ vẫn hoài nghi là thiếu cung chủ “Tiểu Ngạo công tử”, hành tung cũng thần bí khó lường. Năm đó, sau khi y một mình tiêu diệt ngũ phẩm trại, thì dường như bốc hơi khỏi mặt đất, cho đến mấy tháng trước, mới từ vùng Thanh Lam truyền tới tin tức, nói rằng có một vị thiếu niên ở trong hoang mạc đã cứu giúp một tiêu đội từ tay bọn thổ phỉ.

Mặc dù không có tin tức xác thực chứng minh là do ai làm, thế nhưng tất cả mọi người đều cho rằng, thiếu niên đó chính là Tiểu Ngạo công tử thần bí khó lường không thể nghi ngờ. Đợi tới khi thám tử Thiên Tuyệt cung đến hoang mạc Thanh Lam, Tiểu Ngạo công tử đã sớm vô tung vô ảnh. Phàm là những người đã gặp qua y, đều hình dung y không giống người thường mà như trích tiên, tuấn mỹ vô song, khuynh thành tuyệt thế.

Mặc Thanh bình tĩnh nhìn Thần Mộc, thanh âm có chút phiền não: “Ta nghĩ y có thể sẽ đi”. Thần Mộc đương nhiên biết tâm tư của Mặc Thanh, từ sau khi thiếu cung chủ rời nhà đi hơn một năm, tính tình cung chủ thay đổi không ít, từ đạ mạc bắt đầu trở nên nóng nảy, trước kia thích sủng hạnh thị thiếp, hôm nay lại thích một mình.

Thần Mộc lẳng lặng đứng một bên: “Thuộc hạ đã biết, thuộc hạ đi chuẩn bị ngay”.

Lúc Trầm Nguyệt lâu chủ Uất Trì Tỏa Thước nhận được tin tức, nhin không được sững sốt. Đại hội anh hùng cử hành đã hơn mười lần, cũng đã gửi tới thư mời không dưới năm sáu lần đều bị trả về, sao lúc này

lại đột nhiên quyết định tham gia. Hắn đương nhiên không cho rằng mặt mũi mình đủ lớn, có thể mời được vị cung chủ đại nhân trong truyền thuyết a.

Điều khiến hắn hiểu kỳ là, đại hội anh hùng lần này rốt cuộc có điều gì có thể động tới vị cung chủ đại nhân này. Uất Trì Tỏa Thước có dự cảm đại hội lần này sẽ có nhiều điều thú vị a.

Mặc Viêm từ khi ly khai Thiên Tuyệt cung, vẫn một mực lưu lạc ở khắp nơi. Khoảng thời gian làm sát thủ ở kiếp trước, y vẫn thường mơ ước, một ngày nào đó rửa tay gác kiếm, cứ như vậy lưu lạc thiên nhai, nhìn ngắm mỹ cảnh trong thiên hạ, thưởng thức tất cả món ngon trên thế giới. Thế nhưng đến khi chân thật có được, lúc này y lại không muốn thực hiện nguyện vọng, y chỉ cảm thấy vô tận cô đơn tịch mịch lại như cơn hồng thủy mà ào ào kéo tới, làm cho y cảm thấy ngột thở không thể che giấu.

Y nghĩ mình có thể đem tình cảm gửi gắm vào phong cảnh sơn thủy thiên nhiên, sau đó từ từ đem bóng hình người kia chôn sâu vào trong đáy lòng. Nhưng không nghĩ, mỗi khi màn đêm buông xuống, sự tưởng niệm với người kia càng làm cho y không thở nổi, chưa bao giờ phát giác chính mình đã chìm đắm vào sâu trong tình cảm đó như vậy, từ lúc động tình y mới hiểu được, nguyên lai trên đời này, thật sự có một loại ái tình có thể chiếm trọn toàn bộ sinh mệnh bản thân.

Mỗi một nơi Mặc Viêm đi qua, đều phải ở chỗ đó lặng lẽ lưu lại hai chữ ‘Mặc Thanh’. Phảng phất tựa như người kia đã cùng y đi qua những nơi này, y biết mình rất buồn cười, nhưng lại nhịn không được, mỗi lần viết xuống cái tên này, tựa như cùng người kia lúc gần lúc xa.

Võ lâm gần đây luôn bàn tán xôn xao về đại hội anh hùng, sự kiện long trọng như vậy, trên giang hồ hầu như người người đều biết. Y đối với hư danh cũng chẳng để ý, bất quá hiện tại cũng không có việc gì làm, liền quyết định đi xem một chút, thuận tiện thử xem thân thủ của mình trên giang hồ có thể xếp ở vị trí nào.

Y biết người kia một mực tìm kiếm tung tích của mình, tuy nhiên đại hội anh hùng đã gửi thư mời tới năm sáu lần, người kia một lần cũng không tham gia, vì vậy y cũng không lo lắng sẽ gặp người kia ở đó. Trong lòng đã có quyết định, y liền thay đổi lộ trình, hướng về Trầm Nguyệt lâu.

Thời điểm Mặc Viêm tới Trầm Nguyệt lâu, các đại môn phái trong giang hồ cơ bản đã tề tựu về đây, y xen lẫn vào trong đám người, từ từ theo mấy thế gia tiến vào Trầm Nguyệt lâu. Nhưng y đứng là không thể xem thường hiệu suất làm việc của Trầm Nguyệt lâu, từng khách mời đến tham gia trong tay đều mang theo thư mời.

Đến phiên Mặc Viêm, một thị vệ của Trầm Nguyệt lâu ngăn cản y, rất khách khí hỏi: “Vị thiếu hiệp này có thể cho tại hạ xem thư mời?” Mặc Viêm nghe vậy thoáng nhìn qua xung quanh, lúc này mới phát hiện tất cả mọi người đều mang theo thư mời. Vì vậy có chút ngại ngần cười nói: “Xin lỗi, ta không có thư mời. Vậy ta sẽ rời khỏi đây”.

“A, thỉnh thiếu hiệp chờ một chút”. Thấy y muốn xoay người ly khai, thị vệ kia liền gọi y lại. Mặc Viêm không hiểu quay đầu nhìn hắn, người nọ giải thích: “Có thư mời hay không cũng không quan hệ, đại hội lần này chỉ là giúp nhân sĩ giang hồ bàn luận võ học mà thôi. Bất quá người đi theo ta tới bên này, cần phải đăng ký một chút”.

Mặc Viêm theo hần đi tới bên cạnh, chỉ thấy chỗ đồ bày một chiếc bàn đàn mộc lớn, có một vị tiên sinh đang vùi đầu ghi chép gì đó, hai bên trái phải còn đứng mấy vị nhân sĩ, người thị vệ kia mang Mặc Viêm đứng đợi ở một bên. Mặc Viêm có chút ngạc nhiên nhìn theo, chỉ thấy vị tiên sinh kia đang ghi chép môn phái và tính danh, còn có một ít thông tin cơ bản.

Đến lượt Mặc Viêm, vị tiên sinh kia lễ độ cười hỏi: “Không biết thiếu hiệp trên giang hồ xưng hô như thế nào?” Mặc Viêm hơi híp mắt suy nghĩ, trên giang hồ hình như đều gọi y là ‘Tiểu Ngạo công tử’. Y câu môi nhẹ nhàng nói: “Không biết ‘Tiểu Ngạo công tử’ có tính không?”

Vị tiên sinh kia trước mắt sáng ngời, ngẩng đầu tinh tế nhìn Mặc Viêm. Mặc Viêm dọc đường đi phong trần mệt mỏi, hơn nữa cũng không quá mức chú ý bề ngoài của mình, tiên sinh tựa hồ đối với vị Tiểu Ngạo công tử trong truyền thuyết này tương đối hứng thú, liền nhìn y nhiều hơn hơn hai lần, rồi mới hướng y chấp tay nói: “Nguyên lai là Tiểu Ngạo công tử, lão nhân thất lễ rồi!”

Mặc Viêm lúng túng cười cười: “Tiên sinh không cần đa lễ, cần phải đăng ký những gì?” Tiên sinh lúc này mới hồi phục tinh thần: “Dám xin hỏi tính danh cùng niên kỷ của công tử”.

Mặc Viêm hơi sững người, tên thật là không thể nói, thiên hạ này ai mà không biết họ Mặc. Y dừng một chút mới lên tiếng: “Thanh Viêm, mười bảy”. Tiên sinh chậm rãi ghi lại tư liệu của y, rồi mới gọi một người thị vệ, cẩn thận phân phó: “Đưa Tiểu Ngạo công tử tới Sương Lan uyển nghỉ ngơi”

Thị vệ kia vừa nghe, vội vàng ngẩng đầu tỉ mỉ nhìn Mặc Viêm, thần sắc cung kính: “Ngưỡng mộ đại danh công tử đã lâu, mời đi theo tiểu nhân”. Mặc Viêm nhàn nhạt cười, gật đầu ý bảo hần dẫn đường.

Sau khi Mặc Viêm theo thị vệ kia rời khỏi, tiên sinh lập tức thu hồi bộ dáng tươi cười, gọi một thị vệ khác, thấp giọng phân phó: “Đi báo cho lâu chủ, Tiểu Ngạo công tử đến rồi”. Thị vệ kia lập tức lĩnh mệnh rời đi.

Bên kia, có một cái bóng ẩn trên ngọn cây, thần không biết quỷ không hay cũng nhanh nhẹn rời đi.

12. Chương 12: Thiên Tuyệt Cung Chủ

Đoàn người Thiên Tuyệt cung cũng đã tới Trầm Nguyệt lâu. Uất Trì Tỏa Thước đứng ngay trước thiên môn sơn trang Trầm Nguyệt lâu chờ đợi, cố gắng tránh gây tiếng động quá lớn.

Địa vị Thiên Tuyệt cung trong chốn võ lâm không ai bằng, vị cung chủ trong truyền thuyết kia, tựa hồ rất ít tham dự hoạt động của võ lâm. Uất Trì Tỏa Thước mang theo vài phần hiếu kỳ, nhìn đoàn hộ tống phía xa xa đang từ từ tới gần.

Đến khi nhìn thấy rõ lại nhìn không được lú lẫm, bốn chiến mã toàn thân tuyết trắng, lông ngựa không chứa một tia tạp chất giống như thánh vật, kéo một chiếc mã xa dị thường sang trọng từ từ tới gần. Mã xa trên thân không phải nạm vàng thì cũng nạm ngọc. “Thực sự xa xỉ!” Uất Trì Tỏa Thước trong đầu toát ra

ý niệm như vậy.

Đợi mã xa dừng hẳn, thị vệ sau lưng vội vội vàng vàng tiến đến, mang lên một băng ghế bằng ngọc, lúc này mới nhẹ giọng kêu: “Cung chủ, đã tới Trầm Nguyệt lâu”. Trong mã xa truyền ra một giọng nam trong trẻo nhưng trầm thấp lạnh lùng: “Ừ”.

Thanh âm kia đúng là cực kỳ êm tai, Uất Trì Tỏa Thước lại càng thêm hiếu kỳ, muốn nhìn xem một chút Thiên Tuyệt cung chủ được đồn là võ công cùng dung mạo có một không hai trong thiên hạ, rốt cuộc là dạng kinh tài tuyệt diễm như thế nào.

Người đi theo hầu nhẹ nhàng vén rèm xe lên, mơ hồ lộ ra bài biện bên trong. Bên trong lót thật dày da lông, thuần trắng như tuyết, tinh tế nhìn thật kỹ, cư nhiên là da lông tuyết hồ. Ở giữa bài biện một số thứ, đều được làm từ cẩm thạch tinh xảo.

Một nam tử chậm rãi đi ra, Uất Trì Tỏa Thước nhìn thấy đầu tiên chính là bàn tay người kia, thon dài như ngọc, khớp xương phân minh, ngón tay cái đeo một chiếc nhẫn ngọc phỉ thúy xanh biếc, càng làm cho ngón tay trở nên trắng nõn.

Uất Trì Tỏa Thước bước lên phía trước một bước, mang theo đám thuộc hạ Trầm Nguyệt lâu, cung kính cúi người thi lễ: “Trầm Nguyệt lâu cung nghênh Thiên Tuyệt cung chủ đại giá quang lâm”. Nhưng chỉ trong chớp mắt ngẩng đầu lên, liền quên mất hô hấp.

Mặc Thanh vẫn như trước một thân hắc huyền, vạt áo và ống tay dùng tơ kim tuyến thêu hoa văn phức tạp, thắt lưng mang ngọc bội màu trắng, trên phiến ngọc cũng điêu khắc hoa văn tinh xảo. Thần thái lười biếng, tóc dài đen như mực tùy ý xõa tung, vô cùng tùy ý, song nhãn ám kim hơi khép hờ, một bộ dạng vừa mới tỉnh ngủ. Cho dù là tùy ý như vậy, thể nhưng toàn thân phát ra hơi thở tà mị, làm cho lòng Uất Trì Tỏa Thước không ngừng nhảy lên.

Uất Trì Tỏa Thước ngay lập tức ngăn người, trước khi gặp người này, hắn đã tưởng tượng đủ loại khác nhau, tất cả so ra đều kém với chân chính nhìn người thật. Có câu nghe danh không bằng gặp mặt, lúc này hắn đã hoàn toàn hiểu được. Bất luận người nào có hình dung vị cung chủ tư sắc thiên nhân này như thế nào, sợ rằng đều kém xa so với đã từng một lần gặp mặt tới chấn động.

Mặc Thanh đã sớm quen với sự kinh diễm của người khác, cũng không so đo Uất Trì Tỏa Thước thất thố. Giẫm lên băng ngọc bước xuống xe ngựa, thị vệ sau lưng lập tức cung kính tiến lên, ở trên đường tinh tế trải thảm lót. Thần Mộc cũng từ mã xa phía sau bước xuống, đi tới phía sau Mặc Thanh, thấy Uất Trì Tỏa Thước thất thố, y nhẹ giọng nhắc nhở: “Uất Trì lâu chủ, làm phiền dẫn đường”.

Uất Trì Tỏa Thước lúc này mới từ trong mộng tỉnh lại, sắc mặt ửng đỏ, có chút ngượng ngùng, vươn tay ra phía trước ý tứ mời đi theo.

Đoàn người Thiên Tuyệt cung ở tại Toái Tinh uyển. Toái Tinh uyển ở Trầm Nguyệt lâu có cảnh trí tốt nhất, bài biện và trang trí bên trong cũng là được lựa chọn tỉ mỉ. Uất Trì Tỏa Thước biết Thiên Tuyệt cung phú khả địch quốc, đương nhiên vị cung chủ này sẽ không để Toái Tinh uyển vào mắt: “Hàn xá đơn

sơ, mong cung chủ bỏ qua”.

Mặc Thanh khẽ gật đầu, ý bảo không ngại. Uất Trì Tỏa Thước lúc này mới phân phó, cho người đi chuẩn bị tiệc tối chiêu đãi nhóm Mặc Thanh. Thần Mộc thấy Mặc Thanh trong mắt chưa tán đi cơn buồn ngủ, đối với Uất Trì Tỏa Thước nói: “Cung chủ đường xá mệt nhọc, dạ tiệc này xin lĩnh tấm lòng. Thật sự đa tạ hảo ý của Uất Trì lâu chủ”.

Uất Trì Tỏa Thước thấy Mặc Thanh nửa khép con ngươi kim sắc, trong lòng nhin không được khẽ động. Cúi người khách khí nói: “Vậy mời cung chủ nghỉ ngơi thật tốt, ngày mai tại hạ lại tới bái phỏng”.

Thần Mộc nhìn Uất Trì Tỏa Thước rời đi, nhin không được trêu ghẹo: “Uất Trì Tỏa Thước cũng có hứng thú a”. Mặc Thanh biết y đang trêu ghẹo việc Uất Trì Tỏa Thước nhìn thấy hấn mà thất thố, liếc Thần Mộc một cái, không rãnh để ý. Thần Mộc tự biết mất mặt, cũng không nói thêm nữa.

Đúng vào lúc này một ám vệ đột nhiên hiện thân, tiến đến bên tai Thần Mộc nói vài câu, rồi lại giống như lúc mới đến, lặng yên rời đi.

Thần Mộc vừa mừng vừa sợ nói với Mặc Thanh: “Cung chủ, Tiểu Ngạo công tử quả nhiên ở đây”. Con ngươi màu vàng lợt nguyên bản dần dần đi vào giấc ngủ, đột nhiên mở ra, thẳng tắp nhìn về phía Thần Mộc.

“Thuộc hạ suy đoán y nhất định là thiếu cung chủ, y lưu lại tính danh là Thanh Viêm, tuổi cũng là mười bảy”. Thần Mộc có chút ngạc nhiên nói. “Ta đi xem”. Mặc Thanh nói xong xoay người muốn đi ra cửa.

Thần Mộc tiến lên ngăn cản hấn, Mặc Thanh không vui trừng mắt nhìn y. Thần Mộc giải thích: “Cung chủ, không thể vội vàng, chờ làm cho y lý khai lần thứ hai...” Mặc Thanh theo lời Thần Mộc nói, dừng lại bước chân, trên mặt hiện lên thần sắc dầy dụa. Thần Mộc chậm rãi khuyên giải: “Cung chủ, ngày mai tỷ thí, y chắc chắn phải lộ diện”. Mặc Thanh gật đầu, phất tay một cái ý bảo Thần Mộc lui ra.

Đêm hôm đó, Mặc Thanh lẳng lặng đứng trước giường cả đêm, mỗi lần nhin không được muốn nhảy qua cửa sổ đi xem, rồi lại đưa tay nắm chặt thành quyền, cố gắng nhẫn nhin xuống.

Ý nghĩa của đại hội anh hùng, chủ yếu là nơi để các anh hùng hào kiệt của võ lâm có thể tỷ thí và so tài. Đó là lý do mà các môn phái lâu đời và các chương môn đều muốn mang đệ tử của mình tới đây thử một chút bản lĩnh. Trong sân Trầm Nguyệt lâu bốn phía đã bài biện bàn ghế, còn có hạt dưa, trái cây và trà bánh.

Thiên Nguyệt cung đã được an bài tại một gian phòng trang nhã ở tầng hai, không khó nhìn ra Uất Trì Tỏa Thước đối đãi với Thiên Nguyệt cung vô cùng đặc biệt, toàn bộ lầu hai đều dành cho người Thiên Nguyệt cung.

Nhưng môn phái tuy bên ngoài không có biểu hiện khác thường gì, nhưng đã sớm nghị luận âm ỉ, Thiên Nguyệt cung rất ít tham dự vào việc trên giang hồ, lần này lại đột nhiên tham gia, rốt cuộc là vì cái gì?

Thái độ Mặc Thanh lúc này rất khác thường, một ái thiếp cũng không mang theo. Thần Mộc vẫn còn nhớ rõ, từng có một lần tham dự đại hội lựa chọn võ lâm minh chủ, Mặc Thanh dắt theo mười hai thị thiếp, vị lão minh chủ lúc đó vừa nhìn thấy, trong nháy mắt khuôn mặt trở nên trắng bệch. Lúc đó Mặc Thanh chỉ mới trên dưới mười sáu tuổi, lão minh chủ bị làm cho mất mặt như vậy, đương nhiên sẽ không cho Mặc Thanh sắc mặt tốt.

Ngày thứ hai trên lôi đài tỷ võ, Mặc Thanh đánh bại tất cả các cao thủ, đoạt được giải nhất. Lão minh chủ vẻ mặt không cam lòng, rồi cũng phải đưa chủ ấn trên tay mình cho hắn, Mặc Thanh thân thủ nhẹ nhàng nắm chặt, đem chủ ấn bóp nát thành bụi phấn, ném về phía lão minh chủ, cười đến bể nghề thiên hạ: “Chúc vị minh chủ mà cũng xứng với ta sao”. Sau đó ôm lấy mười hai thị thiếp tùy ý ly khai.

Một màn ngày xưa như phảng phất hiện ra trước mặt, Thần Mộc không khỏi câu dẫn khóe miệng: “Cung chủ, người thấy tình huống ngày hôm nay có chút quen thuộc hay không?” Thần sắc Mặc Thanh vẫn luôn một dạng lãnh đạm, thế nhưng con người ám kim chưa hề rời đi khoảng sân rộng phía dưới, tựa hồ đang tìm người nào. Nghe Thần Mộc nói như vậy, hắn tùy ý đáp: “Nga? Phải không?”

Thần Mộc cười cười tiếp lời: “Tựa như đại hội võ lâm minh chủ năm đó”. Con người ám kim dừng một chút, lúc này mới xoay người nhìn về phía Thần Mộc, khóe miệng cũng câu ra nụ cười nhàn nhạt: “Người không nói, ta cũng đã quên”.

“Năm đó cung chủ bất quá cũng ở tuổi này, không biết hôm nay có thể may mắn nhìn thấy thiếu cung chủ làm quần hùng khuất phục hay không a?” Nghe Thần Mộc nói như thế, trong mắt Mặc Thanh cũng hiện lên nhàn nhạt chờ mong.

13. Chương 13: Theo Ta Trở Về

Sau khi rửa mặt chải đầu, Mặc Viêm cũng theo dòng người đi ra nơi tỷ thí. Trên đường lại nghe được không ít người thấp giọng nghị luận, nói Thiên Tuyệt cung chủ cư nhiên đại giá quang lâm. Mặc Viêm nghe được tin tức này, không khỏi giật mình. Y lặng lẽ quay trở lại, chuẩn bị thu dọn đồ đạc ly khai.

Kỳ thực y cũng không có hành lý gì, bất quá là một bộ quần áo và đồ dùng hằng ngày. Yên lặng ngồi trong phòng một hồi lâu, y cũng không có nguyện vọng tái kiến người nọ một lần nữa, y nghĩ, chỉ liếc mắt, chỉ cần liếc mắt một cái là tốt rồi, cũng không cầu mong gì hơn nữa.

Vòng sơ khảo, mọi người trộn lẫn lại với nhau để tỷ thí, mỗi một lượt là năm mươi người, những người chiến thắng liên tiếp tham gia vòng hai. Mặc Viêm với danh tiếng ‘Tiểu Ngạo công tử’ được miễn sơ thí, trực tiếp tham gia thi vòng hai.

Y đối với cuộc tỷ thí này cũng không có hứng thú gì, chỉ lẳng lặng trốn ở một góc khuất, len lén hướng về gian nhà lầu trên tầng hai nhìn lại. Người kia vẫn một thân hắc huyền, rất thích nằm nghiêng trên ghế, tuy rằng không nhìn rõ khuôn mặt, thế nhưng Mặc Viêm dù có nhắm mắt cũng có thể nhớ rõ khuôn mặt người kia, con người màu vàng lột tả mị, chân mày đường hoàng tà tứ, khóe môi luôn mang theo nụ cười trào phúng nhàn nhạt.

Tầm mắt nóng bỏng của y tựa hồ khiến người kia chú ý, ánh mắt người kia hướng bên này nhìn lại, hẩn vội cúi đầu đem thân mình ẩn vào trong đám người.

Mặc Thanh hơi nhú mày, nhìn sang đoàn người ở phía sân rộng bên kia. Thần Mộc khó hiểu hỏi: “Cung chủ, làm sao vậy?” Mặc Thanh nhìn lại một lần, rồi lắc đầu nói: “Ta cảm giác được Viêm nhi đang nhìn ta”.

Thần Mộc cũng theo đường nhìn của Mặc Thanh, quan sát một lượt trên sân, đều chỉ là một ít thiếu niên trẻ tuổi, nét mặt cùng tinh thần tràn đầy hưng phấn, chỉ duy nhất không có vị thiếu niên luôn mang vẻ mặt ông cụ non.

Thần Mộc cũng không tìm được người kia, chỉ đành nói với Mặc Thanh: “Thiếu cung chủ trời sinh tính tình kiêu ngạo, tuyệt đối không chấp nhận chưa chiến mà bại”. Mặc Thanh đương nhiên hiểu được ý tứ của y, lúc này mới dừng lại việc tìm kiếm. Số người tham gia sơ thí rất nhiều, dĩ nhiên oanh oanh liệt liệt đánh mãi cho tới tận trưa.

Đến buổi trưa, Trầm Nguyệt lâu đều chuẩn bị cho chư vị chương môn cùng các trưởng lão một gian ngộ thiện, vừa không ảnh hưởng đến việc theo dõi cuộc tỷ thí, vừa không ảnh hưởng đến việc dùng cơm. Về nhóm người tham gia tỷ thí, tất cả đều xuất ra lương khô của mình, giải quyết ngay tại chỗ.

Mà bên trong gian nhả lâu của Mặc Thanh, lại bày đầy các loại món ăn tinh xảo. Nếu để các vị chương môn dưới lầu nhìn thấy, sợ rằng đều muốn sinh ra bất mãn a. Đáng tiếc Mặc Thanh đối với mỹ thực trước mắt lại không có bất kỳ hứng thú nào.

Thần Mộc cầm lên đôi đũa, lại thấy Mặc Thanh không chút nhúc nhích, nhịn không được hiểu kỳ: “Cung chủ?” Mặc Thanh thần sắc nhàn nhạt, nhìn không ra hỉ nộ, môi mỏng hé mở: “Người nói Viêm nhi ăn cái gì?” Thần Mộc nhẹ nhàng thở dài, cũng không còn khẩu vị gì.

Mặc Viêm núp ở phía sau một cây cột trên hành lang, cầm trong tay một khối lương khô, giống như những người khác, ngồi trên chiếu, tự mình giải quyết bữa trưa. Trên tay y có một mẫu giấy, là vừa nãy đi lấy, vòng thứ hai y được xếp vào nhóm thứ tư.

Vòng thi thứ hai so với vòng sơ thí cao hơn một bậc. Vòng thứ hai, từ mỗi nhóm cử ra năm người thi đấu đầu tiên. Ánh mắt Mặc Thanh vẫn một mực dừng trên lôi đài tỷ võ, hẩn đang chờ, chờ thời điểm Mặc Viêm ra thi đấu.

Ngay lúc Mặc Thanh sắp mất hết kiên nhẫn, có một thiếu niên áo trắng lên đài, trên mặt mang một khăn lụa trắng, dường như là không hy vọng người khác nhìn thấy dung mạo của mình. Thân thủ thiếu niên kia so với bốn người còn lại tựa hồ cao hơn rất nhiều, trong vòng mười chiêu liền quyết định thắng bại, bạch y công tử hướng về phía dưới đài hơi chấp tay, sau đó nhanh nhẹn rời đi.

Thần Mộc nhịn không được có chút kích động; “Chẳng lẽ là thiếu cung chủ!” Mặc Thanh không có trả lời, chỉ nhàn nhạt thiếu niên bạch y kia, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Sau khi kết thúc một nhóm ở vòng thi thứ hai, tiếp đó liền xuất hiện một thiếu niên võ công chiêu thức quỷ dị. Thiếu niên kia mặc một bộ y màu đen, xuất thủ từng chiêu ngoan lệ, một chiêu trí mạng. Dưới đài mấy vị chương môn thấy vậy nhin không được lắt đầu, tuổi không lớn lắm, thể nhưng tâm tư lại ác độc như vậy, nếu không hảo hảo giáo dục, sợ rằng ngày sau sẽ trở thành mối nguy hại cho võ lâm.

Thần Mộc nhìn thiếu niên hắc y kia, nhin không được tán thưởng nói: “Nếu Thiên Sát đường chủ ở đây, sợ rằng muốn cướp ngay tên kia đem về thu làm đồ đệ”. Mặc Thanh thần sắc vẫn nhàn nhật, Thần Mộc liền hỏi một câu: “Cung chủ, có muốn tuyển nhận người này hay không?” Mặc Thanh rút cuộc nghiêng mặt nhìn sang: “Tùy ngươi”. Thần Mộc vừa nghe, sắc mặt liền hiện lên vui mừng.

Qua mấy lần tỷ thí, giống như mọi người đã dự đoán, chỉ còn lại vị bạch y công tử và thiếu niên hắc y kia. Các vị chương môn đối với bạch y công tử vô cùng sùng bái, tuổi còn trẻ, khí chất đã xuất chúng, tu vi võ công lại cao như thế, quả thật là kỳ tài võ lâm.

Trận chung kết cuối cùng cũng tới, hai vị thiếu niên, một đen một trắng, đứng đối diện hai bên võ đài. Người dưới đài nhin không được nghị luận âm ỉ, thiếu niên áo trắng, một thân bạch y như tuyết, tuy rằng dùng lụa trắng che mặt, thể nhưng con ngươi đen thâm thúy, lưu chuyển mang theo phong tình mê hoặc lòng người.

Người ở dưới đài cũng biết đôi chút về ‘Tiểu Ngạo công tử’, cũng biết y tới đây dự thi. Hôm nay nhin thấy vị công tử bạch y này, đều nhận định y chính là ‘Tiểu Ngạo công tử’ như trích tiên trong lời đồn.

Thấy người dưới đài đối với ‘Tiểu Ngạo công tử’ khen ngợi nhiều như thủy triều, khoe miệng Thần Mộc nhin không được vung lên, có đồ đệ như vậy, người làm sư phụ còn cầu gì hơn nữa.

Thiếu niên hắc y thì ngược lại, có chút không hài hòa. Xiêm y vải thô màu đen, nhin ra được gia cảnh không giàu có gì, mà trên mặt lại mang theo một chiếc mặt nạ màu đen quỷ dị, mặt nạ che hết nửa khuôn mặt của y, chỉ chừa lại cằm và môi lộ ra bên ngoài, màu da cổ đồng sáng bóng.

Có một số người bắt đầu lặng lẽ suy đoán, có lời đồn phía bắc hoang mạc Thanh Lam xuất hiện Kiêu tộc, người Kiêu tộc đều tàn nhẫn thích giết chóc, hơn nữa còn thích chế tạo một số mặt nạ kỳ dị.

Mặc Thanh vẫn nằm nghiêng trên tháp, bắt luận phía dưới nghị luận như thế nào, hấn đều không thêm để ý. Bất quá Thần Mộc nghe được suy đoán kia, đối với thiếu niên hắc y càng thêm hứng thú: “Người Kiêu tộc? Vậy mà thật sự có Kiêu tộc”. Thần Mộc nhin không được khiêu mi, hấn cũng đã từng nghe qua lời đồn tương tự, nhưng chưa từng chân chính gặp qua người Kiêu tộc bao giờ, vì vậy từ trước tới nay y đều nghĩ Kiêu tộc chẳng qua chỉ là một lời đồn.

Hai người đứng đối mặt như vậy, tựa hồ là đang đánh giá thực lực đối phương. Sau đó hắc y thiếu niên đối với bạch y công tử chấp tay, bạch y công tử cũng đối với y ôm quyền. Gần như trong chớp mắt, thân hình hai người đồng thời di động, tất cả mọi người chỉ nhin được lưỡng đạo bất đồng đan vào một chỗ, bởi vì tốc độ quá nhanh, tựa hồ chỉ có thể nhin thấy một tia bạch quang và tia hắc quang mà thôi.

Mặc Thanh và Thần Mộc cũng lẳng lẳng nhin phía dưới, Mặc Thanh từ thời điểm thân hình bọn họ quán

vào nhau, liền nhẹ nhàng dùng ngón trỏ gõ lên mặt bàn, gõ tới lần thứ mười hai, trên lôi đài hai người đột nhiên tách ra. Mọi người ngưng thần nhìn lại, chỉ thấy bạch y ngã ngồi ở một góc lôi đài, lụa trắng che mặt mờ mờ hiện lên một đạo ánh sáng đỏ tươi.

Mặc Thanh thân hình lóe lên, nhanh đến nỗi làm cho người khác không thể phát hiện, chỉ thấy hắn đã đứng trên lôi đài. Thần Mộc bên mép chứa một nụ cười mỉa: “Ha hả, rốt cuộc cũng không nhịn được rồi sao”.

Thế nhưng một màn kế tiếp lại làm cho Thần Mộc há hốc mồm. Mặc Thanh đứng ở giữa lôi đài, nhìn cũng không nhìn bạch y công tử một lần, chỉ hướng về thiếu niên hắc y bước tới. Các vị trưởng môn và đệ tử trẻ tuổi dưới đài chỉ cảm thấy trước mắt chợt lóe, một hắc y nam tử đã xuất hiện trên đài, tốc độ nam tử kia so với ma quỷ cư nhiên còn nhanh hơn.

Đợi tới lúc mọi người nhìn thấy dung mạo của hắn, hầu như đồng thời thở dốc vì kinh ngạc, trên thế gian này lại có nam tử hoàn mỹ tới như vậy. Nam tử kia không thèm để ý ánh mắt của mọi người xung quanh, hắn chỉ từng bước một hướng về phía thiếu niên hắc y đi tới. Thiếu niên kia thấy hắn cứ như vậy đi tới, nhịn không được lui ra sau một bước. Mặc Thanh thấy động tác lùi về sau của y, không tự chủ nhíu chặt chân mày.

Đôi mắt thiếu niên dưới mặt nạ lóe lên, không biết đang suy nghĩ gì. Chỉ thấy Mặc Thanh vươn tay hướng về phía y, giọng nói mềm nhẹ, chậm rãi mở miệng nói: “Viêm nhi, theo ta trở về”.

Hắc y thiếu niên vẫn luôn mím chặt môi, lại vì câu nói này của hắn, rốt cuộc nhịn không được hé mở, bất quá y cũng không mở miệng, trái lại dùng tốc độ thật nhanh lùi về sau lao đi. Đồng thời nam tử cũng ngay lập tức theo phương hướng của y đuổi theo.

Tất cả toàn bộ người ở đây đều bị tình huống vừa rồi làm cho sợ ngây người, hai hắc y nhân đồng thời biến mất trên lôi đài, hơn nữa lại không ai nhìn thấy bọn họ rời đi như thế nào. Mấy vị trưởng môn các phái sắc mặt đều đen như đáy nồi, bọn họ tự nhận võ công trác tuyệt, vậy mà ngay cả người rời đi như thế nào cũng đều không thấy rõ.

Thần Mộc cũng ngây ngẩn cả người, y có chút khó hiểu lắm bầm: “Thiếu cung chủ?” Thiếu niên hắc y kia chính là đồ đệ y luôn kiêu ngạo sao?! Thế nhưng mới hai năm không gặp, làm sao lại có biến hóa to lớn như vậy, hơn nữa võ công hắn sử dụng, cũng chưa từng thấy qua bao giờ.

14. Chương 14: Tháo Xuống Mặt Nạ

Mặc Viêm đương nhiên không cho rằng mình có thể bỏ xa Mặc Thanh, khinh công người kia sợ rằng cao hơn y rất nhiều.

Quả nhiên chỉ trong chớp lát, người nọ đã ở phía trước y, trường bào màu đen như có sinh mệnh không gió mà động, Mặc Thanh thần sắc nhàn nhạt, chỉ thật sâu nhìn Mặc Viêm. Thế nhưng Mặc Viêm lại biết hắn đang sinh khí.

Có thể để người khác cảm nhận được hấn đang tức giận, nói rõ hấn có chút không hài lòng. Nhưng thời điểm hấn triệt để tức giận, nét mặt lại không lộ ra bất kỳ thần sắc gì. Mặc Viêm đột nhiên cảm thấy có chút chột dạ, cách Mặc Thanh khoảng ba bước liền dừng lại. “Viêm nhi, theo ta trở về”, Mặc Thanh lặp lại một lần nữa. Tâm Mặc Viêm đột nhiên không khống chế được nhảy loạn lên. Nhìn con người tà tứ kia, y thiếu chút nữa không nhận được gậy đầu đáp ứng.

Thế nhưng y không thể! Y xuất thủ nhanh như chớp, hướng Mặc Thanh công kích, Mặc Thanh bình tĩnh tiếp nhận chiêu thức sắc bén của y. Con người kim sắc vẫn gắt gao thẳng tắp nhìn chăm chăm con người đen thẫm của Mặc Viêm sau lớp mặt nạ. Tựa hồ muốn phá vỡ ngục trang của y, nhìn thấu linh hồn y.

Bất luận Mặc Viêm biến đổi chiêu thức như thế nào, Mặc Thanh luôn dễ dàng hóa giải. Y nhất chiêu ngoan tâm, đổi thành chiêu thức liễu mạng, Mặc Thanh rốt cuộc có chút động dung, ra tay cẩn thận hơn, tựa hồ sợ Mặc Viêm bị thương. Thế nhưng hấn càng như vậy, tâm Mặc Viêm lại càng rối bời, thậm chí còn tự loạn trận cước. Cứ tiếp tục như vậy, người bị thương trước tiên tất nhiên sẽ là y.

Mặc Viêm sử dụng hư chiêu lừa gạt Mặc Thanh, từ trong ngực móc ra một bao thuốc bột, cứ như vậy phất về phía Mặc Thanh, sau đó trong chốc lát liên tục lui về sau, chỉ là y không nghĩ tới, Mặc Thanh cư nhiên không quan tâm, cho dù là đón lấy thuốc bột, cũng quyết tâm phải đuổi theo ngăn cản y. Cuối cùng Mặc Viêm cũng bị Mặc Thanh chế trụ.

Mặc Viêm bị Mặc Thanh vây dưới một cây cổ thụ, hấn thần sắc nhàn nhạt, sau đó không nhanh không chậm bước tới. Mặc Viêm nhìn thấy góc áo và cổ áo hấn dính bột trắng, lời nói rối loạn không có chừng mực.

“Người có sao không?” Mặc Thanh theo ánh mắt của y nhìn về phía cổ áo của mình, sau đó vươn ngón tay nhẹ nhàng phủi đi. Thần sắc vẫn bình tĩnh như thường, căn bản không hề lưu ý về chút độc nhỏ nhoi ấy, còn tiếp tục nói một câu kia: “Viêm nhi, theo ta trở về”

Hấn đi tới trước mặt Mặc Viêm, đứng thẳng, giơ tay lên, động tác liền mạch lưu loát, Mặc Viêm vốn đang phân tâm, hoàn toàn không kịp phản ứng, mặt nạ quý dị màu đen trên mặt đã bị Mặc Thanh dễ dàng tháo xuống.

Khuôn mặt tuần tú của thiếu niên hiện ra, đôi con ngươi hắc bạch phân minh, mũi cao thẳng, đôi môi khép chặt. Làn da trắng nõn trong suốt, hiện tại biến thành màu cổ đồng, tuy rằng vẫn như trước tuần mỹ dị thường, bất quá qua hai năm tôi luyện, đã làm khí chất y tăng thêm vài phần dương cương của nam tử.

Mặc Thanh nhìn chăm chăm vào y, Mặc Viêm lại nhìn chăm chăm vào mặt nạ trong tay Mặc Thanh, hai người đồng loạt sửng sốt. Mặc Thanh nhìn cầm Mặc Viêm nhón đi, trong lòng không nén được yêu thương. Mặc Viêm nhìn Mặc Thanh cầm mặt nạ trong tay, trong lòng thoáng qua một hồi bất khả tư nghị cùng khiếp sợ, người lấy xuống cư nhiên là hấn?!

...

Thần Mộc hương Uất Trì Tỏa Thục từ biệt, Uất Trì Tỏa Thục cảm thấy kinh ngạc, cho dù biết có một

số việc không nên tò mò, thế nhưng trong ngực vẫn nhin không được kinh nghi. Hôm nay đại hội xảy ra biến cố, cuộc tỷ thí kết thúc, Thiên Tuyệt cung chủ đột nhiên xuất hiện ở lời đài, hấn và thiếu niên hắc y kia, giữa bọn họ thật ra có quan hệ như thế nào?

Hai người kia một đi không trở lại, không chút để ý tới việc đại hội anh hùng bị bọn họ làm cho loạn thành một đoàn. Người xuất sắc nhất trong trận chung kết đột nhiên ly khai, mọi người quyết định lựa chọn bạch y công tử là người xuất sắc nhất, ai ngờ bạch y công tử kia hừ lạnh một tiếng, cũng kiên quyết rời đi. Kết quả chính là, đại hội anh hùng lần này không có người chiến thắng.

Thần Mộc thấy Mặc Thanh đuổi theo Mặc Viêm rời đi tới giờ vẫn chưa quay lại. Liền quyết định hướng Uất Trì Tỏa Thước chào từ biệt, Uất Trì Tỏa Thước cũng không dám ép y ở lại, mà chính hấn bây giờ cũng bị chuyện ở đại hội anh hùng lần này làm cho tâm thần bất định, hai người nói vài lời khách sáo, Thần Mộc liền mang theo đoàn người Thiên Tuyệt cung ly khai.

Mặc Viêm biết trong lòng mình rất hèn nhát, nếu đã quyết định ly khai, tại sao vẫn còn nhẹ dạ theo hấn trở về. Thế nhưng dù ý chí của y có sắt đá như thế nào, lại nghe Mặc Thanh ba lần nói với mình câu “Viêm nhi, theo ta trở về”. Y thừa nhận, tim của y đã sớm nát thành bột phấn.

Thế nên hiện tại, Mặc Thanh đang nắm tay Mặc Viêm, kéo y từng bước đi ra ngoài bìa rừng. Mặc Viêm ở sau lưng Mặc Thanh, nhìn tấm lưng rộng lớn của người kia, lại nhìn ngón tay hai người giao nhau, ngực nổi lên một cảm xúc vô hình. Nếu như, nếu như mặt trời vĩnh viễn không mọc, nếu như rừng cây này không có điểm cuối, như vậy có phải hay không y có thể nắm tay người này đi mãi như vậy.

“Phụ thân đại nhân...” Mặc Viêm chỉ gọi thầm trong miệng, không có phát ra bất kỳ âm thanh gì. Thế nhưng người nọ lại như có thần giao cách cảm, đột nhiên nghiêng mặt nhìn y, lòng Mặc Viêm lại nảy lên một cái. Mặc Thanh nắm tay y, lôi y về trước một bước, để hấn và y sóng vai đi cùng một chỗ.

Mặc Viêm không hiểu nhìn hấn, y biết bình thường Mặc Thanh không cho bất luận kẻ nào đi bên cạnh hấn, huống chi sóng vai. Mặc Thanh đương nhiên không biết Mặc Viêm đang suy nghĩ gì, hấn chỉ tự mình nói: “Viêm nhi, phụ thân sẽ đối đãi với ngươi thật tốt”.

Mặc Viêm cảm thấy nhịp tim của mình đột ngột ngừng đập ngay tại chỗ, y biết rõ ý tứ của người kia là gì, y biết rất rõ hết thấy là tự mình đa tình, y biết rất rõ ràng, thế nhưng, trái tim y vẫn không nhin được mà đập dồn dập, mà trầm luân.

Một khắc kia, hình ảnh đó vĩnh viễn lưu giữ trong lòng Mặc Viêm. Mặc Viêm nghĩ, cho dù là bao lâu đi nữa, chỉ cần hồi tưởng lại thời khắc này, y vẫn có thể nhớ rõ ràng, ngay lúc đó ánh dương chói lọi, nhịp tim của y mất khống chế, lòng bàn tay của y đều là mồ hôi, khuôn mặt người kia ở dưới bóng cây, xinh đẹp như yêu nhân câu mắt hôn phách con người.

Thế nhưng con đường nào cũng phải có đoạn cuối, Mặc Thanh nắm tay Mặc Viêm chậm rãi ra khỏi rừng cây, ngay bìa rừng có một con đường lớn, Mặc Thanh nhẹ nhàng dừng lại, Mặc Viêm cảm thấy kỳ quái vì sao hấn lại dừng ở chỗ này. Từ xa dần truyền tới tiếng vó ngựa hơi nhỏ, Mặc Viêm nhìn qua...Phía xa trên đường cư nhiên là một đoàn xe ngựa.

Thẳng đến khi đoàn xe càng lúc càng gần, Mặc Viêm mới nhìn rõ xe ngựa kia mang theo ký hiệu của Thiên Tuyệt cung. Y nhin không được ghen hòng nhìn trôn trời, nhất thời hiểu kỳ vì sao đoàn xe ngựa của Thiên Tuyệt cung lại xuất hiện ở đây, và tại sao Mặc Thanh lại biết được. Y suy đoán có thể Thiên Tuyệt cung có phương thức liên lạc bí mật nào đó. Cho tới khi đoàn xe ngựa dừng lại, y lại không khỏi sửng sốt.

Thần Mộc từ trên mã xa bước xuống, đi nhanh tới trước mặt bọn họ, hung hăng ôm Mặc Viêm vào lòng, hung tợn nói: “Người đó, tiểu tử thú, cũng dám rời nhà trốn đi! Hai năm qua lại hoàn toàn không có tin tức, ngươi có biết các vị thúc bá trong cung lo lắng cho ngươi thế nào không hả!”

Mặc Viêm và Thần Mộc là thầy trò mười năm, cảm tình vẫn khá tốt. Lúc này nghe Thần Mộc nói vậy, viên mắt không khỏi nóng lên. Nguyên lai trên đời này vẫn còn nhiều người quan tâm y như vậy, cũng sẽ lo lắng cho y, sẽ vì y mà sốt ruột.

Bất quá Mặc Thanh tựa hồ không quá thích Mặc Viêm và Thần Mộc ôn chuyện, phất tay kêu Thần Mộc quay về xe ngựa của mình, sau đó lôi kéo Mặc Viêm, đạp lên băng ngọc leo lên xe ngựa của mình. Mặc Viêm vẫn biết Thiên Tuyệt cung tài lực hùng hậu, thế nhưng khi nhìn thấy mã xa của Mặc Thanh thì hoàn toàn không thể nói nên lời.

Trong xe trải thật dày da lông tuyết hồ, bộ lông tuyết hồ giá trị thiên kim cứ như vậy phủ kín toàn bộ thùng xe, ít nhất cũng phải hơn mười bộ lông. Càng miễn bàn tới cái bàn cẩm thạch, lư hương bằng ngọc phủ thủy, thậm chí những phụ tùng trưng bày trên xe ngựa mỗi cái cũng phải giá trị ngàn vàng.

Mặc Thanh không để cho Mặc Viêm có nhiều thời gian thưởng thức phụ kiện của xe ngựa, nắm cả người y kéo xuống giường, Mặc Viêm lúc này mới chú ý tới phủ trên giường chính là da hổ trắng thuần. Thế nhưng sau một khắc y liền cảm thấy mất tự nhiên, Mặc Thanh cứ như vậy kéo cả người y nằm xuống, dẫn đến hiện tại y hoàn toàn nằm trong lòng Mặc Thanh.

Mặt Mặc Viêm thoáng cái trở nên đỏ bừng, nhin không được giùng giăng muốn giãy ra. Mặc Thanh đột nhiên thu lực, ôm y càng chặt hơn. Sau đó ghé vào bên tai y nói: “Cả đêm không ngủ được, bây giờ cùng ta ngủ”.

Nói xong đã đem đầu của mình tựa trên vai Mặc Viêm, Mặc Viêm nhin không được cả người cứng ngắc, sau đó đột nhiên nghĩ đến hẳn cả đêm không ngủ được, liền từ từ thả lỏng thân thể chính mình, tận lực khiến hẳn ngủ được thoải mái.

Mặc Thanh cảm giác thân thể Mặc Viêm từ từ thả lỏng, khóe môi khẽ câu lên một nụ cười mà chính hẳn cũng không phát giác được.

15. Chương 15: Bày Tổ Tình Yêu

Xa cách hai năm, lần thứ hai trở lại Thiên Tuyệt cung, ngực cảm giác rất phức tạp, dù sao cũng đã sống ở nơi này hơn mười năm, nơi này chính là nhà của y. Mặc Thanh nắm tay Mặc Viêm, từng bước từng

bước đi vào Thiên Tuyệt cung, Mặc Viêm yên lặng nhìn cảnh sắc vừa quen thuộc vừa xa lạ, mỗi một chỗ tựa hồ đều có dấu vết của y lưu lại.

Mặc Viêm cho rằng Mặc Thanh muốn dẫn y tới Thanh Lộ điện, thế nhưng hắn lại trực tiếp mang y tới Thanh Hoa điện. Mặc Viêm có chút không rõ nguyên do, Mặc Thanh lấy tay nhẹ nhàng vuốt tóc y, giọng nói có chút lấy lòng: “Viêm nhi, sau này ở cùng phụ thân, được chứ?” Mặc Viêm triệt để trở nên ngớ ngẩn, vì sao y cảm thấy hai năm không gặp, Mặc Thanh tựa hồ thay đổi thành một người khác.

Nếu là lúc trước, Mặc Thanh làm sao sẽ nắm tay y, làm sao ôm y nghỉ ngơi, như thế nào biết dùng loại khẩu khí này yêu cầu y ở chung. Dù vậy, Mặc Viêm chưa bao giờ cự tuyệt bất cứ yêu cầu nào của Mặc Thanh. Y gật đầu, rốt cuộc cũng đáp ứng. Mặc Thanh tựa hồ có chút vui vẻ, Mặc Viêm thấy được con người kim sắc hiện lên nhàn nhạt vui sướng.

Mọi việc như trở về hai năm trước, Mặc Viêm ban ngày luyện kiếm, viết chữ. Mà thời gian còn lại, tựa hồ tất cả đều dành cho Mặc Thanh, Mặc Thanh đột nhiên trở nên có chút dĩnh người, Mặc Viêm không biết hình dung như vậy có đúng hay không. Thế nhưng hiện tại, mỗi ngày hắn đều cùng Mặc Viêm dùng cơm, sau đó sẽ cùng nhau nghiên cứu trà đạo, hay là ở cấm địa so tài một chút, có lúc mỗi người một vò rượu mạnh, ngồi ở Thanh Hoa điện uống rượu, ngắm trăng.

Không thể không nói cuộc sống như vậy, đối với Mặc Viêm trước đây, căn bản là không dám nghĩ tới. Nhưng bây giờ tất cả đều là hiện thực, Mặc Viêm đôi lúc hoài nghi mình có phải hay không vẫn đang nằm mộng.

Như thường ngày, Mặc Thanh cùng Mặc Viêm tỷ thí, hai người đều nằm giữa bãi cỏ trong cấm địa. Mặc Thanh nhìn một trời đầy sao, dường như biến thành có chút đa cảm. Hắn nghiêng người nhìn Mặc Viêm bên cạnh, Mặc Viêm trong miệng ngậm một cọng cỏ, cũng xuất thần nhìn bầu trời đêm, trong con người đen thẫm trong trẻo mang theo một tia tình tứ Mặc Thanh không hiểu.

“Sau khi người đi, ta thường tới nơi này”. Thanh âm Mặc Thanh trong đêm tựa hồ càng thêm mờ ảo.

Mặc Viêm nghe tiếng, nghiêng mặt nhìn sang Mặc Thanh: “Cũng học theo người nằm như vậy trên bãi cỏ, nghĩ lý do vì sao người muốn ly khai”. Lời của hắn khiến ngực Mặc Viêm đột nhiên nhảy lên.

“Vậy người bây giờ biết chưa?” Mặc Viêm không biết vì sao, thời điểm y nói ra câu này, ngực mang theo tràn đầy chờ mong. “Ta hỏi qua Thần Mộc, y nói người ly khai bởi vì phương thức chúng ta ở chung không giống phụ tử”. Mặc Viêm hơi giật mình nhìn Mặc Thanh, ngực vốn đang mang chút chờ mong thoáng cái đã trở nên trống rỗng.

“Viêm nhi, ta hiện tại đối với người đủ tốt chứ?” Mặc Thanh nheo lại con người ám kim, xoay người hỏi Mặc Viêm. Trong mắt cứ nhiên còn mang theo vẻ mong đợi. Mặc Viêm đột nhiên nhìn bầu trời đêm, khổ sở cười rộ lên. Sao y vẫn còn chờ mong, không phải đã sớm biết rồi sao, trong mắt người này, y cho tới bây giờ cũng chỉ là nhi tử, không còn điều gì khác.

Mặc Thanh nhìn Mặc Viêm đột nhiên lộ ra cười khổ, không biết làm sao. Mặc Thanh muốn đưa tay chạm

vào Mặc Viêm, không nghĩ tới y đột nhiên đứng dậy, lúc Mặc Viêm rời đi, chỉ nhàn nhạt nói một câu: “Người đối với ta rất tốt”. Sau đó hòa mình vào trong bóng đêm.

Nhìn thân ảnh y biến mất, ngực Mặc Thanh lại trở nên bối rối, tựa hồ người kia lại muốn giống như trước đây, ở trước mặt hắn biến mất một lần nữa.

Thời điểm Mặc Viêm chạy tới Thiên Phong đường, Thần Mộc đang vội vàng phân phó thủ hạ dò la tin tức về Kiêu tộc. Thấy Mặc Viêm tiến đến, Thần Mộc có chút kinh hãi. Thần Mộc vội kéo Mặc Viêm đến bên bàn ngồi xuống, còn không đợi Mặc Viêm mở miệng, y đã giành hỏi trước: “Một tháng nay, cung chủ không cho bất luận kẻ nào gặp người. Hôm nay tốt rồi, chính người tự tìm tới”. Mặc Viêm nhìn Thần Mộc hơi lộ ra thần sắc kích động, không khỏi ngạc nhiên: “Có chuyện gì sao?”

Thần Mộc rót cho Mặc Viêm một ly trà, lúc này mới vội vàng nói: “Ta đã xem qua mặt nạ kia của người, nhất định không phải phạm vật. Thật sự có Kiêu tộc đúng không? Kiêu tộc thật sự tồn tại sao?” Mặc Viêm nhìn biểu tình tha thiết của Thần Mộc, cũng không gạt y: “Thật sự có Kiêu tộc, bọn họ ẩn cư trong hoang mạc, ta cũng là trong lúc vô tình cùng bọn họ kết duyên, cái mặt nạ kia là tộc trưởng tự mình làm cho ta”.

Tuy rằng lúc nhìn thấy mặt nạ kia, Thần Mộc cũng có chút xác định, thế nhưng nghe Mặc Viêm chính miệng thừa nhận, ngực vẫn không nhịn được mà chấn động: “Nguyên lai thật sự có Kiêu tộc!” Mặc Viêm thấy Thần Mộc bộ dáng nóng lòng muốn thấy, nhịn không được cắt đứt: “Sư phụ tìm Kiêu tộc làm gì?”

“Không gạt người, trên đại lục này vẫn có một tin đồn, có hai người của hai gia tộc thượng cổ, một là Ma tộc, một là Kiêu tộc, hai người bọn họ chia nhau bảo vệ một phần địa đồ bí mật”. Mặc Viêm nghe đến đó lại có chút buồn cười: “Cho nên, sư phụ cũng muốn tìm nơi cất giấu địa đồ sao?”

Thần Mộc thấy trên mặt Mặc Viêm rõ ràng cười nhạo, không khỏi trừng liếc y: “Người, tiểu tử thú! Phải nghe ta nói hết đã! Trong truyền thuyết còn có một thượng cổ Ma thần, hắn lưu lại một thượng cổ bí bảo. Cái bí bảo kia có thể giúp người đạt được bất kỳ nguyện vọng gì, bất quá nơi cất giấu địa đồ bí bảo vẫn do hai người trong gia tộc thượng cổ thần bí canh chừng”. Mặc Viêm nghe xong khóe miệng lộ ra nụ cười khổ, thực hiện bất luận nguyện vọng nào? Vậy có thể khiến người kia yêu y hay không?

Nghĩ đến mục đích tới đây hôm nay, y vẫn phải cắt đứt hưng phấn của Thần Mộc: “Sư phụ, phụ thân ta có hỏi qua người điều gì không?” Thần Mộc đột nhiên nghe y hỏi như vậy, dừng lại suy nghĩ một chút: “Cung chủ đã từng hỏi ta, phụ tử ở chung là như thế nào, có phải hắn lại làm gì khiến người giận dữ hay không?” “Không có, phụ thân người đối với ta rất tốt”.

Thần Mộc nghe xong mới thở một hơi: “Tiểu Viêm, hắn đối với người như vậy không phải tốt lắm sao”. Mặc Viêm cúi đầu cười khổ, cái y cần cho tới bây giờ không phải là tình thương của cha, thế nhưng sẽ không có ai hiểu được.

Mặc Viêm không biết mình làm thế nào đi ra khỏi Thiên Phong đường, y chỉ biết giấc mộng này rồi cũng sẽ tỉnh. Một tháng nay sớm chiều ở chung, điều mà y muốn mơ cũng không dám mơ, cầu cũng không dám cầu, thế nhưng hôm nay cũng đã trở thành sự thực. Lão thiên gia cũng đã thương tiếc cho y lắm rồi, khiến cho giấc mộng của y đã thành sự thật trong một tháng này.

Lúc Mặc Thanh trở lại, liền thấy Mặc Viêm ngồi một mình ở Thanh Hoa điện yên lặng uống rượu. Mặc Thanh cũng xách một bầu rượu, sau đó ngồi kế bên Mặc Viêm: “Tại sao không gọi ta cùng uống?” Mặc Viêm nhàn nhạt liếc mắt nhìn hắn, khẽ cười nhẹ nhàng cười rộ lên. Mặc Thanh lúc này mới nhìn rõ, nguyên lai bên người Mặc Viêm đã có mười mấy vò rượu trống không.

“Sao lại uống nhiều như vậy?” Mặc Thanh nhìn không được nhứ chặt chân mày. Mặc Viêm đột nhiên vươn tay, nhẹ nhàng nắm lấy tóc Mặc Thanh, ở đầu ngón tay đùa bỡn, sau đó nghiêng mặt sang bên, hướng về phía Mặc Thanh cười ha hả, con ngươi đen thẳm lưu chuyển ra một phong tình xinh đẹp.

Mặc Thanh có chút ngây người, Mặc Viêm quay lại nháy mắt với hắn mấy cái, cười có chút trẻ con: “Phụ thân đại nhân, người không phải vẫn muốn biết ta đang suy nghĩ gì sao? Ta nói cho người biết có được hay không?”

Mặc Thanh nghĩ đêm nay Mặc Viêm tựa hồ rất không thích hợp, nhưng lại cho rằng chỉ vì y uống say mà thôi. Mặc Viêm nhìn ánh mắt Mặc Thanh, sau đó tới gần một chút, thẳng đến khi chóp mũi của y và Mặc Thanh chạm nhau, y mới dừng lại. Mặc Thanh cho rằng y uống say, nhẹ nhàng vươn tay đỡ lấy y, sợ y không cẩn thận té xuống.

Mặc Viêm đương nhiên biết hắn có ý gì, dáng cười càng thêm thê lương, hắn thậm chí cho rằng y có chút cuồng loạn. Hít sâu hai cái, nhưng bởi vì cách quá gần, môi của y lại chạm vào môi Mặc Thanh, con ngươi ám kim hiện lên một tia mất tự nhiên. Mặc Viêm đột nhiên cười không có hảo ý: “Ghe tởm sao? Vậy người có biết hay không, trong lòng ta luôn nghĩ đến điều ghe tởm này! Con trai người cho tới nay, trong lòng luôn nghĩ chính là cái này! Ha ha ha hắc hắc...”

Mặc Thanh hoàn toàn ngây ngẩn cả người, Mặc Viêm không bỏ qua cơ hội, xuất thủ nhanh như chớp, điểm mấy đại huyệt trên người Mặc Thanh. Mặc Thanh ngỡ ngàng nhìn Mặc Viêm, trong đầu loạn thành một đoàn: “Ta là phụ thân của người”. Mặc Thanh không dám tin tưởng, cặp mắt màu vàng lợt lợt lên liên tục, tựa hồ vô luận thế nào cũng không tiếp thu được.

Mặc Viêm hướng về hắn cười nhạt một tiếng, nâng cằm hắn, sau đó hung hăng hôn lên. Có lẽ là để phát tiết, cũng có lẽ là để triệt để cắt đứt phần tưởng niệm này, Mặc Viêm hoàn toàn không có một điểm ôn nhu, thậm chí có thể nói là ác độc. Đôi môi Mặc Thanh bị cắn đến sưng đỏ, trong mắt Mặc Viêm đều là băng lãnh.

“Người hiện tại đã biết rõ rồi chứ?” Mặc Viêm cười đến thê lương, sau đó không chút do dự xoay người rời đi. Mặc Thanh cho dù bị y đối đãi như vậy, nhưng khi nhìn đến bóng lưng y ly khai, vẫn nhìn không được mà gọi: “Viêm nhi, chờ đi!”

Thân thể Mặc Viêm cứng lại, thế nhưng sau một khắc lại không ngừng run rẩy, tựa hồ như đang cười, nhưng Mặc Thanh biết được y càng giống như đang khóc. Thanh âm Mặc Viêm có chút khô khốc nói: “Hãy coi như ta đã chết, đừng đi tìm ta nữa”.

Mặc Thanh cứ như vậy, lại một lần nữa, nhìn thân ảnh thiếu niên, từng chút từng chút biến mất trong mắt hắn.

Xa Xa truyền đến tiếng ca của y, đau thương cùng trái tim đã chết, đây là lần đầu tiên Mặc Thanh nghe y hát.

Nhân nhân phi ái tương tùy

Na phạ dụng nhất sinh khứ truy

Ngã hựu chẩm yêu năng truy đắc hồi

Dữ nhĩ tương ôi ngã vi nhĩ si

Vi nhĩ luy phong vũ ngã đo bất hậu bối

Ngã hựu chẩm yêu hữu lộ khả thối

Nhĩ đích thâm tình

Nhĩ cấp liễu thù

Khi huyết đạo của Mặc Thanh được hóa giải, chỉ trong chớp mắt thân hình hắn như bóng ma, hướng về phía Mặc Viêm ly khai đuổi theo. Khi đuổi tới bên ngoài Thiên Tuyệt cung, hắn đứng trên ngọn cây cao nhất nhìn về phía xa xa, làm gì còn thân ảnh thiếu niên kia. Mặc Thanh thấy trong ngực thoáng cái trống rỗng, móng tay cắm sâu vào thân cây, ánh mắt so với ánh trăng còn lạnh hơn.

Hắn cứ như vậy đứng trên ngọn cây, như một pho tượng, không hề nhúc nhích. Cho tới thật lâu sau mới nhàn nhạt truyền ra một câu: “Cho dù là như vậy, ta vẫn phải bắt ngươi lưu lại”.

16. Chương 16: Tìm Người

Màn đêm buông xuống, tám vị đường chủ Thiên Tuyệt cung đều từ trong mơ giật mình tỉnh giấc, chỉ vì cung chủ đại nhân đột nhiên triệu tập.

Tới sáng ngày thứ hai, Thiên Tuyệt cung phái ra mấy nghìn mật thám, chỉ vì tìm về thiếu cung chủ. Người thiếu niên kia rời nhà hai năm, trở về mới hơn một tháng, lại một lần nữa ly khai. Thiên Tuyệt cung trên dưới kinh nghi, nhưng không dám xuất ngôn bừa bãi.

Mấy vị đường chủ đều rời đi, Thần Mộc lại không ly khai, trái lại đi tới trước mặt Mặc Thanh, nhìn người nam nhân ngồi trên ỷ ngọc kia.

Thần Mộc nhìn hẩn từ một vị thần cao cao tại thượng, biến thành một nam nhân bình thường có tình cảm. Giữa hai chân mày mang theo nỗi đậm u buồn, trong con ngươi ám kim hiện lên một chút suy sụp. Thấy Thần Mộc đi tới, hẩn hơi nhướn mi, không tiếng động hỏi.

“Hôm qua thiếu cung chủ có tới tìm ta”. Thần Mộc nghĩ việc này và việc y đột nhiên ly khai có chút quan hệ với nhau, quả nhiên, Mặc Thanh nghe được cái tên đó, trong mắt hiện lên một tia sáng: “Viêm nhi tới tìm người nói gì sao?”

“Ta nói cho y biết, người đã từng hỏi ta phụ tử sống chung nên làm thế nào, lúc y nghe xong, thất hồn lạc phách rồi đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Thần Mộc cũng nghi vấn đầy đủ, tâm tư thiếu niên này bách chuyển thiên hồi (đủ loại, đủ kiểu), ai cũng không thể đoán ra. Mặc Thanh nghe xong lời của y, lại đột nhiên lớn tiếng cười, chỉ là tiếng cười kia làm người nghe có bao nhiêu mê lương a.

“Cung chủ?” Thần Mộc lần đầu tiên nhìn thấy Mặc Thanh như vậy, có chút khấn trương, Mặc Thanh cười đủ rồi mới dừng lại, trong mắt lại mang theo sự trào phúng đối với chính mình: “Đến tận ngày hôm qua ta mới minh bạch tâm tư của y”.

Mặc Thanh đột nhiên ngẩng đầu nhìn thẳng Thần Mộc, từ từ nói: “Thần Mộc, người tin không? Đứa bé kia vẫn luôn yêu ta, không phải là tình phụ tử, mà là tình yêu giữa ái nhân”.

Thần Mộc có chút ngậy ngẩn cả người, sau đó cúi đầu từ từ hồi tưởng lại, sau lại lộ ra biểu tình sáng rõ: “Thì ra là thế, năm đó ta dạy y tập võ, y so với ai cũng cố gắng hơn, so với ai khác càng dốc sức hơn, ta cho rằng y chỉ muốn mình trở nên mạnh mẽ, kỳ thực y chỉ muốn tiếp cận người a”.

Mặc Thanh nhìn Thần Mộc hồi tưởng quá khứ, cũng theo y rơi vào hồi ức, năm đó thiếu niên nho nhỏ kia, mỗi ngày đều luyện kiếm đến nỗi bàn tay rạn nứt, cũng chưa từng lười biếng lần nào, luyện đao, luyện đến nỗi lòng bàn tay huyết nhục mơ hồ, lại chưa từng hô đau lấy một tiếng. Y liều mạng như thế, cố gắng như vậy, chỉ vì có thể đến gần hẩn một chút, gần hơn một chút mà thôi.

Thần Mộc mang nét mặt nhu hòa cương chừu: “Y nha, kỳ thật thích nghe nhất chính là những chuyện có liên quan đến người, chỉ là chưa bao giờ chủ động mở miệng hỏi, thế nhưng mỗi lần chỉ cần nhắc tới người, y luôn luôn chăm chú lắng nghe, giống như là muốn khắc sâu vào trong lòng”.

Thần Mộc lắc đầu cười cười, lại nói tiếp: “Y luôn thích đem mọi chuyện giấu ở trong lòng, nhưng bây giờ nhớ lại, ánh mắt y nhìn người hoàn toàn bất đồng, chỉ là chúng ta chưa bao giờ chú ý tới mà thôi. Người nói, thiên hạ lớn như vậy, y có thể đi đâu chứ?”

Mặc Thanh nghe giọng nói Thần Mộc hiện lên bất đắc dĩ, càng thêm phiền lòng, lần trước y bỏ đi, một lần liền tới hai năm, lần này là bao lâu đây? Lại là một hai năm? Cũng có lẽ là không bao giờ gặp lại, nghĩ tới đây, lòng Mặc Thanh đột nhiên hoảng loạn mang theo một ít tâm tình xa lạ.

Người kia nói y đã chết, đừng... đi tìm y nữa, thế nhưng hẩn làm sao có thể làm như vậy, y là huyết mạch duy nhất trên đời này của hẩn a.

Mặc Thanh không biết mình làm thế nào trở lại Thanh Hoa điện, hẳn lại một lần nữa đi tới sương phòng y đã ở một tháng qua.

Mặc Thanh ra lệnh không cho bất kỳ kẻ nào tiến vào quét tước, vì vậy hết thảy đều vẫn duy trì nguyên trạng, chén trà trên bàn mới uống một nửa, vẫn đặt tại chỗ đó. Phảng phất như người kia chưa từng rời đi.

Mặc Thanh đi tới ngồi xuống, sau đó nhin không được quan sát nơi y đã từng ở qua. Khi ánh mắt nhìn tới phía dưới gối đầu, hình như có giấu vật gì đó. Mặc Thanh tới gần cầm lên nhìn, cư nhiên là một tấm da dê, mặt trên dùng bút phác thảo tinh tế địa hình các quốc gia, còn có một số nơi được đánh vòng tròn nhỏ. Mặc Thanh không rõ những thứ này đối với Mặc Viêm có lợi ích gì, nhưng thời điểm xem tới mặt sau, liền hóa đá.

Mặt trái tấm da dê, Mặc Viêm viết hai câu, chữ viết phóng khoáng tiêu sái của thiếu niên kia, Mặc Thanh làm sao có thể quên. Bức tranh chữ ‘Tiểu ngao thiên hạ’ do chính tay y viết, Mặc Thanh vẫn còn treo ở thư phòng, không có việc gì liền thưởng thức nó. Trên mặt trái tấm da dê viết “Không mong tương tư người, chỉ mong cùng người kẻ bên”

Ngón tay thon dài tinh tế vuốt những chữ phía trên, ngực vô cùng phức tạp. Tình cảm đứa bé kia đối với hắn cư nhiên lại sâu đến vậy, nếu ngay từ đầu hắn phát hiện ra, có phải hay không sẽ không xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Mặc Thanh cầm tấm địa đồ da dê đi tìm Thần Mộc. Thần Mộc nhận lấy cẩn thận nhìn một hồi, đột nhiên lộ ra vẻ mặt vui mừng: “Cung chủ, đây chính là đánh dấu vị trí Kiêu tộc”. Mặc Thanh đối với Kiêu tộc không có hứng thú, nhàn nhạt liếc mắt nhìn y, một điểm cũng không quan tâm.

Thần Mộc ho khan hai cái, giải thích: “Thiếu cung chủ từng nói qua, y có chút quan hệ sâu xa với Kiêu tộc, chiếc mặt nạ kia cũng là do tộc trưởng Kiêu tộc tự mình làm, thuộc hạ suy đoán, thiếu cung chủ có phải hay không sẽ tới Kiêu tộc”.

Mặc Thanh nghe Mặc Viêm có khả năng sẽ tới Kiêu tộc, lập tức quyết định đi tìm Kiêu tộc. Thần Mộc đối với Kiêu tộc luôn có hứng thú, vì vậy năn nỉ được đi cùng.

Thế lực Thiên Tuyệt cung trải rộng khắp thiên hạ, khắp nơi đều là cửa hàng và cứ điểm của bọn họ, thậm chí bao quát cả vùng hoang mạc Thanh Lam vắng vẻ và xa xôi nhất ở phía Bắc.

Đoàn người Mặc Thanh và Thần Mộc ở một thị trấn gần biên giới sa mạc nghỉ ngơi một đêm. Tại cứ điểm Thiên Tuyệt cung, bọn họ đổi mã xa thành lạc đà, mang theo một số lượng lớn nước và lương khô, cứ như vậy tiến vào Mạc Bắc.

Thần Mộc lúc bắt đầu còn hăng hái bừng bừng, càng về sau càng vô lực hữu khí (uể oải). Bọn họ đi lòng vòng trong sa mạc bảy ngày, trước mắt ngoại trừ cát vẫn là cát, ngay cả một sự sống cũng đều không thấy, càng không bàn tới mỗi ngày bị phơi dưới ánh nắng gay gắt tới lột da, ban đêm thì phải chịu đựng cái lạnh thấu xương.

Thần Mộc nhìn vị cung chủ vẫn luôn thẳng lưng đi tuốt ở đằng trước, nhin không được thở dài. Trên đời này vẫn còn một người như thế a, vô luận là ở bất kỳ nghịch cảnh nào, người kia vẫn luôn một bộ dạng ưu nhã ung dung.

Mà trái lại chính y a, mặc dù không đến mức quần áo tả tơi, nhưng cũng không tốt hơn là bao. Đây đã là ngày thứ tám ở trong sa mạc. Thần Mộc rốt cuộc cũng triệt để bỏ cuộc tìm kiếm Kiều tộc, sẽ không phải xuống lòng đất tìm a, bọn họ cũng phải là hạt cát. “Cung chủ, đã bảy ngày rồi, ngay cả một thứ cũng không có, không bằng chúng ta trở về tính toán kỹ rồi trở lại, nước và lương khô của chúng ta sắp cạn kiệt rồi”.

Mặc Thanh nhàn nhạt liếc y: “Viêm nhi có thể tới đây, vậy ta cũng có thể tới tìm y”. Thần Mộc đột nhiên không biết nói gì nhìn trời, y thật sự muốn nói ‘Cung chủ đại nhân! Bây giờ không phải là lúc người thể hiện tình yêu của cha a’, thế nhưng y cũng không dám, y vẫn còn muốn toàn mệnh về với con trai nha.

Rốt cuộc tới hoàng hôn, Mặc Thanh cũng tới được địa phương mà Mặc Viêm đã đánh dấu trên bản đồ. Nơi này là một mảnh ốc đảo, Mặc Thanh bước nhanh về trước. Thần Mộc nhìn thấy được một màn phi thường quỷ dị, lúc này Mặc Thanh còn đi trước mặt y, thế nhưng giây kế tiếp y liền thấy Mặc Thanh biến mất giữa hoang mạc.

Tình cảnh này dọa Thần Mộc nhảy dựng lên, bất quá y lập tức nghĩ tới, cũng có thể ở đây có cao nhân bày thế trận che mắt này nọ, y mang theo bốn thuộc hạ, thận trọng đi tới nơi cung chủ vừa biến mất, quả nhiên nhìn thấy dưới cát vàng tựa hồ để một ít tảng đá lớn, nếu nhìn không kỹ căn bản là nhận không ra.

Bọn họ cũng từ nơi đó đi vào, vừa mới tiến vào thạch trận kia, cảnh tượng trước mắt ngay lập tức thay đổi, là một ốc đảo có đồng cỏ xanh mướt và nguồn nước dồi dào. Thần Mộc và mấy người thuộc hạ hết nhìn đông rồi lại nhìn tây, rồi lại cường chế tâm tình hưng phấn, đuổi theo vị cung chủ đại nhân ở phía trước.

17. Chương 17: Thủ Lĩnh Kiều Tộc

Bọn người Mặc Thanh đi vào không lâu, liền thấy có nhiều phòng ở được kiến tạo trong hang đá, có một số nam nữ đang nấu cơm, một vài hài tử chơi đùa trên đồi cỏ, giống hệt như tiên cảnh. Những người đó nhìn thấy có người lạ xâm nhập, lập tức chạy đi thông báo cho tộc trưởng.

Mặc Thanh tới chỗ này chỉ vì tìm Mặc Viêm, cũng không muốn kết thù oán với bọn họ. Dừng bước, đứng tại chỗ chờ tộc trưởng của bọn họ đến để nói chuyện. Chỉ chốc lát sau, lại thấy một đám thanh niên, thân hình vạm vỡ, nhìn qua mạnh mẽ hữu lực.

Thần Mộc chú ý bước chân bọn họ vững vàng, hô hấp kéo dài, đều là những người mang tuyệt kỹ cao siêu. Chỉ là bọn họ đều mang mặt hạ hắc sắc quỷ dị, không thấy rõ tướng mạo.

Mấy người kia đi tới chỗ Mặc Thanh, lúc nhìn thấy rõ Mặc Thanh, nhin không được ngậy ra một lúc. Thần Mộc vẫn cho rằng đám người này bị bộ dạng của cung chủ làm cho kinh diễm mà thôi. Đầu biết, mấy người

nam tử đồng thời quỳ xuống, cúi đầu hô: “Tôn thượng!”

Thần Mộc có chút khó hiểu, cung chủ từ khi nào mà trở thành tôn thượng của người Kiêu tộc? Nếu y nhớ không lầm, đây là lần đầu tiên bọn họ tới Mạc Bắc đi.

Mấy người nam tử quỳ trên mặt đất, chỉ kêu một người đi báo tin. Mặc Thanh cứ như vậy lẳng lặng nhìn bọn họ, tuy rằng trong lòng hắn cũng có nghi vấn, bất quá nhìn những người này không có ác ý, hắn cứ đứng một bên quan sát, xem bọn họ muốn làm những gì.

Không đợi bao lâu, bọn Thần Mộc liền nhìn thấy, đám người Kiêu tộc đang xa tụ lại một chỗ, sau đó hướng về phía bên này chạy tới. Dẫn đầu là một người thanh niên thon dài, Thần Mộc thấy hoa văn trên mặt nạ của hắn so với những người khác càng phức tạp hơn, e là thân phận càng cao.

Quả nhiên người dẫn đầu đi đến trước mặt Mặc Thanh, nhìn Mặc Thanh một cái cũng lập tức quỳ xuống: “Tôn thượng! Bọn thuộc hạ không biết tôn thượng giá lâm, thỉnh tôn thượng thứ tội”.

Qua một lát, liền có hơn trăm người quỳ trước mặt Mặc Thanh. Mặc Thanh nhìn nam tử dẫn đầu, liền biết hắn là tộc trưởng, vì vậy nhàn nhạt hỏi: “Ta chưa từng thấy qua các ngươi, vì sao lại gọi ta là tôn thượng?”

Nam tử vội vàng ngẩng đầu đáp lời, hoa văn phức tạp trên mặt kia khiến Mặc Thanh và Thần Mộc thấy có chút quen thuộc: “Cổ huấn của Kiêu tộc ghi lại, vào một năm nào đó chắc chắn người sẽ quay trở về đây, đến lúc đó tộc trưởng phải dâng lên mật thư”. Thanh niên này nói một câu, chẳng những không giải thích được nghi vấn, lại làm cho bọn họ càng thêm khó hiểu.

Tộc trưởng kia biết việc này không thể giải thích rõ ràng được ngay, vì vậy đứng dậy cung kính nói: “Mời tôn thượng vào phòng nghỉ tạm, thuộc hạ sẽ từ từ giải thích”. Mặc Thanh gật đầu, đồng ý với đề nghị của hắn. Những người Kiêu tộc vẫn quỳ nãy giờ, lúc này mới đồng loạt đứng dậy, sau đó tách ra hai bên thành một con đường để đoàn người Mặc Thanh đi qua.

Nơi ở của tộc trưởng Kiêu tộc, chính là một hang đá rộng lớn. Bên ngoài nhìn có chút bình thường, thế nhưng bên trong bày biện đều là những kỳ trân dị bảo, có thể nhìn ra được Kiêu tộc cũng không có lạc hậu, nghèo nàn như bọn họ vẫn tưởng tượng.

Nam tử kia mời Mặc Thanh ngồi trên ghế, lúc này mới chậm rãi giải thích: “Ta là tộc trưởng Kiêu tộc, Kiêu Tử Dật. Kiêu tộc cùng Ma tộc đều là gia tộc thượng cổ, phụng mệnh trông coi thần mộ Ma thần”.

Thần Mộc nghe đến đó, nhin không được ngắt lời: “Di? Không phải bên ngoài đều đồn đãi, bọn họ trông coi bảo tàng đồ sao?” Kiêu Tử Dật liếc Thần Mộc, nhàn nhạt giải thích: “Thế nhân chỉ toàn là lời đồn, làm sao có thể hoàn toàn tin tưởng”. Thời điểm Mặc Thanh nghe tới Kiêu tộc và Ma tộc, trong mắt hiện lên một tia sáng kỳ dị: “Nói tiếp”.

“Vâng, tôn thượng. Ma tộc phụ trách trông coi cửa vào, Kiêu tộc phụ trách trông coi chìa khóa. Chỉ khi hai cái hợp làm một, mới có thể mở thần mộ”. Trong mắt Mặc Thanh đột nhiên hiện lên một tia lo lắng:

“Vì sao gọi ta là tôn thượng?”

“Ma thần lưu lại di huấn, chắc chắn một năm nào đó, sẽ có một nam tử đôi mắt ám kim đến đây, được tôn thờ là tôn thượng, dâng lên mật thư. Kiêu tộc chúng ta đời đời truyền thừa, tới bây giờ vẫn ghi nhớ di huấn này”.

Mặc Thanh gật đầu, ý bảo đã biết. Kiêu Tử Dật lập tức đứng dậy, đi vào trong buồng đá lấy ra một cái hộp, cái hộp đó toàn thân đen nhánh, lại không thể nhìn ra nó được làm từ vật liệu gì, hơn nữa lại không sáng bóng, giống như độ bóng của nó đã bị hấp thu vào bên trong, hoàn toàn đen kịt.

Kiêu Tử Dật đưa cái hộp cho Mặc Thanh, thấp giọng nói: “Chiếc hộp này ngoại trừ tôn thượng, ai cũng không mở được”. Mặc Thanh có chút kinh ngạc nhìn người nọ, người nọ cho rằng Mặc Thanh không tin, lập tức mở ra, thế nhưng cái hộp kia phẳng phất như dính vào nhau, không nhúc nhích chút nào. Mặc Thanh cau mày nhận lấy, chỉ vừa nhẹ nhàng chạm vào, nắp hộp lập tức bung ra.

Không chỉ Kiêu Tử Dật, ngay cả Thần Mộc cũng cảm thấy kinh dị. Mặc Thanh lấy vật ở trong ra, cư nhiên là một cái nhẫn, tuy rằng đen kịt, nhưng lại ôn nhuận như ngọc, tản mát ra lưu quang sáng nhàn nhạt, cùng cái hộp đựng nó hoàn toàn tương phản.

Mặc Thanh theo bản năng đeo nó lên ngón cái bên tay trái của mình, không nghĩ tới lại vừa khít, giống như vật này trời sinh là dành cho hắn. Kiêu Tử Dật ngồi một bên liên tục gật đầu, càng tin chắc hẳn chính là tôn thượng của Kiêu tộc. Mặc Thanh tuy rằng liên tiếp bị những chuyện quỷ dị làm cho hồ đồ, thế nhưng vẫn không quên mục đích tới đây của mình.

“Mặc Viêm đã tới đây sao?” Chính Mặc Thanh cũng không phát hiện ra giọng nói của mình có vài phần khấn thiết. Kiêu Tử Dật có chút buồn bực nhìn Mặc Thanh, không rõ ràng lắm hẳn hỏi cái gì. Thần Mộc vội vàng lấy ra cái mặt nạ, đưa cho hắn xem. Kiêu Tử Dật vừa nhìn thấy mặt nạ liền hiểu rõ: “Các người tìm Thanh Viêm sao? Hắn đã ly khai nơi này hơn nửa năm”.

Trong mắt Mặc Thanh hiện lên một chút thất vọng, lại nghe Kiêu Tử Dật tiếp tục hỏi: “Mạo muội hỏi một câu, mặt nạ này là lấy từ trên mặt y sao?” Thần Mộc có chút kinh ngạc nhìn Kiêu Tử Dật không hiểu hỏi: “Đúng vậy, chẳng lẽ không thể lấy xuống?”

Lần này lại đến lượt Kiêu Tử Dật kinh ngạc: “Lấy xuống?! Không thể tin được, sự an bài của ông trời thật kỳ diệu”.

Mặc Thanh thấy Kiêu Tử Dật có biểu hiện khác thường, liền hỏi: “Mặt nạ này có gì đặc biệt sao?” Kiêu Tử Dật thấy Mặc Thanh hỏi, mang theo cung kính đáp lời: “Tôn thượng có điều không biết, Ma thần đại nhân từng ban cho người Kiêu tộc một năng lực, năng lực đó khiến người Kiêu tộc nhất định phải đeo mặt nạ, nếu không sẽ phải chết, không một ai có thể lấy xuống được”.

Kiêu Tử Dật vừa nói xong, Mặc Thanh cùng Thần Mộc đồng thời ngây ngẩn. Mặc Thanh sững sốt bởi vì nhớ lại ngày ấy, chính mình dễ dàng tháo xuống mặt nạ của Mặc Viêm, hắn còn nhớ rõ nét mặt Mặc Viêm hiện lên bất khả tư nghị, chẳng qua lúc đó hắn không suy nghĩ nhiều. Còn Thần Mộc sững sốt bởi vì năng

lực kỳ lạ của Kiều tộc mà sinh ra hiếu kỳ.

Thần Mộc khó tin hỏi: “Cái mặt nạ nho nhỏ này, thật sự thần kỳ như vậy?” Kiều Tử Dật biết bọn họ là ngoại nhân rất khó tin tưởng loại sự tình này, sang sảng cười nói: “Nếu các hạ không tin có thể thử xem”. Thần Mộc nhìn chăm chăm mặt nạ của hắn một chút, hoa văn phức tạp quý dị mang theo một sắc thái thần bí, tò mò trong lòng càng nhiều.

Vì vậy, Thần Mộc mang theo hiếu kỳ đưa tay chạm vào mặt nạ của Kiều Tử Dật. Tay Thần Mộc vừa chạm vào lớp ngoài mặt nạ, lại không cảm giác được mặt nạ được làm từ gỗ, y cứ như vậy tùy ý nhẹ nhàng lấy xuống, khối mặt nạ màu đen kia cứ nhiên bị y lấy được. Chuyện này không chỉ làm Thần Mộc ngây người, ngay cả Kiều Tử Dật cũng cứng người.

Giống hệt những người sinh hoạt trong sa mạc, da Kiều Tử Dật màu đồng cổ, đường nét ngũ quan sâu sắc, cặp mắt màu xanh đen mang theo một ít dã tính. Nhìn tổng thể, trên người Kiều Tử Dật mang hương vị nam nhân dương cương, hơn nữa lại dung hợp với sự gợi cảm của dã tính, quả thật rất dễ làm lòng người lay động, tuy nhiên, những người này lại không bao gồm Thần Mộc.

Nếu nói Thần Mộc từ trước tới nay đã tưởng tượng ra mọi loại khả năng, nhưng lại chưa từng nghĩ tới, chính là không giải thích được một nửa định mệnh của mình cứ nhiên lại là nam nhân.

Y cảm thấy bản thân nhất định xuất hiện ảo giác, nháy mắt mấy cái, vội vàng mang mặt nạ kia đeo lại trên mặt Kiều Tử Dật, thế nhưng dù làm cách nào cũng không thể đeo trở về, Kiều Tử Dật vươn tay tiếp lấy cái mặt nạ kia, ngón tay thon dài hữu lực không cần thận trọng đụng vào ngón tay Thần Mộc, Thần Mộc như bị hỏa thiêu, nhanh chóng rút tay về.

“Mặt nạ bị tháo xuống liền mất đi thần lực, không thể đeo lên lần nữa”. Kiều Tử Dật nhìn Thần Mộc giải thích, Thần Mộc không biết có phải mình nhìn lầm hay không, y luôn cảm thấy ánh mắt Kiều Tử Dật nhìn mình tựa hồ có một loại hứng thú, giống như đã thú khóa chặt được con mồi của mình.

Kiều Tử Dật và Thần Mộc trầm mặc nhìn nhau. Mặc Thanh ở một bên nhìn hai người họ, trong lòng bởi vì chuyện mặt nạ kia mà trở nên hỗn loạn. Cuối cùng vẫn là Mặc Thanh phá vỡ không khí xấu hổ quỷ dị của bọn họ: “Vì sao Viêm nhi có mặt nạ của người, y cũng không phải là người Kiều tộc?”

Kiều Tử Dật thu hồi ánh mắt từ trên người Thần Mộc, hướng Mặc Thanh giải thích: “Thanh Viêm cũng là đi nhầm vào đây, bất quá lần đầu tiên nhìn thấy, ta cũng có chút thích y. Đáng tiếc y cũng không phải định mệnh của ta”. Lúc Kiều Tử Dật nói câu này, nhân thân chậm rãi đảo qua Thần Mộc. Thần Mộc đột nhiên cảm thấy toàn thân rét run.

Thế nhưng hai người đều không biết, thời điểm Mặc Thanh nghe Kiều Tử Dật nói thích Mặc Viêm, trong nháy mắt đã động sát cơ. Mặc Thanh bất động thanh sắc hỏi: “Vậy chuyện mặt nạ là như thế nào?” “Ta và y vô cùng hợp ý, cũng muốn lưu y ở lại chỗ này, thế nhưng y lại nói muốn đi lưu lạc thiên nhai, y thật ra là một người rất si tình”. Kiều Tử Dật nói đến đây liền dừng lại.

Sau đó trong lời nói mang theo lo lắng cùng đau thương: “Y muốn đi khắp mọi nơi trên thế gian, mỗi một

chỗ đi tới, y sẽ lưu lại danh tự của người kia, y nói làm như vậy, dù cho người kia vĩnh viễn không biết, thì khắp đất trời này cũng sẽ thay y ghi nhớ tình yêu sâu nặng của y đối với người đó”. Mặc Thanh nghe Kiều Tử Dật nói, trong ngực như bị đao cắt qua, một lần so với một lần càng đau đớn.

“Trước khi đi, Thanh Viêm nhờ ta làm cho y một cái mặt nạ, dự định cả đời này cũng không lấy xuống. Thế nhưng không nghĩ tới...Hết thấy đều là thiên ý a!” Kiều Tử Dật nói xong những lời này, cảm thấy rất bất đắc dĩ, người thiếu niên làm hắn cảm thấy đau lòng, không biết hiện tại như thế nào.

Thần Mộc nghe xong lời của hắn cũng trầm mặc. Hải tử kia chôn trong lòng quá nhiều tâm sự, bọn y sớm chiều ở chung lại chưa từng phát hiện, Thần Mộc đột nhiên cảm thấy vô cùng hổ thẹn. Thanh âm Mặc Thanh khàn khàn: “Chữ y khắc ở đâu?” Kiều Tử Dật bất đắc dĩ cười khổ: “Tôn thượng xin đi theo ta”.

Bờ sông hoa cỏ thê mỹ, có một tảng đá to nhất, không biết trải qua bao nhiêu năm mưa sa bão táp, tảng đá kia trơn tuột nhẵn mịn. Kiều Tử Dật dẫn bọn họ tới khối cự thạch kia, chỉ vào tảng đá nói: “Đây vốn là thần thạch trong tộc thờ phụng, bất quá ta đáp ứng cho Thanh Viêm một ngoại lệ”. Tiếng nói của hắn vừa dứt, Mặc Thanh liền đề khí nhảy lên, ngồi xổm trên cự thạch, nương theo ánh trăng xoa nhẹ mặt ngoài tảng đá, rốt cuộc ở một góc nhỏ sờ thấy vết khắc.

Hắn tinh tế kiểm tra chỗ đó, chỉ thấy tại nơi đó có một vết lõm, dùng chủy thủ tỉ mỉ khắc lên hai từ ‘Mặc Thanh’. Từ mơ hồ đau lòng, sau cùng là vô cùng đau đớn. Mặc Thanh cảm thấy viên mắt mình khô khốc lợi hại, Viêm nhi đúng là một hải tử ngốc mà, làm sao lại ngu ngốc như vậy, sự ngu ngốc của y khiến hắn không biết phải làm thế nào mới tốt.

Mặc Thanh rút ra chủy thủ tùy thân, ở kế bên hai chữ ‘Mặc Thanh’ kia khắc ra một cái tên khác, ‘Mặc Viêm’. Viêm nhi, ta muốn con biết, chân trời góc biển, dù con đi tới đâu, ta cũng sẽ tìm ra nơi đó.

Kiều Tử Dật thấy Mặc Thanh lặng lẽ ngồi xổm trên tảng đá, dùng chủy thủ nghiêm túc khắc chữ lên đó. Đột nhiên trong mắt hiện lên một màn nửa năm trước, một thiếu niên hắc ý phiến phiến (mờ ảo, không chân thực), cũng dùng tư thái nghiêm túc như vậy, từng đao từng đao khắc lên tên người mà y chôn sâu trong lòng.

18. Chương 18: Độc Xà

Sáng sớm ngày thứ hai, Mặc Thanh liền quyết định ly khai. Thần Mộc ước gì nhanh chóng được rời khỏi nơi Kiều tộc quỷ dị này, nhưng khi nhìn thấy Kiều Tử Dật mang theo hành lý đi tới, sắc mặt của y thoáng cái trở nên xấu xí vụn vỡ.

Kiều Tử Dật quỳ gối trước mặt Mặc Thanh thỉnh cầu: “Tôn thượng, trong tộc nhất trí quyết định cho ta đi theo bên cạnh người, nếu tôn thượng không ngại, cho ta đi cùng cũng được”. Vô công Kiều Tử Dật khắp thiên hạ chỉ sợ cũng khó gặp địch thủ.

Hơn nữa xem thái độ của Kiều tộc, đối với tôn thượng này vô cùng sùng kính, có một thuộc hạ trung thành như Kiều Tử Dật cũng không phải chuyện xấu. Huống chi, có Kiều Tử Dật chẳng khác nào có toàn bộ

Kiều tộc, thế lực của Kiêu tộc đối với Thiên Tuyệt cung mà nói, càng như hổ thêm cánh.

Mặc Thanh gật đầu đáp ứng, Kiêu Tử Dật sắc mặt vui mừng đi theo, sắc mặt Thần Mộc thì đen thui, thế nhưng y cũng không dám chất vấn quyết định của cung chủ, chỉ đành cắn răng nhẫn nại.

Trên đường trở về có thêm Kiêu Tử Dật cũng không phải chuyện xấu. Hắn sinh sống trong sa mạc hai mươi mấy năm, đối với nơi này hết thảy đều quen thuộc, hơn nữa hắn còn biết không ít kỳ văn dị sự, trên đường vừa đi vừa nói chuyện, ngược lại khiến cho bọn họ so với lúc tối không còn buồn chán.

Bất quá trong lòng Thần Mộc vẫn có chút bất mãn, mặc dù Kiêu Tử Dật cái gì cũng chưa nói, nhưng hành động của hắn khiến Thần Mộc cảm thấy không được tự nhiên, lúc ánh mặt trời gay gắt, người kia lơ đãng đến bên cạnh y, giúp y ngăn trở ánh mặt trời. Buổi tối lúc nhiệt độ giảm xuống, người kia cũng sẽ vô tình hoặc cố ý thay y ngăn cản đầu gió.

Thần Mộc không phải là người nhạy cảm, lúc đầu cũng không chú ý tới. Qua hai ngày, hắn mới bắt tri bát giác phát hiện, cư nhiên không có bị phơi nắng lột da như lúc trước, buổi tối cũng không phải chịu đựng cơn lạnh thấu xương. Sau đó mới phát hiện, nguyên lai tất cả mọi chuyện hết thảy đều bởi vì người kia.

Thần Mộc có chút tức giận, đối với người kia hung tợn nói: “Này, tiểu tử! Ta nói thẳng với ngươi, ta đã có con trai, chuyện mặt nạ coi như quên đi”. Kiêu Tử Dật vốn đang cúi đầu thêm lửa, nghe Thần Mộc nói nhàn nhạt ngừng đầu nhìn y một cái, giọng nói cũng nhàn nhạt: “Nga? Thế nào?”

Thần Mộc không biết mình có làm hay không, y nghĩ người thanh niên kia dùng thần sắc nhàn nhạt để che dấu sự phẫn nộ của hắn.

“Chúng ta coi như cái gì cũng chưa từng phát sinh, ngươi cũng biết, ta là một nam nhân bình thường, tuyệt đối không thể nào là một nửa định mệnh của ngươi”.

Kiêu Tử Dật quay đầu, thần sắc kỳ lạ nhìn Thần Mộc: “Ta đã biết”. Cái loại thần sắc này của hắn càng khiến Thần Mộc thêm buồn bực, tựa hồ như y mới chính là kẻ tự mình đa tình.

Từ lúc đó, dọc theo cả con đường này, Kiêu Tử Dật cũng không cố ý biểu hiện gì nữa, ngay cả Thần Mộc từ hành động của hắn, cũng có thể nhận thấy hắn là người vô tâm. Thần Mộc cảm thấy mình như bị người vạch xiêm áo, người ta căn bản không coi chuyện này là thật, chỉ có y ở đây một mình khấn trương không thôi.

Nghĩ như vậy, ngực Thần Mộc càng thêm khó chịu, bản thân còn đang muốn làm thế nào khuyên giải Kiêu Tử Dật, kết quả đối lại mình trở thành kẻ ngu ngốc trong mắt người khác.

Thế nhưng ngay cả Thần Mộc cũng không thể giải thích, vì sao khi biết những chuyện Kiêu Tử Dật làm vì y trước đó, lại thấy sự vô tâm mấy ngày nay của người nọ, tâm tình của y ngược lại có chút quái dị.

Thần Mộc nhắm mắt lại, nhin không được mắg: “Kháo! Mặt nạ chết tiệt, làm cho lão tử trở nên không bình thường”. Bởi vì ban ngày đi quá mệt mỏi, nên ban đêm y lập tức tiến vào mộng đẹp.

Khi y ngủ, Kiều Tử Dật đột nhiên ngắg đầu, tỉ mỉ nhin ngắg thụy nhan của Thần Mộc.

...

Mỗi khi màn đêm phủ xuống, Mặc Thanh đều trở nên có chút kỳ lạ, tựa hồ ngủ không yên. Hắ đi đến một nơi không có người, sau đó tìm một nơi không có gió nằm xuống, cứ như vậy nhin chắ chắ bầu trời đêm.

Bầu trời đêm trong sa mạc, các ngôi sao luôn luôn rực rỡ, cảm giác như có thể chạm vào. Mỗi lúc như vậy, Mặc Thanh luôn không nhin được nghĩ, lúc Viêm nhi ở trong sa mạc, có phải hay không cũng thích nằm ngắg sao như vậy.

Mặc Thanh cảm giác bản thân càng ngày càng trở nên kỳ lạ, thậm chí mang theo một chút điên cuồng.

Hắ hiện tại cố chấp muốn hiểu rõ tất cả tâm tư trong lòng Mặc Viêm, mỗi một cử động, mỗi một biến hóa. Hắ không quan tâm chuyển biến này là tốt hay xấu, hiện tại hắ chỉ bức thiết muốn tìm Mặc Viêm trở về, giống như đã mất đi một sinh mệnh quý báu vậy.

Khi Kiều Tử Dật đi tìm Mặc Thanh, thấy Mặc Thanh yên lặng nhin ngắg bầu trời đêm, trong con người ám kim kia tràn đầy tịch mịch, tựa hồ như đã từ rất lâu trước kia, hắ vẫn cứ như vậy ngược nhin bầu trời đầy sao.

“Tôn thượng”. Kiều Tử Dật đối với Mặc Thanh vẫn có một loại cung kính không nói thành lời, sự kính nể này phắg phắg như từ chỗ sâu nhất trong linh hồn đi ra, cũng có thể đây là bản năng của người Kiều tộc, điều này chính hắ cũng không rõ. Trước khi nghe những lời đồn về cung chủ Thiên Tuyệt cung, lần đầu tiên gặp mặt, hắ cũng đã thần phục trước Mặc Thanh.

“Chuyện của các người, ta sẽ không can thiệp”. Mặc Thanh thần nhiên nói, Kiều Tử Dật ngắ ra một lúc, sau đó lại thoải mái nở nụ cười, hắ có thể giấu giếm được người thần kinh thô như Thần Mộc, nhưng không thể giấu giếm được ánh mắt của tôn thượng.

Kiều Tử Dật cũng không bỏ đi, hắ ngồi xuống cách chỗ Mặc Thanh không xa, cũng ngắg đầu nhin bầu trời đầy sao. Hắ biết tôn thượng đang tưởng niệm người kia, kỳ thực hắ rất tò mò, rõ ràng hai người bọn họ đều rất quan tâm đối phương, vậy tại sao lại phải trời Nam đất Bắc.

“Thanh Viêm cũng rất thích nằm ngắg sao”. Kiều Tử Dật vừa nhin sao vừa nói, Mặc Thanh nhẹ nhàng thở dài, mở to mắt, lại nhin không được rơi vào trong hồi ức.

Kiều Tử Dật càng thêm hồ đồ, mở miệng hỏi: “Tôn thượng, người và Thanh Viêm kỳ thật rất quan tâm nhau, vì sao, vì sao...”

Mặc Thanh ánh mắt lóe lên một cái, lộ ra nụ cười khổ: “Thanh Viêm kỳ thực tên là Mặc Viêm, y chính là nhi tử ruột của ta”. Điều này khiến cho Kiều Tử Dật há to miệng, không biết phải nói gì cho đúng.

Hắn vốn tưởng rằng, hai người kia bất quá bởi vì ngại thân phận nam nhân nên không muốn biểu đạt tình yêu với nhau, lại không nghĩ rằng, giữa bọn họ còn ràng buộc huyết thống.

Thế gian này mọi người kiêng kỵ nhất là luân lý, thảo nào mà Thanh Viêm, không, là Mặc Viêm lại yêu trong tuyệt vọng như vậy. Kiều Tử Dật đột nhiên vì bạn tốt mà đau lòng: “Tôn thượng, người đừng đi tìm y nữa, như vậy chỉ càng làm y thêm thống khổ”.

Mặc Thanh đột nhiên quay đầu nhìn Kiều Tử Dật, nói như đinh đóng cột: “Mặc kệ mất bao lâu, ta cũng phải tìm được y”.

Kiều Tử Dật như hiểu ra điều gì: “Nguyên lai, nguyên lai người...” Về mặt của hắn đột nhiên từ buồn thành vui, hắn cũng kiên định gặt đầu: “Tôn thượng, ta cũng sẽ cùng người đi tìm”.

Ngay khi đoàn người Mặc Thanh trở lại cứ điểm gần Mạc Bắc, lập tức có người đưa lên tin tức của Thiên Ngữ đường chủ truyền tới. Mặc Thanh nhận lấy mở ra xem, lập tức nhú mày. Thần Mộc và Kiều Tử Dật kinh ngạc, nhận lấy mảnh giấy xem qua.

“Đệ nhất sát thủ hiện nay, hiệu là Độc Xà, vô cùng độc ác, chỉ nhận giá ngàn vàng, chưa bao giờ thất thủ”. Sau khi hai người đọc xong nghi ngờ liếc nhìn nhau, Thần Mộc nhin không được hỏi: “Cung chủ, người nghĩ Độc Xà này là thiếu cung chủ?”

Mặc Thanh không nói gì, Kiều Tử Dật lại cho rằng có thể: “Ta và Thanh Viêm thường bàn luận, thứ y am hiểu nhất chính là thuật ám sát. Độc Xà này cũng không khác lắm, ra tay lại dị thường độc ác, ta nghĩ trừ y ra không thể còn người khác”. Hắn vừa nói xong, Thần Mộc và Mặc Thanh lại đồng thời sững sốt.

Bọn họ và Mặc Viêm chung sống mười lăm năm, biết võ công của y cũng đủ xưng bá vô lâm, vậy mà lại không biết, sở trường của y cư nhiên là ám sát. Thế nhưng y chưa từng hỏi qua Thiên Sát đường chủ a, Thần Mộc đột nhiên cảm thấy mặc dù hắn nhìn đứa bé này lớn lên, lại chưa bao giờ hiểu nó.

Mặc Thanh đột nhiên nhớ tới đại hội anh hùng lần đó, tựa hồ là sợ Mặc Thanh nhận ra, y chưa bao giờ sử dụng chiêu thức hắn dạy, tất cả đều chỉ dùng một chiêu trí mệnh.

Lúc đó hai người đứng trên đài, bạch y thiếu niên kia, nếu nhìn từ bề ngoài và khí chất, đều rất giống Viêm nhi. Thế nhưng, khi ánh mắt Mặc Thanh nhìn tới thiếu niên đeo mặt nạ đen, sẽ thấy thiếu niên kia có một mặt giống mình.

Trên người thiếu niên kia lộ ra mùi máu và sát khí tự nhiên, khiến tim hắn không tự chủ nhảy lên, đó là loại mừng rỡ khi tìm được đồng bạn, mà cái loại khí huyết này, hắn đã từng thấy qua trên người Mặc Viêm hai lần.

Tựa hồ chỉ cần có hương vị của máu, sẽ dẫn dụ ra bản năng chôn sâu bên trong Mặc Viêm, chỉ cần ngửi thấy được hương vị ngọt ngào kia, y liền biến thành một yêu ma khát máu, Mặc Thanh hiển nhiên đối với loại nhận thức này rất hài lòng. Tựa như Mặc Viêm đã từng nói, nếu hắc là ma đầu thì y chính là yêu nghiệt, nha, thật là xứng.

Thế nhưng Độc Xà này so với những sát thủ khác không giống nhau, không ai biết làm sao để liên lạc với y. Y tiếp nhận nhiệm vụ cũng rất tùy ý, những người giao nhiệm vụ cùng những nạn nhân bị sát hại không chút liên hệ nào với nhau, mỗi một nơi đều cách nhau rất xa.

Đám người Mặc Thanh truy tìm đã hơn một năm, vẫn không thu hoạch được gì, mỗi lần dò theo địa phương Độc Xà gây án đều trở nên hỗn loạn.

19. Chương 19: Bao Vây

Tám bản đồ Mặc Viêm lưu lại, phàm là những nơi bị đánh dấu. Mặc Thanh hầu như đi qua hơn phân nửa, mỗi một nơi Mặc Viêm khắc chữ, hắc đều lưu lại một cái tên kẻ bên.

Mặc Thanh luôn luôn nghiêm túc chạm khắc một cái tên khác, Thần Mộc và Kiều Tử Dật mỗi ngày ở bên cạnh hắc, mỗi lần thấy một màn như vậy, đều thấy chua xót không thôi.

Hay là đại đa số nam nhân đều không biết biểu đạt tình cảm của mình. Giống như hai người bọn họ vậy, một người, không thể nói lên tâm tư của mình, chỉ có thể tìm đến chân trời góc biển, ở mỗi một nơi khắc lên tên người mình yêu sâu đậm. Một người, tính ngộ quá trễ, chỉ có thể đuổi theo sau người kia, ở mỗi một nơi người nọ đi qua, ngay kế bên cái tên kia lại khắc lên một cái tên khác.

Thần Mộc thấy vóc dáng Mặc Thanh trở nên tiêu tụy, trong mắt luôn mang theo vô hạn đau đớn, nếu nói trước đây hắc không thể chấp nhận việc hai người đàn ông nảy sinh tình yêu, nhưng khi đi theo Mặc Thanh đi qua những nơi này, thấy được tình cảm cố chấp của hai người kia, y làm sao có thể không bị đả động đây.

Trong khoảng thời gian này, bọn họ theo cung chủ đi khắp vùng Giang Nam, những nơi được đánh dấu trên bản đồ, cũng đã đi qua hơn một nửa. Không ai biết, cung chủ đại nhân vẫn sống an nhàn sung sướng, lại hoàn toàn không quan tâm đường xá cực khổ, cũng chưa bao giờ do dự lấy một lần, tựa hồ như phải đi khắp thiên hạ.

Thần Mộc không đành lòng nhìn tiếp, nghiêng người sang một bên, trong mắt khô khốc lợi hại. Đột nhiên có một bàn tay đỡ lấy vai y, Thần Mộc quay đầu nhìn, lại thấy Kiều Tử Dật đứng bên cạnh: “Thần Mộc, sự cố chấp của ta không ít hơn bọn họ”. Nhìn thần sắc nghiêm túc của Kiều Tử Dật, Thần Mộc đột nhiên không nói được lời cự tuyệt.

Trong khoảng thời gian này, y và Kiều Tử Dật, lúc bắt đầu như nước với lửa, càng về sau càng hòa hợp, lại không giấu nhau chuyện gì, đến bây giờ dường như phát triển một ít tình cảm vi diệu. Thần Mộc suy đoán,

chẳng lẽ thật sự là do ma lực của chiếc mặt nạ kia, hoặc giả là, trên đoạn đường đi chung, chứng kiến tình cảm thâm sâu không hồi hận của hai nam nhân kia, sau đó bị tác động.

Bất quá bất luận là loại nào, hiện tại Thần Mộc cũng không dự định tiếp nhận Kiều Tử Dật. Y cười khổ: “Lẽ nào chúng ta còn muốn cắt thêm một đao vào lòng cung chủ sao?”

Kiều Tử Dật đột nhiên hiểu được. Đúng vậy, hai người kia hiện tại trời nam đất bắc, bọn họ làm sao có thể ích kỷ mà chỉ lo cho hạnh phúc của riêng mình. Hai người liếc nhìn nhau, đều hiểu quyết định của đối phương, mặc kệ người khác cảm thấy bọn họ ngu xuẩn như thế nào, nhưng đây chính là phương thức bọn họ thể hiện lòng trung thành của mình.

Mặc Viêm nheo mắt lại, không vui nhìn bốn phía, nửa năm qua y luôn thận trọng ẩn dấu hành tung, không ngờ, vậy vẫn bị phát hiện a. Nhìn bốn phía sơn cốc dưới chân núi dần dần xuất hiện nhiều tử sĩ, y nhận không được liếc mắt.

Tình hình này đối với y tương đối bất lợi, y đứng giữa vòng vây, bốn bề sườn núi đều là người của đối phương, xem ra ngoại trừ mở một đường máu, y không còn lựa chọn nào khác.

Vẫn là máu tươi làm bạn với y, lúc này không một chút sợ hãi nào, ngược lại hoàn toàn bình tĩnh, nhìn những tử sĩ chậm rãi tiến tới, thần sắc của y lại càng ung dung, làm cho đối phương không dám nắm chắc phần thắng.

Ngay khi Mặc Viêm cho rằng sẽ cứ mãi trong tình trạng giằng co, bầu trời đột nhiên phát ra một tiếng rít báo hiệu. Quả nhiên, tử sĩ bốn phía sau khi nghe thấy còi hiệu, đột nhiên từ tứ diện công kích tới, thật sự là muốn làm cho Mặc Viêm không kịp phản ứng.

Đáng tiếc bọn họ đánh giá thấp thân thủ của Mặc Viêm, Mặc Viêm xuất đao nhanh như gió, trong nháy mắt hướng về phía bọn người kia, đao trong tay cắt chính xác lên động mạch của mấy người.

Máu từ từ tràn ra, không khí trong nháy mắt mang theo nhàn nhạt mùi huyết tinh. Hương vị này luôn khiến Mặc Viêm hưng phấn, bẩm sinh đã luôn như vậy, động tác y không ngừng, như trước một đao giải quyết những tử sĩ giống như thủy triều vọt ra bên người, rồi lại nhận không được mở miệng hấp thu hương vị huyết tinh trong không khí, trên mặt lại bày ra một bộ dáng say mê.

Ở nơi khác, trên đỉnh núi phía xa xuất hiện ba nam nhân, nhìn chăm chú vào chiến trường Tu La bên dưới. Trong đó một nam tử áo lam, tay cầm một chiếc phiến bằng ngọc tinh xảo, khoe miệng khe gờ lên nói: “Không hổ là nhi tử của ma đầu kia, một nghìn tử sĩ mà vẫn có thể đứng vững như vậy?”

Một nam nhân tử sam, khoe mắt đuôi lông mày đều phát ra khí thế không giận mà uy, nghe xong lời của vị kia liền nhướng mày lên: “Đừng nóng vội, vẫn còn năm nghìn cấm vệ quân”. Đứng bên cạnh hai người là một thiếu niên bạch y tuấn tú, nghe được lời này, thiếu niên kia nhíu chặt lông mày, tựa hồ có chút không

đồng ý với kế hoạch của bọn họ: “Phụ vương, cần phải giữ lại tính mạng của y”.

Từ tam nam tử quay đầu lại nhìn hắn một cái, thản nhiên nói: “Yên tâm, y mà chết làm sao điều khiển được ma đầu kia”.

Mặc Viêm không biết mình giết bao nhiêu người, vùng đất dưới chân sớm đã bị máu nhuộm thành một màu đỏ tươi, thi thể bên cạnh chất thành núi, thế nhưng những tử sĩ kia vẫn như trước không ngừng cuộn xông lên, thật sự không để tâm đến sinh tử.

Bất quá Mặc Viêm cũng phát hiện, những người này không tính lấy mạng, dường như chỉ muốn bắt được y. Nếu không với dạng địa hình này, tứ phía đều là cung tiễn thủ thì nhau ùn ùn bắn tới, y hẳn là khó tránh thoát a. Nhưng những tử sĩ này không ngừng dâng lên, người này chết lập tức có người khác nhảy vào, có cảm giác như không bao giờ ngừng giết chóc.

Ba người kia vẫn ở đỉnh núi xa xa phía trên nhìn xuống dưới này, lúc bắt đầu còn có chút lãnh đạm, rồi lại ngạc nhiên thán phục, hiện tại tâm tình bọn họ đã có chút bất an.

Cũng không phải là bị cảnh tượng địa ngục bên dưới hù dọa, mà là bị người thiếu niên kia làm cho kinh sợ, từ lúc hoàng hôn đánh tới khi bầu trời tối đen, lại tới đêm khuya, đến bây giờ sắp sửa tảng sáng, y cư nhiên một lần cũng không ngủ xuống.

Từ tam nam tử vỗ tay, giọng nói có chút tán thưởng: “Nếu Nam Trạch ta cũng có dũng tướng như vậy, nhất thống tam quốc chỉ là chuyện trong nay mai”. Nam tử áo lam bên cạnh sắc mặt đã sớm thay đổi, nhìn thân ảnh vẫn thẳng tắp đứng vững như trước của thiếu niên kia, nhin không được có chút sợ hãi: “Vương huynh, chúng ta chỉ còn không quá ba trăm thị vệ, bây giờ phải làm như thế nào?”

Từ tam nam tử sắc mặt cũng có chút ngưng trọng, bỏ qua cơ hội lần này, lần sau tìm đâu ra cơ hội tốt như vậy nữa, huống chi lần này thiên thời địa lợi đều có, nếu không bắt được y, để người khác biết được, cái phải đối mặt chính là sự phản kích điên cuồng của Thiên Tuyệt cung. Thiếu niên áo trắng nhìn hai nam tử lâm vào trầm mặc, nhin không được chen lời: “Phụ vương yên tâm, hắn sẽ không chịu đựng được”.

Hai nam tử đồng thời không hiểu nhìn về phía hắn, ý bảo hắn cho một lời giải thích. Hắn nhíu đôi mi thanh tú nói: “Ta đã phân phó người rắc mê dược ở đâu ngọn gió”.

Từ tam nam tử nghe được cau mày nói: “Y bách độc bất xâm, mê dược thì có lợi ích gì”. Thiếu niên cúi người giải thích: “Tuy rằng bách độc bất xâm, nhưng mê dược vẫn tích tụ một lượng lớn trong người y, cuối cùng vẫn có cực hạn”.

Nét mặt hai nam tử từ buồn hóa vui, áo lam nam tử sắc mặt vui mừng mở miệng: “Vương huynh, thái tử tâm tư cẩn mật, ngày sau tất thành nghiệp lớn”. Từ tam nam tử cũng hơi mỉm cười gật đầu, trong lòng lại suy nghĩ, chỉ cần có thể bắt sống người này, chẳng khác nào lấy được vương bài, nhất thống thiên hạ đã còn không xa.

Thanh niên áo trắng cũng không vì việc được tán dương mà vui mừng, hần cúi đầu nhanh chóng đi xuống sườn núi, hướng về phía sơn cốc kia mà đi.

Ánh mắt Mặc Viêm đã sớm trở thành màu đỏ, trong ngực tất cả đều là khoái cảm do việc giết chóc mang lại, y đã thật lâu chưa giết người nhiều như vậy. Cho dù là kiếp trước, y khi đó chỉ là cầm súng mà bắn phá, chưa bao giờ thử qua loại này, cầm lưỡi đao sắc bén tự tay chém người, cảm giác khi ra tay, có rất nhiều kích thích và thỏa mãn.

Y hiện tại chỉ như một cỗ máy chém giết, tay cùng thân thể tựa hồ không nghe theo sự điều khiển của y, hoàn toàn theo bản năng mà hành động.

Chỉ cần có một vật còn sống tiếp cận, lập tức bị y không do dự giết chết, cái loại cảm giác lưỡi đao sắc bén đâm vào và thanh âm thân thể bị kim loại cắt đứt, phảng phất đẹp như thiên âm (tiếng trời), khiến y nghe hoài không chán, giọt máu ấm áp bắn tới, lại ngọt ngào như cam lộ. Mặc Viêm nhin không được giờ lưỡi đao lên, vật này là y cố ý tìm danh gia chế tạo, lưỡi đao mỏng như cánh ve, nhưng lại vô cùng sắc bén.

Y vươn lưỡi liếm đi những giọt máu dính trên lưỡi đao, rồi lại thỏa mãn híp mắt hưởng thụ. Những thị vệ xung quanh sớm đã bị y làm cho sợ mất mật, chỉ dám bao vây y vào giữa, không một ai dám tùy tiện xông lên.

Toàn bộ sơn cốc chất đầy thi thể, phảng phất như một tổ chức sát sinh quy mô lớn, ai có thể nghĩ được, tất cả đều do một người làm!

20. Chương 20: Bị Bắt

Thiếu niên áo trắng như nhìn thấy một bức tranh, hình ảnh trước mắt như khắc nhập vào tận sâu trong xương tủy của hắn. Hắn khẽ nhếch môi mỏng, nhẹ nhàng thở dài.

Mặc Viêm sau khi liếm xong vết máu trên đao, đột nhiên ngẩng đầu liếc mắt nhìn những thị vệ thở cũng không dám thở xung quanh một vòng.

Giống như nhận được một tín hiệu, những thị vệ kia mới vừa có phản ứng, thân hình Mặc Viêm nhanh như chớp đến trước mặt bọn họ, giơ tay chém xuống, trong nháy mắt liền có bốn người ngã xuống, những thị vệ khác sợ hãi không dám giao chiến, nhưng rồi lại phải giơ đao chém tới.

Khóe miệng Mặc Viêm vẫn mang theo nụ cười nhàn nhạt, cũng tiến lên nghênh đón, tựa hồ đó chỉ là việc vặt. Thiếu niên nhìn chiêu thức ngoan lệ tàn nhẫn, không tự chủ nhăn mi. Vì sao đến bây giờ y vẫn còn có thể đứng được, theo lý thuyết, dược liệu đã đến cực hạn rồi, vì sao còn không phát tác?

Mặc Viêm từ lúc chạng vạng hôm qua đã bắt đầu giết chóc, không chỉ không được uống một ngụm nước nào, lại còn không được nghỉ ngơi, thể lực của y cũng bắt đầu từ từ giảm xuống. Thế nhưng không ổn

chính là, Mặc Viêm bắt đầu nhận thấy bên trong cơ thể mình tựa hồ có cảm giác vô lực, cảm giác kia cũng không phải do mệt nhọc tới cực hạn mà vô lực, trái lại giống như bị trúng một loại độc nào đó.

Mặc Viêm nhin không được gất lên một tiếng, cư nhiên không đề phòng đối phương sử dụng ám chiêu, y vẫn quá sơ suất, cho rằng bản thân bách độc bất xâm mà chủ quan. Dưới chân bắt đầu chết lặng, một chút cảm giác cũng không có. Nếu như không phải bọn họ sử dụng ám chiêu, thì cho dù có thêm một nghìn người, Mặc Viêm cũng có đủ tự tin tái chiến thêm một ngày, thế nhưng, trên đời vĩnh viễn không có nếu như.

Y đã bị trúng thuốc của đối phương, cảm giác tê dại đã truyền đến hai tay, Mặc Viêm đương nhiên biết nếu bị bắt chắc chắn sống không bằng chết, quyết tuyệt giờ đao hướng cổ mình chém tới, nguyên bản một đám thị vệ bị y tàn sát, đột nhiên kinh sợ nhìn một màn trước mắt, Tu La khát máu kia cư nhiên giờ đao tự sát.

Thiếu niên áo trắng vẫn luôn đứng một bên quan sát nhất cử nhất động của y, khi thấy y xuất đao chém bản thân, lập tức rút roi da bên hông, đánh rơi lưỡi đao. Mặc Viêm cũng bởi vì trúng thuốc mê, thân thể bắt đầu suy yếu, mới có thể để thiếu niên áo trắng dễ dàng đánh rơi lưỡi đao.

Bạch y thiếu niên đi tới, những thị vệ còn sót lại đều tránh ra, hai chân Mặc Viêm vô pháp chống đỡ, y quỳ một chân trên đất, nhắm mắt nhìn người tới, áo trắng như tuyết, tuấn tú dị thường. Nam tử đi đến trước mặt Mặc Viêm, y và hắn nhìn nhau: “Thiếu cung chủ vẫn còn nhớ ta chứ?”

Lý trí Mặc Viêm bởi vì được tính đã không còn rõ ràng, y nỗ lực nhìn rõ nam tử này: “Người là người trong đại hội anh hùng...” Thiếu niên vung lên khóe môi, trong đầu Mặc Viêm đột nhiên hiện lên một đạo linh quang: “Người là Thanh Y...” Sau đó, ý thức của y hoàn toàn chìm vào bóng tối.

Thiếu niên áo trắng bước lên trước, tiếp được thân thể ngã xuống của Mặc Viêm. Khóe miệng hiện lên tiếu ý, nhẹ nhàng nói: “Thật không ngờ, thiếu cung chủ vẫn còn nhớ rõ ta”. Những thị vệ xung quanh bị một màn này làm cho ngây ngẩn cả người, cứ như vậy trở mắt nhìn thái tử điện hạ tiến lên ôm ác quỷ Tu La kia vào trong lòng, không chút để ý tới vết máu trên người y làm ô uế bạch y của mình.

Tử sam cùng lam sam nam tử cũng đi tới nơi này, nam tử áo lam nhẹ nhàng phe phẩy chiết phiến, lại không thối tan được mùi máu tanh nồng nặc. Tử sam nam tử đi tới, thị vệ chung quanh lập tức quỳ xuống hô: “Vương thượng vạn tuế!” Người nọ gật đầu ý bảo bọn họ miễn lễ, rồi tiến đến nhìn Mặc Viêm trong lòng thiếu niên áo trắng.

“Chặt đứt kinh mạch toàn thân, rồi dùng ô kim khâu* khóa lại xương bả vai của y”. Nam tử áo tím thần nhiên nói, thiếu niên áo trắng không vui ngẩng đầu. “Có ý kiến sao? Nếu y tỉnh lại, người có thể chế trụ được y?” Một câu này lại làm cho thiếu niên áo trắng nhú chặt lông mày.

Nam tử áo tím vươn tay nhẹ nhàng vỗ vai hắn: “Thanh Diệp, nếu người thích y, sau khi xong việc phụ vương sẽ đem y ban cho người”.

Thần sắc Thanh Diệp đột nhiên cứng đờ, sau đó nhìn con người sắc bén của nam nhân tử sam, đột nhiên tiêu tan, hắn gật đầu, sau đó giao Mặc Viêm cho cấm vệ quân. Rồi cùng tử sam nam tử ly khai khỏi nơi

giống như địa ngục này.

Mặc Thanh không biết vì sao, tim đột nhiên đầy cảm giác bất an cùng hoảng loạn, hắn suốt đêm trằn trọc khiến cho Kiều Tử Dật và Thần Mộc cũng bất an theo: “Tôn thượng, có chuyện phiền lòng sao?” Mặc Thanh cau mày, tựa hồ không biết giải thích thế nào.

Nhưng Thần Mộc nhin không được suy đoán: “Là bởi vì thiếu cung chủ sao? Thiếu cung chủ rời đi đã hơn một năm, cung chủ không cần lo lắng quá”.

Chân mày Mặc Thanh không ngừng nhíu lại: “Viêm nhi sợ rằng đã xảy ra chuyện” Hắn vừa nói ra, Thần Mộc và Kiều Tử Dật cũng bắt đầu bất an.

Tuy rằng bọn họ không biết Mặc Viêm xảy ra chuyện gì, nhưng khi nhìn thấy thần sắc thận trọng của Mặc Thanh, bọn họ nghĩ, đây có lẽ là cảm ứng giữa phụ tử.

Lúc Mặc Thanh quay về Thiên Tuyệt cung đã là hai ngày sau. Thậm chí hắn còn chưa kịp rửa mặt chải đầu, liền trực tiếp đi tới Triều Hoa điện, mấy vị đường chủ đã sớm chờ ở đó. Hai ngày nay, trong ngực Mặc Thanh dị thường lo lắng, căn bản không cách nào nhắm mắt nghỉ ngơi, hắn mang theo vẻ mặt mệt nhọc xuất hiện tại Triều Hoa điện.

Tám vị đường chủ đứng dậy hành lễ: “Tham kiến cung chủ”. Mặc Thanh ngồi trên ghế ngọc hơi phất tay, mấy vị đường chủ lúc này mới quay về vị trí của mình ngồi xuống, Thiên Ngữ đường chủ lập tức tiến lên báo: “Cung chủ, đã có tin tức của thiếu cung chủ”. Lòng Mặc Thanh nhảy lên một cái! Lập tức nhìn xuống phía dưới.

Thiên Ngữ đường chủ sắc mặt có chút khó coi, cắn răng nói hết lời còn lại: “Thiếu cung chủ bị bắt, sinh tử chưa rõ”. Quan hệ giữa hắn và Mặc Viêm tuy rằng không quá thân mật, thế nhưng dù sao cũng là hài tử mình nhìn nó lớn lên từ nhỏ, trong lòng vẫn có chút khó chịu.

Tuy rằng Mặc Thanh đã sớm đoán được Mặc Viêm xảy ra chuyện, thế nhưng chính tai nghe được tin tức này, hắn vẫn cảm thấy không chịu nổi.

“Là ai làm?” Giọng Mặc Thanh có chút khàn khàn, Văn Cừ vội vàng nói: “Đã kiểm tra thi thể, là cầm vệ quân Nam Trạch”.

Con người ám kim nghe đến đó, sắc mặt trầm xuống: “Lão hồ ly Lăng Dự kia rốt cuộc nhin không được muốn xuất thủ rồi sao?” Bên môi Mặc Thanh mang theo nụ cười khát máu, làm cho tám vị đường chủ phía dưới không tự chủ phát lạnh.

Mặc Thanh đương nhiên biết Lăng Dự muốn cái gì, vì vậy hắn có thể an tâm Mặc Viêm tạm thời không nguy hiểm tới tính mạng, thế nhưng hắn có chút kỳ quái, tại sao Mặc Viêm lại rơi vào tay bọn họ, công phu Mặc Viêm trên giang hồ căn bản không có người địch lại. Nhi tử đích thân hắn dạy dỗ, hắn làm sao không rõ thực lực của y.

Mặc Thanh mang theo Kiều Tử Dật và Thần Mộc tới sơn cốc kia, nơi Mặc Viêm bị phục kích. Còn chưa tới gần, đã có thể ngửi thấy mùi huyết tinh nồng nặc, Thần Mộc không khỏi nhú mào, mùi máu tanh nồng đậm như vậy, là lần thứ hai y ngửi được, lần đầu tiên chính là ngày mấy trăm mạng người trong gia tộc bọn họ bị tàn sát, thế nhưng mùi máu lúc này so với khi đó càng nồng nặc hơn,

Huyết khí nồng nặc kia, làm cảm xúc trong đáy lòng Thần Mộc tỉnh dậy. Thần Mộc sắc mặt tái nhợt, tay chân như nhũn ra, nhưng vẫn cố nén khó chịu, nỗ lực đi phía sau Mặc Thanh.

Kiều Tử Dật là người đầu tiên phát hiện y không thích hợp, nhịn không được nắm lấy tay Thần Mộc, con người xanh đen mang theo nồng đậm lo lắng, Thần Mộc nhìn hắn, khoe miệng cười ra một nụ cười trấn an đối phương.

Mặc Thanh không phải người ngu ngốc, hắn cũng phát hiện Thần Mộc không khỏe, hắn đương nhiên rõ ràng hơn ai hết lý do Thần Mộc có biểu hiện này. Vì vậy hắn nhàn nhạt mở miệng: “Tử Dật, người mang Thần Mộc đi nghỉ ngơi, ta tự đi xem”. Kiều Tử Dật nhìn mặt mũi Thần Mộc tái nhợt, lúc này mới gật đầu, đỡ Thần Mộc lui qua một bên.

Mặc Thanh tiếp tục bước về chỗ sâu nhất trong sơn cốc, càng đến gần, mùi huyết tinh càng thêm nồng nặc, mùi tanh rất nặng, khiến lòng Mặc Thanh vô cùng bàng hoàng, hắn cũng không phải là hạng người lương thiện gì, tình huống tàn sát như thế này hắn cũng đã làm không ít, thế nhưng mùi huyết tinh nồng nặc như vậy, cần bao nhiêu máu mới đủ a.

Mặc Thanh rốt cuộc cũng tới chỗ sâu nhất trong sơn cốc, vùng đất dưới chân đã sớm hóa thành một màu đỏ sẫm, bãi cỏ chung quanh cũng có vài đốm nâu, nơi này tựa hồ dính một màu của máu, Mặc Thanh nhịn không được liên tưởng, máu vẫn còn chưa khô hoàn toàn, làm gì còn bức tranh mỹ cảnh, sợ rằng so với địa ngục cũng không khác gì.

Thi thể đã được thu dọn sạch sẽ, ngay cả một món vũ khí cũng không lưu lại, Mặc Thanh quan sát vài vòng, tới nơi mùi máu nồng nhất ngồi xuống, mảnh đất này so với nơi khác có màu đậm hơn, nói rõ lúc đó Mặc Viêm đã đứng chỗ này.

Mặc Thanh cũng không biết mình làm sao nữa, chỉ cần cứ thế ngồi ở chỗ này, nghĩ đến Mặc Viêm từng ở đây xảy ra một hồi huyết chiến, tim của hắn đập càng ngày càng nhanh, hắn cảm giác bản thân dường như tiến gần tới hải tử kia thêm một chút.

Mặc Thanh tại nơi huyết khí nồng đậm này nằm xuống. Nhịn không được nhắm mắt lại, hít vào mùi máu tanh trong không khí, trong miệng lẩm bẩm: “Viêm nhi, người khiến cho ta càng ngày càng trở nên kỳ lạ”.

Ác ma bị khóa chặt trong lòng hắn, tựa hồ đã không có biện pháp đóng lại, ác ma kia giãy giụa, muốn từ trong cơ thể hắn thoát ra ngoài.

Mười ngón tay thon dài như ngọc bấm chặt xuống mặt đất, hắn nhắm chặt hai mắt, cố gắng hít sâu. Hắn không thể khống chế cái loại cảm xúc mãnh liệt này, cắn chặt răng, lúc lâu sau mới nỉ non một câu: “Viêm nhi...”

21. Chương 21: Sống Không Bằng Chết

Thần Mộc được Kiều Tử Dật đỡ ra khỏi sơn cốc, mùi máu tươi trong không khí nhạt dần, Thần Mộc bắt đầu tỉnh táo trở lại, hít sâu không khí thuần khiết này hai cái, phát hiện ngực đã không còn bị đè nén nữa.

Kiều Tử Dật vẻ mặt lo lắng dùng ống tay áo lau nhẹ mồ hôi trên mặt y. Nhìn dáng vẻ thận trọng của Kiều Tử Dật, Thần Mộc nhin không được câu lên một nụ cười: “Đừng lo lắng, ta cũng không phải là tiểu hài tử”.

Kiều Tử Dật không đồng ý nhìn y: “So với tiểu hài tử, ngươi càng làm ta lo lắng hơn”. Thần Mộc ngây ra một lúc sau đó cúi đầu cười rộ lên, Kiều Tử Dật không biết những lời này có gì buồn cười, cảm thấy khó hiểu.

Thần Mộc đột nhiên kéo Kiều Tử Dật ngồi xuống bên cạnh mình, sau đó tựa đầu lên vai hắn: “Tử Dật, ta và cung chủ cùng nhau lớn lên”. Sắc mặt Thần Mộc đột nhiên có chút hoảng hốt, tựa hồ nhớ lại chuyện đáng sợ.

Kiều Tử Dật biết y muốn nói ra bí mật trong lòng, cũng không ngăn y, chăm chú lắng nghe: “Thần gia chúng ta đời đời đều là gia thần của Mặc gia, năm đó ta tám tuổi, gia tộc bọn ta bị huyết tẩy, cha ta giấu ta vào mật thất dưới đất nên ta mới may mắn thoát chết”.

Trong mắt Thần Mộc bắt đầu mang theo ưu buồn: “Ngươi biết không, trong mật thất tối đen như mực, ta cảm thấy rất sợ, nhưng ta không thể đi ra được, phụ thân, mẫu thân còn có tất cả mọi người, máu bọn họ xuyên thấu qua khe hở mật thất, từng giọt, từng giọt..., mùi máu tươi nồng đậm, thể nhưng ta không thể trốn thoát, chỉ có thể ngồi yên ngửi mùi vị của máu, vẫn ngửi, vẫn...”

Thân thể Thần Mộc bắt đầu run rẩy, Kiều Tử Dật ôm y càng chặt hơn. Thần Mộc lại nói tiếp: “Ta không biết mình ở trong đó bao lâu, ngay khi ta cho là mình cứ như vậy yên lặng chết đi thì cung chủ xuất hiện, hắn từ bên ngoài mở cửa mật thất cứu ta thoát ra. Khi đó hắn đã nói với ta: “Chúng ta nhất định sẽ báo thù!” Ngươi biết không, cung chủ khi đó chỉ mới có sáu tuổi, sáu tuổi thôi a”.

Kiều Tử Dật nhẹ nhàng vỗ về mái tóc đen dài của Thần Mộc, cổ vũ y nói tiếp, đem tất cả những ác mộng đáng sợ này đi khỏi: “Ngươi cần bản không thể nào tưởng tượng nổi, một hài tử sáu tuổi lại có thể thông minh như vậy, hắn đem những ngân lượng còn sót lại làm tiền vốn đầu tư, sau đó tiền của chúng ta càng ngày càng nhiều, địa bàn càng lúc càng lớn, thẳng đến khi cung chủ thành lập Thiên Tuyệt cung”. Kiều Tử Dật cũng nhin không được lâm vào trong trí nhớ của Thần Mộc, nhìn một hài tử sáu tuổi, làm thế nào sống sót tại thời buổi loạn lạc, làm thế nào đứng vững trong giang hồ mà gây ra một hội huyết vũ tinh phong (gió tanh mưa máu)

“Ngươi đoán hung thủ huyết tẩy gia tộc chúng ta năm đó giờ ở đâu?” Thần Mộc từ từ bình tĩnh lại, đột nhiên quay đầu hỏi Kiều Tử Dật. Kiều Tử Dật nhìn y đã không sao, trong lòng cũng trầm tĩnh lại: “Thế lực Thiên Tuyệt cung to lớn, thiên hạ không có người địch lại, cừu gia của các ngươi sợ là đã sớm thành một đồng thi thể a”.

Sắc mặt Thần Mộc trầm xuống, trong mắt hiện lên thù hận sâu sắc, cắn hận nói: “Người sai rồi, bọn họ không chỉ đang sống rất tốt, hơn nữa còn đang chuẩn bị đối phó với chúng ta một lần nữa”. Kiều Tử Dật đột nhiên hiểu được, thảo nào Thiên Tuyệt cung lại muốn phát triển thế lực tới như vậy, bởi vì địch nhân của bọn họ quá cường đại.

Trong lòng Kiều Tử Dật vẫn có chút khó hiểu, rốt cuộc nhện không được mở miệng hỏi: “Tôn thượng chẳng lẽ là truyền nhân của Ma tộc?” Khắp đại lục đều lưu truyền, bí bảo của thượng cổ Ma thần lưu lại, giao cho hai người trong gia tộc thượng cổ xa xưa trông coi, một là Ma tộc, một là Kiều tộc, vì vậy Kiều Tử Dật đột nhiên nghĩ đến điều này. Khóe môi Thần Mộc câu ra một nụ cười: “Đúng vậy, đã từng là Ma tộc, đổi thành họ Mặc, ẩn cư nơi hoang dã, không màng thế sự, đáng tiếc vẫn đưa tới họa sát thân”.

Kiều Tử Dật đã triệt để hiểu được, trông mắt xanh đen không che giấu được sát ý: “Chính là Nam Trạch vương?” Thần Mộc lắc đầu cười khổ một cái: “Năm đó, ba nước Nam Trạch, Thanh Lam, Tần Xuyên liên hợp, tàn sát Ma tộc, chỉ vì muốn đi vào Thần mộ. Đáng tiếc, cửa động đó ngoại trừ huyết mạch Ma tộc không ai có thể đi vào, bọn họ vẫn chưa từng thực hiện được”.

Kiều Tử Dật lắc đầu thở dài: “Thế nhân vì sao lại tham lam như vậy, tùy tiện mở Thần mộ thì có cái gì tốt chứ”. Thần Mộc nghe hần cảm thán, nhện không được cười rộ lên: “Ta không cần biết bọn họ muốn cái gì, nhưng nếu bọn họ muốn tuyên chiến với Thiên Tuyệt cung, như vậy thì phải chuẩn bị gánh lấy hậu quả nha”.

Lúc Mặc Viêm tỉnh lại lần nữa, chỉ cảm thấy toàn thân không có khí lực, sau đó là một hồi đau đớn kịch liệt truyền đến toàn thân. May là y giỏi chịu đựng đau đớn, vì vậy nhện được mà không kêu lên một tiếng nào, thế nhưng chuyện kể tiếp khiến y không khỏi bi phẫn, tuyệt vọng.

Ai có thể chịu đựng được một thân võ công tuyệt thế lại bị phế bỏ, huống chi đây là mồ hôi và khổ cực y đã bỏ ra nhiều năm, lại còn bị phương thức quyết tuyệt như vậy làm cho mất hết, kinh mạch tứ chi bị đánh gãy, vết thương đã được người xử lý qua, thế nhưng tay và chân tựa như không còn là của chính y, thậm chí ngay cả việc đơn giản nhất là cử động bàn tay cũng không thể làm được.

Y lẳng lẳng nhìn vết thương toàn thân, như người lạc mất hồn phách. Y cố gắng nhiều như vậy vẫn không thể đuổi kịp người kia, thế nhưng chí ít vẫn còn có chút hy vọng, nhưng bây giờ thì sao, ngay cả mục tiêu duy nhất để cố gắng cũng không còn nữa.

Lúc trước mình đã không có tư cách đứng bên cạnh người kia, mà bây giờ, ngay cả xách giày cho hần mình cũng không xứng a, y đã hoàn toàn trở thành một phế nhân.

Thế nhưng vì sao y vẫn còn sống? Bởi vì ngay cả tự sát y cũng không làm được, hoặc là bọn họ đã đoán được ý nghĩ của y, miệng bị nhét vào một miếng vải, thân thể bị băng tì mềm mại trói ở trên giường, càng miễn bàn tới bọn họ dùng ô kim khóa lại xương bả vai của y. Không lẽ những người đó vẫn còn cho rằng kinh mạch của y bị đánh gãy, y có thể dùng võ công được sao?

Nhưng bọn hán đã xem thường quyết tâm muốn chết của y, cho dù bị trói chặt không thể cử động, cũng không có biện pháp cần lưỡi, nhưng y vẫn có thể tuyệt thực a. Liên tục ba ngày, thị về đều mạnh mẽ bón cháo cho y, bón vào thì ít, y nhổ ra thì nhiều, đã vậy lúc bón cháo còn phải đề phòng y tranh thủ cơ hội cần lưỡi tự sát.

Thị vệ thật sự hết cách, đành bẩm báo vương thượng: “Vương thượng, y một lòng muốn chết. Bọn thuộc hạ đã vô kế khả thi (không còn cách nào khác).

Nam Trạch vương Lăng Dự cùng Thanh Diệc đứng bên cạnh, vừa nghe thấy lời này sắc mặt đột nhiên tái nhợt, bọn họ hiện tại đang đi tới vị trí của Thần mộ. Nếu đến lúc đó Mặc Thanh chỉ nhìn thấy thi thể của y, sợ rằng toàn bộ kế hoạch đều thất bại, có khi còn cùng Thiên Tuyệt cùng lương bại câu thương, thật đúng là mất nhiều hơn được. Cho nên nhất định phải nắm lấy cơ hội này, bất luận thế nào cũng phải giữ lại tính mạng của y.

“Dùng được giữ mạng của y, vô luận thế nào cũng không được để cho y chết”. Lăng Dự sắc mặt khó coi, hán biết thủ đoạn của Mặc Thanh, nếu để hán biết được nhi tử của mình đã chết, sợ rằng toàn bộ Nam Trạch cũng phải chôn theo cùng.

Thanh Diệc cắn chặt môi dưới, rốt cuộc nhin không được mở miệng: “Phụ vương, xin để cho ta đi khuyên y”.

Lăng Dự nhìn hán một cái, không giận mà uy: “Diệc nhi, ta biết ngươi đối với tiểu tử kia có chút để ý, cho nên ta mới không có phép ngươi tới gần y nửa bước. Đừng làm cho ta thất vọng!”

“Phụ vương yên tâm, nhi thần tuyệt đối sẽ không phá hủy đại sự của phụ vương”. Thanh Diệc cắn răng nghiêng lợi đáp. Thấy dáng vẻ của hán, Lăng Dự rốt cuộc gật đầu đồng ý.

Lăng Thanh Diệc đi đến chiếc xe ngựa kia, thấy Mặc Viêm bị trói, viền mắt đều có cảm giác khô khốc, hán vĩnh viễn nhớ kỹ lần đầu tiên nhìn thấy y, ánh mắt y lạnh lùng mà sắc bén, đều không phải là loại thiếu niên lông bông cao ngạo, mà là nội liêm khiêm tốn và lãnh đạm.

Chỉ một cái liếc mắt liền khắc sâu vào trong lòng hán. Sau đó ở lời đài luận võ, y mỗi chiêu hung ác độc địa, không một chút lưu tình nào, trong nháy mắt đã gắt gao áp chế hán, cảm giác khát vọng và sùng bái đối với cường giả đã khiến hán một lần nữa rung động.

Càng không nói tới sự vây công ngày đó, nhìn y một mình tàn sát cấm vệ quân và tử sĩ mà bọn họ mang tới. Y như Tu La trong địa ngục, nét mặt hoàn toàn mang theo vẻ khát máu, khí thế ngất trời, duy ngã độc tôn khiến hán chỉ muốn thần phục dưới chân y.

Nhưng mà Tu La rực rỡ lóa mắt kia, lúc này sắc mặt xám trắng, hơi thở suy yếu, tùy thời mà có thể biến mất bất kỳ lúc nào. Thanh Diệc rót cuộc nhin không được, hán tiến lên kéo áo Mặc Viêm mà gào thét: “Mặc Viêm! Ai cho ngươi chết? Ngươi không phải rất mạnh sao? Ngươi phải sống a, sau đó đến tìm chúng ta báo thù!”

Mí mắt Mặc Viêm động vài cái, sau đó từ từ nhấc lên, thấy hấn, lại từ từ nhắm lại, hoàn toàn một dạng bất vi sở động, một bộ dáng muốn chết. Lòng Thanh Diệc run rẩy, hấn phảng phất như nhìn thấy người này cứ như vậy mà rời đi.

“Mặc Viêm, ta cầu ngươi, ngươi đừng chết. Ngươi không hận chúng ta sao? Ngươi không muốn báo thù sao?” Thanh Diệc chán nản ngồi bên cạnh y, tự mình lẩm bẩm: “Chỉ cần ngươi cố gắng sống sót, ta cho ngươi tự tay đâm mình được không, như vậy ngươi có thể báo thù”.

Ánh mắt Mặc Viêm vẫn như trước đóng chặt lại, hoàn toàn không nhúc nhích: “Mặc Viêm, ngươi đừng như vậy, ta không biết sẽ biến thành thể này, ta chỉ là quá nóng lòng, chỉ muốn ngươi lưu lại bên người mà thôi. Ta không biết mất đi vô công đối với ngươi lại là đả kích lớn như vậy”.

“Chỉ cần ngươi còn sống, ta sẽ tìm người thay ngươi nối lại kinh mạch, tìm về vô công trước kia?” Thanh Diệc vẫn cứ ở bên người y thao thao bất tuyệt, nói từ buổi sáng cho tới buổi chiều.

Ánh mắt Mặc Viêm lại chưa từng mở ra lấy một lần, nếu không phải vẫn còn hơi thở yếu ớt, Thanh Diệc quả thật cho rằng trước mặt hấn chỉ là một khối thi thể.

22. Chương 22: Thần Mộ

Cuối cùng cũng tới trước cửa Thần mộ, nơi này kỳ thực là một hang động cực lớn giữa tam quốc, vách núi cao vạn trượng, cửa động ẩn sâu trên vách. Phía dưới là một dòng nước chảy xiết, hai bên vách đá đều trơn tuột thẳng tắp, người bình thường căn bản vô pháp bám vào.

Vương của ba nước đã phái không ít người xuống dưới tìm kiếm Thần mộ, thế nhưng mỗi khi có người tìm được cửa Thần mộ, đều có vô số lý do mà vô duyên vô cớ nát thành huyết. Hoặc là thời điểm leo lên, dây thừng vô cớ bị đứt, dẫn tới đoàn người rơi xuống vực sâu vạn trượng, rơi vào dòng nước chảy xiết, ngay cả thi thể cũng tìm không được.

Trong truyền thuyết, cửa mộ là do Ma tộc canh giữ, ngoại trừ huyết mạch Ma tộc, bất luận kẻ nào cũng không thể vào trong động. Mà chìa khóa mở cửa là do Kiêu tộc canh giữ, thế nhưng Kiêu tộc chỉ là lời đồn trong miệng thế nhân, lại chưa từng thấy qua một người của Kiêu tộc.

Cho tới khi trên đài luận võ, khi Thanh Diệc dự thi, gặp một thiếu niên đeo mặt nạ Kiêu tộc. Lúc này mới xác nhận Kiêu tộc là có thực, mà để cho Lăng Dự vui mừng chính là, thiếu niên mang mặt nạ Kiêu tộc kia cư nhiên là người của Mặc gia.

Mặc gia hay cũng là Ma tộc bị diệt môn năm đó, là người trông coi Thần mộ. Bọn họ nếu có quan hệ với Kiêu tộc, nhất định lấy được chìa khóa Thần mộ. Chuyện này có nghĩa là, thời điểm mở cửa Thần mộ cuối cùng đã tới!

Bọn họ chỉ cần bắt Mặc Viêm sau đó uy hiếp Mặc Thanh đi vào Thần mộ, đem vật bên trong đi ra. Như vậy là có thể thu được thần lực, nhất thống tam quốc!

Lăng Dự hiện tại đang đứng một bên vách núi, phía sau là mấy vạn cấm vệ quân tinh nhuệ. Bọn họ đứng trên vách đá nhìn xuống dòng nước cuộn xiết mãnh liệt phía dưới.

Sau đó bọn họ nhìn thấy một nam tử hắc y, tư thái bình tĩnh, lướt qua mấy vạn cấm vệ, nhanh nhẹn đáp xuống vách đá, người nọ xoay người, trong con mắt ám kim tràn ngập lửa giận.

Dung nhan tuyệt thế, dáng người phiêu dật, làm cho trong lòng mọi người không tự chủ sinh ra một loại kính nể. Phảng phất như người đứng trước mặt bọn họ chính là một vị thần từ trên trời giáng xuống.

Lăng Dự khoe miệng cười ra một nụ cười: “Cung chủ quả nhiên giữ chữ tín, một mình đến đây”.

Con người ám kim tràn đầy sương lạnh, ánh mắt lạnh lẽo như vậy, khiến cho Lăng Dự và tất cả thị vệ phía sau hắn đều đóng băng: “Viêm nhi đâu?”

“Người đâu, dẫn thiếu cung chủ lên đây”. Lăng Dự hướng về thị vệ phía sau ra lệnh.

Hai tên thị vệ nâng Mặc Viêm chỉ còn chút hơi tàn đi lên, nói là nâng cũng không đúng lắm, bởi vì Mặc Viêm liên tục mấy ngày tuyết thực tự sát, đã sớm không thể di chuyển. Hai người thị vệ càng giống như vừa khiêng vừa lôi kéo, đưa y tới phía sau Lăng Dự.

Nhìn người thiếu niên hơi thở mong manh, tùy thời đều có thể biến mất. Mặc Thanh cảm thấy lòng của mình như bị ai đó xé ra thành từng mảnh nhỏ, đau đớn đến nỗi không thể thở được. Viêm nhi của ta, bọn họ làm sao có thể đối với người như vậy?

Khi nhìn đến tứ chi xuy lợ và những vết thương trên người Mặc Viêm, con người ám kim tràn ngập lửa giận ngút trời, một khắc kia, Mặc Thanh có thể chắc chắn Mặc Viêm chỉ một lòng muốn chết. Viêm nhi kiêu ngạo như vậy, làm sao có thể chịu đựng được võ công của mình mất hết, tứ chi bị phế, khiến y trở thành một tên phế nhân, điều này so với chết còn thống khổ hơn gấp mấy lần.

Nhìn Mặc Thanh lửa giận ngập trời, Lăng Dự đột nhiên có chút sợ hãi. Nếu như Mặc Thanh mất khống chế, muốn cùng bọn họ một sống một còn, chỉ sợ mấy vạn cấm vệ phía sau đều không phải là đối thủ của hắn.

Lăng Dự vẫn còn nhớ rõ, chỉ một mình Mặc Viêm cũng đã làm cho hắn hao tổn hết năm nghìn cấm vệ tinh nhuệ, thậm chí y còn không có chút mệt mỏi nào. Nếu không phải bọn họ âm thầm hạ độc, chưa chắc đã bắt được y.

“Cung chủ, người chỉ cần tiến vào Thần mộ, lấy ra bảo vật, lệnh công tử đương nhiên sẽ vô sự”. Lăng Dự mở miệng yêu cầu.

Mặc Thanh căn bản không để ý tới hần nói cái gì, chỉ nhìn chăm chăm Mặc Viêm, sau đó dùng thanh âm mang theo khẩn cầu và lấy lòng nói: “Viêm nhi, người mở mắt nhìn ta một chút đi. Phụ thân đến đưa người về nhà a”.

Lăng Dự và thị vệ phía sau đều ngây ngẩn cả người, không nghĩ tới Thiên Tuyệt cung chủ tàn bạo khát máu lại có một mặt ôn nhu như vậy.

Càng không để bọn họ nghĩ tới chính là, Mặc Viêm vốn đã rơi vào hôn mê, nghe được giọng nói của Mặc Thanh, mí mắt động vài cái liền thật sự mở ra. Hai phụ tử cứ như vậy không tiếng động nhìn nhau, Mặc Viêm cẩn thận nhìn Mặc Thanh từ đầu đến chân, tựa hồ muốn đem hình ảnh người này khắc sâu vào trong linh hồn của mình.

Con người Mặc Thanh không hề mang theo phần nộ, rất nhiều tình cảm xẹt qua, cư nhiên làm cho người khác có một loại cảm giác, hần không phải đang nhìn nhi tử của mình, mà là đang nhìn người mà hần yêu sâu đậm nhất.

Thế nhưng chuyện sau đó lại làm cho mọi người khiếp sợ, Mặc Viêm nguyên bản đã sớm hấp hối, gần như tử vong, phảng phất như cất giấu một lực lượng trong người, cho dù tứ chi không thể điều khiển, cho dù kinh mạch và nội lực đã bị ô kim khâu khóa lại, cho dù y đã tuyệt thực năm ngày, vậy mà y vẫn có thể giãy khỏi hai người thị vệ đang nâng mình, lão đảo nghiêng ngã nhảy xuống vách núi.

Tất cả mọi người đều choáng váng, không chỉ hai người thị vệ, ngay cả Lăng Dự cách bọn họ gần nhất cũng không thể nghĩ được, một thiếu niên sắp chết lại có khí lực giãy giụa, sau đó nhảy vực tự sát. Điều này nói lên cái gì? Ý muốn tìm chết của y kiên định tới mức vượt qua mọi trở ngại sao?

Duy chỉ có một người không có nửa điểm chần chờ, trong nháy mắt Mặc Viêm nhảy xuống, hần cũng nhảy theo.

Lăng Dự cắn răng nghiêng lợi nhìn một màn này, chuyện này là sao? Một trò khôi hài? Hần đã phí hết mọi tâm tư an bài tất cả, kết quả lại không được cái gì, tạm thời đừng nói tới hai cha con kia từ vực sâu vạn trượng rơi xuống có thể còn sống hay không, cho dù hai người đều chết hết, chỉ sợ đám người Thiên Tuyệt cung cũng không buông tha bọn họ.

Khuôn mặt Lăng Dự vẫn vẹo, chợt nghe thị vệ hô to: “Vương thượng, hai người đó không chết, bọn họ đã tiến vào Thần mộ”.

Lăng Dự trong lòng giật mình, khóe miệng bỗng nhiên nở nụ cười thật lớn. Tuy rằng tình huống hiện tại so với hần dự liệu có chút thay đổi, thế nhưng nếu bọn họ đã tiến vào Thần mộ, lúc lấy được bảo vật, cũng phải từ nơi này đi ra.

“Truyền lệnh! Bao vây toàn bộ nơi này!” Lăng Dự không chút do dự truyền lệnh xuống.

Mặc Viêm nghĩ lão thiên gia đối xử với y tốt lắm, ngay trước khi chết còn có thể nhìn thấy Mặc Thanh lần

nữa. An bài như vậy làm cho y cảm kích từ đáy lòng, vì vậy y dùng hết một tia khí lực sau cùng, chỉ muốn cho mình được giải thoát mà thôi.

Thế nhưng có ai ngờ, người kia cứ nhiên nhảy xuống cùng y, hấn điên rồi sao?!

Nhìn người kia ôm mình vào trong ngực, sau đó mượn lực xoay người, Mặc Viêm cảm thấy có lẽ là mình cũng đã muốn điên rồi. Y đã là một phế nhân, vì sao còn dùng toàn lực cứu y, vì sao? Cũng bởi vì y là huyết mạch duy nhất của hắn sao? Nhưng năm đó hắn tự tay giết chết nhiều hài tử ruột thịt của mình như vậy cũng không thấy hắn dao động a.

Thẳng đến khi Mặc Thanh ôm y đi vào một huyết động trên vách núi, y vẫn không rõ là vì sao.

“Viêm nhi, có phải khó chịu hay không?” Mặc Thanh ôm chặt lấy y, ôn nhu cẩn thận hỏi.

Mặc Viêm cảm thấy mình xuất hiện ảo giác rồi, nếu không làm sao có thể nghe được thanh âm ôn nhu như vậy của Mặc Thanh. Hết thấy nhất định là ảo giác do bản thân trước khi chết tưởng tượng ra, đúng, nhất định là như vậy.

Mặc Thanh nhìn bộ dạng y mờ mịt không biết làm sao, vừa buồn cười vừa yêu thương.

Cái động này bởi vì trải qua nhiều năm mà có chút quỷ dị. Mặc Thanh biết rõ bọn người Lăng Dự vẫn thủ bên ngoài, hắn mang theo Mặc Viêm, muốn đánh với mấy vạn cấm vệ, sợ rằng có chút khó khăn. Tuy nhiên nguyên nhân chủ yếu, hắn không thể để Mặc Viêm bị tổn thương thêm một lần nữa.

Nhìn Mặc Viêm có chút lạnh, ở trong ngực hắn khẽ rung mình một cái, Mặc Thanh không khỏi dừng lại, ngồi trên mặt đất, khiến Mặc Viêm càng tựa sát vào lồng ngực của mình. Sau đó nhẹ nhàng nói: “Viêm nhi, ta muốn lấy ô kim khẩu xuống, ngươi ráng chịu đựng một chút”.

Mặc Viêm vẫn cảm thấy hốt hoảng, thế nhưng nghe được thanh âm của Mặc Thanh, không tự chủ gạt đầu.

Ô kim khẩu của vương thất Nam Trạch thiết kế rất xảo diệu. Bất quá những thứ này trong mắt Mặc Thanh đều là đồ bỏ, hắn khởi động nội lực, ngay tại ô kim khẩu bóp một cái, kim khẩu tinh xảo liền hóa thành một đồng đồng mảnh nhỏ.

Sau đó hắn lấy từng cái từng cái trên người Mặc Viêm xuống, bởi vì bị khóa bốn năm ngày, thịt và khóa đã dính vào nhau, lúc Mặc Thanh lấy xuống quả thật tổn không ít tâm tư, nhưng cho dù cẩn thận thế nào cũng vẫn làm đau Mặc Viêm.

Nghe tiếng Mặc Viêm nhẹ hít khí, còn cắn môi dưới để không phát ra tiếng rên. Lòng Mặc Thanh bất giác liên đau đớn, vì sao hắn lại trì hoãn như vậy, nếu như hắn phát hiện ra tình cảm của mình sớm hơn, nếu như hắn sớm phát hiện ra mình đối với Mặc Viêm để ý như vậy, vậy thì hết thấy những chuyện này đều sẽ không phát sinh.

Sao hần có thể cam lòng để hài tử này ly khai khỏi hần nửa bước, khiến y ở bên ngoài chịu nhiều đau khổ như vậy, khiến y bị những người đó bắt giữ, hết thấy đều do hần mà ra.

23. Chương 23: Không Bao Giờ...xa Nhau Nữa

Cho đến khi mảnh ô kim khẩu cuối cùng được lấy ra, Mặc Viêm mới lấy lại tinh thần một chút. Còn đau đớn có nghĩa là mình vẫn còn sống? Như vậy người hiện tại đang ôm mình, cùng mình thân mật, thật sự là Mặc Thanh?!

“Phụ thân?” Mặc Viêm không khỏi hy vọng, có chút suy yếu kêu một tiếng.

Mặc Thanh lập tức ôm chặt y thêm một chút: “Viêm nhi! Phụ thân lập tức mang người trở về. Chỉ cần Bạch Phong giúp người nối lại kinh mạch, người sẽ không có chuyện gì, so với trước đây càng lợi hại hơn...”

Hiện tại ở nơi này ôm y, đối với y ôn nhu như vậy, thậm chí còn dỗ dành y thật sự là Mặc Thanh sao? Vốn y chỉ một lòng muốn chết, lại vì lời nói ôn nhu của Mặc Thanh mà từ từ mất đi ý niệm kia, nhin không được tin tưởng hần, tin tưởng hần thật sự có ý với mình. Kỳ thực, bản thân chính là đang luyện tức phần ôn nhu này đi.

Nghỉ ngơi một lúc, Mặc Thanh ôm Mặc Viêm từ từ tiến sâu vào bên trong, trong động rất tối, lại không có đèn đuốc chiếu sáng. Hai người chỉ có thể dựa vào khả năng nhìn trong bóng đêm của người luyện võ mà tìm đường đi, Mặc Viêm yên lặng nằm trong lòng Mặc Thanh, lắng lắng ngửi hương vị trên người hần, nghe nhịp tim của hần, để chứng minh hết thấy đều không phải là mơ.

Mặc Thanh làm sao không biết Mặc Viêm có ý gì, hần thậm chí có chút khổ sở. Nếu như không phải tại hần, Viêm nhi làm sao có thể lo được lo mất như vậy, Viêm nhi như vậy khiến lòng hần càng đau, càng yêu thương y hơn.

Sơn động càng ngày càng sâu, phẳng phất như không có điểm dừng. Mặc Thanh cứ như vậy ôm Mặc Viêm, không ngừng đi vào trong, trong sơn động đầy ngà rẽ, hết như một cái mê cung. Thế nhưng Mặc Thanh cũng không dừng lại, tới một chỗ rẽ đều đi thẳng vào, hơn nữa chỉ có đi thẳng, chưa từng đụng phải tử lộ gì.

Mặc Viêm cảm thấy tò mò: “Phụ thân biết đường sao?” Thanh âm của y khàn khàn anh ách, ở trong sơn động đặc biệt quý dị và khó nghe. Thế nhưng Mặc Thanh không hề để ý, trái lại ôn nhu cúi đầu: “Chưa từng tới, nhưng ta tựa hồ biết rõ”. Nói xong lại dừng một chút: “Viêm nhi có phải khát hay không?”

Mặc Viêm thân thể cứng đờ một chút, y đã tuyệt thực bốn năm ngày, lúc này cũng chỉ dựa vào chút ý chí còn sót lại, nếu không sẽ không còn được nhìn thấy Mặc Thanh nữa, vì vậy quyết tâm chống đỡ, kỳ thực yết hầu của y khó chịu giống như hỏa thiêu. Thế nhưng trong sơn động này, mặc dù có chút âm lạnh nhưng lại không ẩm ướt, làm sao có thể tìm thấy một giọt nước.

Sau đó y phát hiện Mặc Thanh đột nhiên dừng lại, dựa vào vách tường trong sơn động ngồi xuống. Mặc Viêm lúc này đã hoàn toàn vô lực, nếu không y đã có thể ngẩng đầu nhìn lên một chút, nhất định sẽ phát hiện trong con người ám kim kia mang theo thương tiếc, sủng ái, yêu thương và cả tình cảm mà y vẫn luôn kỳ vọng.

Mặc Thanh để Mặc Viêm dựa vào người mình, lấy tay đưa lên môi, tìm một mạch máu nổi rõ nhất, không chút do dự cắn xuống, máu lập tức theo vết thương chảy ra. Mặc Viêm đã kiên trì đến cực hạn, mí mắt như nặng ngàn cân, y chỉ có thể nửa nhắm nửa mở, vô tri vô giác tựa trên người Mặc Thanh.

Đột nhiên có một dịch thể ấm áp tiến vào trong miệng, y theo bản năng mút một ngụm lớn, sau đó một mùi hương quen thuộc cứ như vậy chảy thẳng vào cổ họng. Y hoảng hốt tỉnh lại, không tiếp tục uống nữa. Mùi vị này quá quen thuộc, đây không phải là nước, đây rõ ràng là máu mà!

Y dùng lực đẩy ra..., không muốn uống nữa, ở đây căn bản không tìm được nước, cái y uống chính là máu của Mặc Thanh nha! Mặc Thanh làm sao có thể để y cự tuyệt, hẳn cũng biết Mặc Viêm tuyệt thực mấy ngày nay, nếu như không uống nước, chỉ sợ không kiên trì nổi. Hẳn tìm lâu như vậy, thật vất vả lắm mới tìm được bảo bối thất lạc, làm sao có thể đánh mất một lần nữa.

Mặc Thanh hút một ngụm máu trên vết thương của mình, sau đó nắm lấy cằm của Mặc Viêm, dán môi lên đôi môi khô nứt của y, máu từ trong miệng hắn chảy vào trong miệng Mặc Viêm. Yết hầu vốn như hỏa thiêu, lại bởi vì cam lộ ngọt dịu này mà hóa giải một ít.

Mặc Viêm rốt cuộc có sức đẩy tay hắn ra: “Được rồi phụ thân! Không nên uy ta nữa”. Mặc Thanh đã liên tiếp uy máu mấy lần, không sai biệt lắm cũng phải ba chén lớn. Mặc Thanh cảm thấy y quả thực không khát nữa, lúc này mới điểm huyết cầm máu.

Sơn động tối đen như mực này, tựa hồ vĩnh viễn không có điểm dừng, Mặc Thanh mơ hồ có một loại dự cảm, hình như phía cuối sơn động có một cái gì đó liên tục kêu gọi hắn. Nhìn Mặc Viêm nghỉ ngơi đã đủ, hắn lại đem y ôm lấy, sau đó tiếp tục đi về lối rẽ phía trước.

Mặc Viêm cứ như vậy lẳng lặng tựa vào đầu vai hắn, cảm nhận lồng ngực ấm áp của Mặc Thanh, có thể cách người này gần như vậy, cho dù có chết, y cũng đã thỏa mãn.

Mặc Thanh vẫn ôm y đi về phía đường hầm tối đen, càng đi vào trong Mặc Viêm càng kinh ngạc, bên ngoài nhìn giống hệt như sơn động, thế nhưng càng đi vào bên trong càng có dấu tích xây dựng của con người, lúc này đây, cơ bản đều là đường hầm do con người làm ra, tuy rằng vẫn quanh co khúc khuỷu, còn có vô số lối rẽ, thế nhưng Mặc Thanh hoàn toàn không bị ảnh hưởng chút nào.

Trực tiếp ôm y bước đi, sau đó không chút do dự đi vào một lối rẽ. “Sắp đến”, Mặc Thanh đột nhiên nhàn nhạt nói, Mặc Viêm không hiểu ngẩng đầu nhìn hắn: “Đến chỗ nào?”

“Thần mộ”. Mặc Thanh đột nhiên nhếch miệng, khinh thường phun ra hai chữ. Là Thần mộ làm cho ngoại giới điên cuồng, mọi người tìm kiếm sao? Mặc Viêm nhú nhú mày, y đối với thần lực không có hứng thú mấy, linh hồn của y là người hiện đại, cái tin tưởng nhất là thực lực của bản thân, chính vì vậy mà việc

mất đi võ công và năng lực tự vệ mới khiến y bị đả kích như thế.

Quả nhiên, xuyên qua một hành lang thẳng tắp, một mật thất rộng lớn xuất hiện ở trước mặt. Mặc Thanh nhẹ nhàng đỡ Mặc Viêm ngồi xuống một bên, sau đó đi đến bên tường tìm kiếm, ở một nơi nào đó nhẹ nhàng vịn một cái, trên tường đột nhiên có mấy khối đá di chuyển, lộ ra dạ minh châu bên trong.

Mấy viên minh châu phát ra ánh sáng huỳnh quang nhàn nhạt, đem cả mật thất chiếu sáng. Mặc Viêm tựa bên tường, lại bắt đầu có cảm giác muốn hôn mê, ở trong sơn động này, căn bản không biết thời gian đã trôi qua, thế nhưng y có thể cảm giác được bọn họ đã ở trong này được một ngày, bởi vì từ lúc Mặc Thanh uy máu cho y tới giờ, y đã bắt đầu cảm thấy khát.

Thế nhưng y tuyệt đối không mở miệng nói ra, y giờ đã là một phế nhân, làm sao có thể liên lụy tới Mặc Thanh. Chỉ cần không mang theo mình, thì lão hồ ly Lăng Dữ kia có mang thêm bao nhiêu cấm vệ quân tới đây đi nữa, cũng không thể ngăn cản Mặc Thanh. Nhưng nếu mang theo y, hẳn khó có thể mà đi ra.

Mặc Viêm đã sớm đem tình hình trước mắt phân tích rõ ràng, y chỉ còn lại một hơi thở, muốn nhìn hẳn nhiều hơn một chút, suy nghĩ cho hẳn nhiều hơn một chút, y chỉ có một nguyện vọng nho nhỏ như vậy, sau đó yên lặng chết đi, để cho hẳn không còn ưu tư buồn phiền nữa.

Có lẽ y không biết cách biểu đạt tình cảm, nhưng từ tận đáy lòng y cho rằng, yêu một người là không để người đó khó xử, huống chi là khiến hắn gặp nguy hiểm.

Ý thức càng ngày càng không rõ ràng, Mặc Viêm cảm giác mình đã tới cực hạn. Y nỗ lực mở to hai mắt, muốn đem hình ảnh người kia khắc sâu vào trong đáy lòng, sau đó nhẹ nhàng nhắm mắt lại, mất đi ý thức sau cùng.

Mặc Thanh đem bộ phận then chốt mở ra, nương theo ánh sáng của dạ minh châu thấy rõ một tảng đá to được thờ phụng ở giữa. Mặt trên có một cái rãnh, vừa khớp với chiếc nhẫn trên tay hắn, môi mỏng cong lên, gỡ chiếc nhẫn trên tay xuống bỏ vào: “Viêm nhi, ta muốn mở Thần mộ”.

Lúc chiếc nhẫn kia để lên, cự thạch rung chuyển rớt xuống nền đất. Mặc Thanh trào phúng nói: “Bọn họ coi đây là Thần mộ, kỳ thật Thần mộ này chỉ là một cái chìa khóa”. Những người đó mấy năm nay đấu đến người sống ta chết, chỉ vì tranh đoạt thần lực trong Thần mộ này.

Lại không biết, Thần mộ căn bản không phải ở đây, nơi này bất quá chỉ là nguy trang. Chỉ có đem chiếc nhẫn này gắn lên, sau đó mở bộ phận then chốt này ra, Thần mộ chân chính mới có thể xuất hiện.

Mặc Thanh tự mình nói hồi lâu, lại phát hiện Mặc Viêm một câu cũng không đáp, trong lòng có chút lo lắng. Sau một lúc, hắn liền nhào tới bên người Mặc Viêm: “Viêm nhi! Viêm nhi!” Chạm vào thân thể gầy gò của Viêm nhi vẫn còn ấm áp, thế nhưng Mặc Thanh đã không còn cảm nhận được hơi thở của y.

Sau đó Mặc Thanh đột nhiên lấy lại tinh thần, đem Mặc Viêm ôm vào trong lòng, liên tục truyền nội lực vào người y. Nhưng dù có nhiều nội lực hơn nữa truyền vào người, y vẫn như trước không có chút phản ứng

nào.

“Viêm nhi, có phải khát hay không?” Mặc Thanh không chút do dự cắn lên vết thương cũ, máu lập tức từ vết thương tràn ra. Mặc Thanh ngậm một ngụm thật lớn, ụ vào trong miệng Mặc Viêm, mặc kệ hấn dùng bất luận cách nào, Mặc Viêm cũng không hề nuốt lấy một lần, máu cứ theo khóe miệng y chảy ngược ra.

Mặc Thanh luống cuống tay chân lau khô máu trên khóe miệng y, ôm y thật chặt, lấy lòng nói: “Viêm nhi, có phải tức giận hay không? Vừa nãy phụ thân không nên buông ngươi ra, mặc kệ đi đâu phụ thân cũng đều phải ôm Viêm nhi mới đúng”. Hấn không quan tâm cánh tay mình vẫn đang đầm đìa máu chảy, chỉ khư khư ôm thân thể dần trở nên lạnh lẽo của Mặc Viêm.

“Viêm nhi, phụ thân sai rồi, ngươi đừng giận phụ thân” Mặc Thanh vùi đầu vào vai Mặc Viêm, vẻ mặt của hấn lúc này vô cùng bất lực, đầu còn là một Thiên Tuyệt cung chủ bế ngể thiên hạ nữa chứ, hấn hiện tại càng giống như một hài tử bị bỏ rơi hơn.

“Viêm nhi, mau tỉnh a, phụ thân van ngươi”. Ôm thật chặt thân thể trong lòng, khóe mắt Mặc Thanh ươn ướt, vị cung chủ đại nhân không ai bì nổi, cứ nhiên lại khóc...

“Viêm nhi, phụ thân yêu ngươi, ngươi có biết hay không?”

“Viêm nhi, ngươi làm sao có thể bỏ lại ta một mình?”

“Viêm nhi, ngươi muốn làm cho ta hối hận cả đời sao?”

“Viêm nhi, phụ thân mang ngươi về nhà có được hay không?”

“Viêm nhi, sau này chúng ta không bao giờ...rời xa nhau nữa”.

24. Chương 24: Cứu Viêm Nhi

Mặc Thanh cảm thấy mình trong giây phút đó đã chết đi, đáy lòng băng lạnh, không thể nổi lên một gợn sóng. Hấn đỡ đỡ ôm lấy thi thể Mặc Viêm, từ từ đi ra ngoài, từng bước một, mỗi một bước đều tựa như một loại lắng trĩ, vì sao lão thiên gia lại đối với hấn như vậy, đây là trừng phạt hấn không biết quý trọng sao?

Lúc Viêm nhi ở bên cạnh hấn, hấn không biết trân trọng, vì vậy mà hiện tại khiến hấn mất đi Viêm nhi cả đời? Vì sao chứ? Nếu như hấn sớm phát hiện ra tình cảm của mình, có phải hay không mọi chuyện đã không xảy ra.

Viêm nhi, phụ thân có lỗi với người. Mặc Thanh nhắm hai mắt yên lặng nói, nước mắt của hắn từng giọt từng giọt chảy xuống, làm ướt toàn bộ vạt áo Mặc Viêm.

Chờ Mặc Thanh đi ra khỏi sơn động, bên ngoài đã qua mấy ngày. Khắp nơi trên vách núi đều là thi thể, chất đầy toàn bộ nơi này. Mặc Thanh hoàn toàn bất vi sở động, chỉ nhẹ nhàng bế lấy Mặc Viêm, giữa đồng thi thể bước từng bước đi qua.

Thấy Mặc Thanh xuất hiện, người của Thiên Tuyệt cung ở phía xa bắt đầu tập trung về bên này. Thực chất đây là kế hoạch của Thiên Tuyệt cung, đầu tiên Mặc Thanh dựa theo ước định với đối phương, đơn độc đi tới Thần mộ, cứu Mặc Viêm ra trước.

Còn thủ hạ của Thiên Tuyệt cung thì mai phục ở phía ngoài, sau đó một lưới bắt gọn. Phương pháp của Kiêu Tử Dật lại càng độc hơn, vách núi hai bên nguyên bản đều là gió lớn, lại không có bất kỳ một nguồn nước nào, hắn ở đầu gió thả một mối lửa, chỉ trong nháy mắt lửa đã lan rộng toàn bộ cây cối và lều bạt xung quanh khu vực quân Nam Trạch.

Lúc một đám người vội vàng dập lửa, Thiên Tuyệt cung thuận thế tiến vào tàn sát. Cuộc chiến đơn giản là nghiêng về một phía, ngán ngùi trong vòng nửa ngày, mấy vạn đại quân Lăng Dự mang tới, cứ như vậy bị tàn sát sạch sẽ. Trải qua một trận đánh, Nam Trạch nguyên khí đại thương, nếu muốn cùng hai nước còn lại tranh cao thấp, quả thực là trò cười.

Thần Mộc cũng rất không cẩn thận đem việc Nam Trạch một mình bí mật đi tới Thần mộ phát tán ra ngoài, từ trước tam quốc đã lập ra minh ước, tuyệt không một mình độc hưởng bảo vật Thần mộ, hôm nay Nam Trạch phá minh ước trước tiên, hai nước còn lại sẽ không dễ dàng buông tha bọn họ.

Chuyện kể tiếp Thiên Tuyệt cung làm chỉ là ngồi xem bọn hắn “chó cắn nhau”. Trận chiến này bất luận là từ bên nào làm trước, Thiên Tuyệt cung cũng là người được lợi nhiều nhất, tuy nhiên, cái suy nghĩ này sau khi nhìn thấy cung chủ của bọn họ, lại đột nhiên có chút không xác định.

Mặc Thanh ôm Mặc Viêm đi về phía trước, trên mặt chỉ còn lại đau đớn tột cùng. Mấy vị đường chủ bên cạnh gọi cũng không phản ứng, cứ như vậy ôm lấy người trong ngực, không mục đích đi về phía trước, trong miệng lẩm bẩm mấy câu mơ hồ. Mấy vị đường chủ ở gần đó, tựa hồ nghe rõ lời hắn, trong mắt bắt đầu lưu chuyển lệ quang.

Thần Mộc lẳng lặng nhìn Mặc Thanh bế Mặc Viêm đi tới, viên mắt đột nhiên chua xót. Tư Đồ Bạch Phong vốn đang cùng đệ tử của mình cứu chữa cho các huynh đệ bị thương, nghe được tin tức, cũng chạy tới bên này, thấy người trong ngực Mặc Thanh, trong mắt lão nhân cũng hiện lên lệ quang.

“Cung chủ, tiểu Viêm làm sao vậy?” Đây là đồ đệ mà Tư Đồ Bạch Phong đặc ý nhất, lúc này nhìn y sắc mặt tái nhợt được Mặc Thanh bế trong lòng, không còn dấu hiệu của sự sống, thanh âm không nhịn được có chút run rẩy.

Mặc Thanh nghe hắn gọi tiểu Viêm, dừng bước lại, yêu thương nhìn người trong lòng, nhẹ nhàng nói: “Viêm nhi đang ngủ, các người đừng làm ồn”. Lời này của hắn càng khiến Thần Mộc và Tư Đồ Bạch Phong

thêm xót xa.

Tựa hồ như nghĩ tới điều gì, Mặc Thanh liếc nhìn Thần Mộ, giống như lời tuyệt mệnh: “Thiên Tuyệt cung giao lại cho người”. Sau đó bế Mặc Viêm tiếp tục đi về phía trước. Bộ dạng này của hắn, rõ ràng là muốn đi tìm cái chết!

Kiều Tử Dật cũng phát hiện, vẻ mặt tôn thượng tuyệt vọng như vậy, hắn căn bản là muốn đi tìm cái chết! Liền đi về phía trước ngăn cản Mặc Thanh, Mặc Thanh không vui trừng hắn: “Tránh ra, Viêm nhi đang chờ ta”.

Kiều Tử Dật có chút hoảng hốt, không tự chủ thốt lên: “Tôn thượng! Thanh Viêm không chết!”

Một câu này của hắn khiến cho mọi người ngây ngẩn, mà Mặc Thanh thì giống như bị sét đánh trúng. Mặc Thanh ngẩng đầu trừng hắn, có chút lo lắng, lại có chút hung ác: “Người nói rõ cho ta!”

Dù sao lời cũng đã nói ra ngoài, Kiêu Tử Dật cũng không quan tâm trực tiếp mở miệng: “Tôn thượng, chỉ cần tìm được Thần mộ là có thể cứu sống Thanh Viêm”. Mọi người lập tức tỉnh ngộ. Đúng vậy! Nếu như truyền thuyết kia là thật, bên trong Thần mộ quả thực cất giấu thần lực vô hạn, như vậy thiếu cung chủ nhất định có thể sống lại.

Thân mình Mặc Thanh run lên một cái, sau đó con ngươi tỉnh mạch kia chậm rãi khôi phục tiêu cự, trở nên thanh minh. Hắn thẳng tắp nhìn chằm chằm Kiêu Tử Dật: “Người nói là sự thật”.

Kiều Tử Dật vô cùng chăm chú và nghiêm túc nhìn hắn: “Tôn thượng, Thần mộ có hay không, người mới là người rõ ràng nhất, không phải sao?”

Mặc Thanh ôm chặt lấy thân thể Mặc Viêm, sau đó cúi đầu nhẹ nhàng nở nụ cười: “Viêm nhi, ta nhất định sẽ cứu người”.

Đoàn người lấy tốc độ nhanh nhất trở về Thiên Tuyệt cung. Chuyện thứ nhất sau khi Mặc Thanh trở về chính là tìm cho bằng được thiên niên băng phách, đem nó bỏ vào trong miệng Mặc Viêm, thứ này thế gian khó tìm, căn bản không phải là vấn đề tiền bạc, những thứ chí bảo như vậy, trên đời này cũng chỉ có thể tìm thấy ở Thiên Tuyệt cung.

Thứ này không chỉ giữ cho thân thể không bị thối rữa, còn có thể bảo trì độ co giãn của da thịt, nhìn qua chỉ tựa như đang ngủ say. Mặc Thanh hài lòng nhìn Mặc Viêm, ngón tay lướt qua đường cong tuần mỹ của y, đã bao lâu rồi không hảo hảo nhìn ngắm Viêm nhi, tâm của hắn cũng trở nên mềm mại, trong lòng dâng lên một loại cảm xúc.

Hắn nhịn không được cúi người hôn lên đôi môi Mặc Viêm, lạnh lẽo nhưng mềm mại, hắn vừa ngậm vừa cắn mút, thẳng đến khi đôi môi của y lấy đỉnh nhiệt độ của hắn, trở nên diêm lệ, hắn mới lưu luyến rời khỏi.

Đôi mắt đã sớm một mảnh âm trầm, Mặc Thanh ôm Mặc Viêm nằm trên giường, hô hấp trở nên gấp gáp. Hắn nhịn không được vùi đầu vào vai Mặc Viêm nhẹ nhàng cắn: “Viêm nhi, phụ thân vì ngươi mà điên rồi”. Đúng vậy, hắn đã hoàn toàn điên rồi, chỉ ôm thi thể của y, cũng có thể khiến hắn sinh ra dục vọng.

Mặc Thanh không hề khắc chế dục vọng của mình, hắn đem thân thể Mặc Viêm nằm ngang trên giường, cởi bỏ quần áo của mình và Mặc Viêm, nhìn mấy dấu hôn đỏ sậm trên cổ và ngực đối phương, hô hấp càng trở nên dồn dập. Tiến tới tinh tế liếm hôn thân thể y, sau đó một đường cắn xuống, để lại một chuỗi dấu hôn rực rỡ.

Kỳ thực tối qua lúc tẩy trừ thân thể cho Mặc Viêm, hắn đã nhịn không được, một bên tắm một bên động tình không thôi, để lại trên người y vô số hôn ngân.

Mặc Thanh ghé vào trên người Mặc Viêm, hôn một đường từ trên xuống dưới, thậm chí ngay cả ngón chân cũng không buông tha. Hắn một bên hôn thân thể Mặc Viêm, một bên lấy tay tự an ủi thân thể đói khát của mình, cuối cùng, hắn nhịn không được híp mắt lại đạt tới đỉnh, đem bạch trọc của mình bắn lên người Mặc Viêm.

Hắn ôm lấy thân thể Mặc Viêm, chậm rãi điều chỉnh lại hô hấp của mình. Sau đó còn đem tinh hoa của bản thân vẽ loạn lên người Mặc Viêm, rồi lại hôn lên vành tai y, nhẹ nhàng nỉ non: “Viêm nhi, ta muốn mỗi một tác da tác thịt trên người ngươi đều mang hương vị của ta”. Nói xong lại ở vành tai Mặc Viêm cắn vài cái.

Sau đó tựa hồ cảm thấy chưa đủ, lại bổ sung thêm một câu: “Viêm nhi, ta muốn toàn thân ngươi, một tác một tác đều thuộc về ta”.

Nếu như Mặc Viêm còn sống, nhìn thấy Mặc Thanh ôm mình bộ dáng thâm tình như vậy, chỉ sợ y vô luận thế nào cũng không tin, người này chính là phụ thân đại nhân lạnh lùng của y.

Trong mắt Mặc Thanh toàn bộ đều là tình dục cùng ham muốn chiếm hữu, hắn đem thân thể Mặc Viêm vùi vào trong ngực mình, sau đó dùng thân thể của mình cọ vào thân thể của y, tựa hồ như muốn hóa giải dục vọng bản thân. Không nghĩ tới, làm như vậy càng khiến cho hắn thêm kích động không thể kìm chế nổi.

Hắn đem phân thân to lớn của mình chen vào giữa hai đùi Mặc Viêm, sau đó ép chặt hai chân của y, khiến cho Mặc Viêm kẹp chặt cực đại của mình, lồng ngực của hắn dán chặt trên lưng Mặc Viêm. Bên hông bắt đầu dùng sức trườn động, một chút lại một chút, ở giữa hai đùi Mặc Viêm ra sức ma sát.

Hắn một bên vừa cố gắng cử động thân thể chính mình, một bên hôn lên lưng Mặc Viêm, vết hôn đỏ sậm lưu đầy trên lưng y. Mặc Thanh từ bốn năm trước đã không còn gọi người thị tẩm, bốn năm trước chính là lần đầu tiên Mặc Viêm bỏ nhà đi, từ khi Mặc Viêm đi rồi, hắn một điểm hứng thú cũng không có.

Thậm chí ngay cả mỗi đêm lựa chọn người thị tẩm, hắn nửa phần hăng hái cũng không có. Cho đến lần thứ hai Mặc Viêm rời đi, nói cho hắn biết tình cảm của y, đầu óc hắn đột nhiên rối loạn, phân tán tất cả thị thiếp. Mà từ đó về sau, mỗi khi nửa đêm tỉnh mộng, hắn luôn nhớ tới khuôn mặt nội liếm rồi lại có

chút ngây ngô non nớt của Mặc Viêm.

Mà khi hắn ôm Mặc Viêm lần thứ hai, hắn phát hiện bản thân vốn không dựng dậy nổi dục vọng, thoáng một cái liền bị kích hoạt. Nhưng hắn cảm thấy làm thế nào cũng không đủ, thân thể phóng ra nhiều lần như vậy, nhưng vừa động vào y, lại nhịn không được bắt đầu động tình. Hạ thân Mặc Thanh trườn động tốc độ càng lúc càng nhanh, thậm chí làm cho thân thể Mặc Viêm cũng lay động theo hắn, từ bên ngoài nhìn vào, còn tưởng hai người đang giao hoan với nhau.

Thời điểm đến cao trào, Mặc Thanh nhịn không được xoay mặt Mặc Viêm lại, lần thứ hai hôn lên môi y. Không biết có phải nhiệt độ trên người hắn quá cao hay không, Mặc Thanh cảm thấy thân thể Mặc Viêm cũng dần nóng lên, thậm chí trên gò má Mặc Viêm còn nổi lên nhàn nhạt đỏ ửng, thoạt nhìn giống như y cũng đang động tình.

Mặc Thanh nhịn không được hung hăng đẩy mạnh về phía trước bắn ra, sau đó thả hai chân Mặc Viêm xuống. Hắn ghé lên lưng Mặc Viêm yên lặng cảm thụ dư vị sau cao trào. Cuối cùng, hắn đem mặt của mình dán trên lưng Mặc Viêm, nhẹ nhàng vuốt ve thân thể y, một lần lại một lần nỉ non: “Viêm nhi, Viêm nhi của ta...”

25. Chương 25: Vách Núi Dựng Đứng

Kế tiếp quả nhiên như Thiên Tuyệt cung dự liệu, chuyện Nam Trạch bị bại lộ, Thanh Lam và Tần Xuyên mượn cớ Nam Trạch vi phạm minh ước, chủ động hướng Nam Trạch phát động chiến tranh.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ thiên hạ bắt đầu rung chuyển. Chiến hỏa ngập trời, khói lửa nổi lên bốn phía, cả tam quốc đều bị cuốn vào trong cuộc chiến này. Người của Thiên Tuyệt cung không những thờ ơ lạnh nhạt, trái lại còn nhân cơ hội này kiếm lợi từ việc buôn bán binh khí.

Tần Xuyên và Thanh Lam trắng trợn thu mua lương thảo và binh khí. Các phân đà của Thiên Tuyệt cung cũng bắt đầu dự trữ lương thảo và binh khí, sau đó sẽ bán ra cho bọn họ với giá cao, cứ như vậy mà được một khoản lời to.

Mặc Thanh đem toàn bộ mọi việc phân phó cho các vị đường chủ, sau đó một mình mang theo Mặc Viêm đi tìm Thần mộ, thậm chí ngay cả Thần Mộc và Kiều Tử Dật cũng không dẫn theo.

Thần Mộc đương nhiên không chấp nhận, Mặc Thanh lúc nào cũng phải có người kề cận bên cạnh, lần này đi xa lại không mang bất kỳ kẻ nào, vô luận thế nào y cũng không thể an lòng. Kiều Tử Dật không có biện pháp, chỉ có thể khuyên giải y: “Mộc, đừng làm rộn. Không phải bất kỳ kẻ nào cũng có thể đi vào Thần mộ”.

“Chẳng lẽ chỉ có huyết mạch của Ma tộc mới có thể đi vào?” Thần Mộc biết Thần mộ, rồi còn gia tộc thượng cổ đều là những chuyện ly kỳ cổ quái, không thể giải thích được về sự tồn tại của chúng.

Kiều Tử Dật lắc đầu: “Chỉ có tôn thượng mới có thể vào”. Nơi đó là lãnh địa của hắn, bất kỳ người nào cũng không thể tiếp cận được.

Thần Mộc ngẩn người, rồi lại không biết nên hỏi như thế nào nữa.

Mặc Thanh ôm Mặc Viêm vẫn nhẹ như một mảnh lông chim, nhanh như gió xuyên qua ngọn cây. Có thể nói, thời điểm võ nghệ đạt đến một cảnh giới nhất định, người và thiên nhiên có thể hòa lại làm một, thời khắc này, Mặc Thanh quả thật làm cho người khác phân biệt không ra, là hắn đang đuổi theo gió, hay là gió mang hắn đi.

Đầu Mặc Viêm gác trên vai Mặc Thanh, thân thể mềm nhẹ dán vào trong ngực hắn, một chút cũng không cứng ngắc, nhìn qua tựa như đang ngủ say. Mặc Thanh cẩn thận ôm hông của y, dưới chân liên tục hướng tới mục tiêu mình cần tới.

Không ai có thể nghĩ tới, biên giới Nam Trạch có một tòa núi cao ngất hùng vĩ, được xưng là ngọn nguồn của tam quốc. Nơi đây quanh năm tuyết đọng, vách núi cao chót vót, dựng đứng, cho tới nay vẫn chưa có bất kỳ người nào có thể leo lên tới đỉnh ngọn núi.

Mặc Thanh công Mặc Viêm trên lưng, dùng thiên tâm ti tinh tế cột chung hai người lại với nhau. Sau đó hướng về phía đỉnh núi cao nhất leo lên, đúng vậy, Thần Mộ chân chính là nằm trên đỉnh núi kia.

Cái động mà bọn người Lăng Dự tìm được bất quá chỉ là ổ khóa Ma tộc trông coi, còn Kiêu tộc trông giữ chính là chìa khóa, sau khi chìa khóa được tra vào ổ tại sơn động đó, cửa vào Thần mộ chân chính mới được mở ra.

Mặc Thanh cũng không thể giải thích được tại sao mình lại biết rõ ràng mọi chuyện như vậy. Từ khi lấy được chiếc nhẫn ở Kiêu tộc, hắn dần dần biết một số chuyện, trước đây hắn chưa bao giờ chú ý tới mấy thứ đó. Lại nghĩ tới điều thần thần bí bí mà Kiêu Tử Dật đã nói: “Tôn thượng, chỉ cần tới Thần mộ, mọi chuyện hết thảy đều rõ ràng”.

Hắn lại kéo thân thể Mặc Viêm lên trước một chút, nghiêng đầu nhìn gương mặt tựa như ngủ say của Mặc Viêm: “Viêm nhi, phụ thân nhất định sẽ cứu ngươi”.

Sau đó điểm nhẹ mũi chân, nhẹ nhàng nhảy lên những dốc núi chót vót, lúc không có chỗ để đặt chân lên, hắn tựa như một con thần lân treo mình trên vách núi đá, nghỉ ngơi một lát rồi lại tiếp tục hướng về phía trên.

Nếu nói trên thế gian này còn ai có khả năng chinh phục ngọn núi này, sợ rằng cũng chỉ có duy nhất một mình cung chủ Thiên Tuyết cung. Chỉ những kẻ võ công siêu phàm trác tuyệt, mới có khả năng chinh phục ngọn núi này.

Tuy nhiên Mặc Thanh cũng cảm thấy không dễ dàng gì, nếu chỉ có một mình hắn, có lẽ sẽ dễ dàng hơn một chút. Thế nhưng lúc này trên lưng hắn còn có một người, trọng lượng của hai người đã ảnh hưởng tới mỗi

lần hấn nhảy lên cao, cuối cùng hấn cũng lên tới ngọn núi thứ nhất.

Nơi này tổng cộng có chín ngọn núi. Mặc Thanh ngẩng đầu nhìn núi non hiểm ác đáng sợ, hơi nhú chân mày nhưng vẫn không ngừng đi tới phía trước, thắt chặt thiên tâm ti, đem thân thể Mặc Viêm và hấn buộc chặt với nhau hơn.

Càng đi lên lại càng lạnh lẽo, chờ lúc Mặc Thanh leo tới ngọn núi thứ tư, mặt trên ngọn núi đã bị băng tuyết bao trùm. Hấn hơi thở hỗn hển, sau đó tìm một hang động trên đỉnh núi, mấy khối đá trước sơn động lòi ra ngoài, tuy rằng vẫn rất lạnh, thế nhưng cuối cùng cũng có thể tránh được gió to gào thét trên đỉnh núi.

Mặc Thanh đem Mặc Viêm từ trên lưng ôm vào trong ngực. Vào lúc này cũng không thể tìm củi đốt lửa, hấn chỉ có thể ôm thật chặt thân thể Mặc Viêm vào trong lòng, dùng nhiệt độ cơ thể mình để ủ ấm cho y. Hấn chưa bao giờ xem Mặc Viêm là một khối thi thể, mà coi y như một người đang sống bình thường.

“Viêm nhi, có phải lạnh hay không?” Mặc Thanh vừa nói, vừa lấy tay nắn bóp thân thể đã có chút đông cứng của Mặc Viêm.

Xoa bóp từ đầu ngón tay tới ngón chân, mỗi một chỗ trên người Mặc Viêm, hấn đều cẩn thận, dụng tâm xoa bóp để người y giãn ra. Sau đó cởi ngoài bào của mình, đem nó bao trọn lấy cả người Mặc Viêm, sử dụng nội lực làm nóng cho thân thể không còn nhiệt độ của y.

Giờ khắc này, nếu có người nhìn thấy một màn như vậy nhất định sẽ cho hấn là kẻ điên.

Thế nhưng Mặc Thanh không để ý, hấn chỉ sợ Mặc Viêm bị ủy khuất, khó chịu. Viêm nhi của hấn, hấn đã bỏ lỡ nhiều năm như vậy, lúc này, hấn chỉ muốn đem hết thấy mọi thứ dâng lên cho y, chỉ vì muốn một nụ cười của y mà thôi.

Một người một thi cứ như vậy dựa sát vào nhau suốt đêm, cho đến khi bình minh, Mặc Thanh lại cẩn thận cột chặt Mặc Viêm trên lưng hấn. Rồi kéo xuống một lớp vải mỏng màu đen che ở trước mắt. Ngọn núi này khắp nơi là một mảnh trắng xóa, nhìn lâu rất dễ bị quá sáng tuyết*.

Chuẩn bị thỏa đáng, Mặc Thanh không chút do dự hướng về năm ngọn núi còn lại leo lên, nếu nhìn thật kỹ sẽ thấy ngón tay và bàn tay của hấn đã hiện đầy những vết thương nhỏ.

Vách núi dựng đứng, khắp nơi đều là nham thạch sắc bén và những gai nhọn mọc đầy trên thân nó, cho dù võ công Mặc Thanh có cao cường tới đâu, vẫn có chút khó lòng phòng bị. Nhưng hấn không hề để tâm đến những vết thương đó, chỉ một lòng một dạ muốn cứu tính Viêm nhi của hấn.

Khi bầu trời tối đen hấn rốt cuộc cũng leo tới phía dưới ngọn núi thứ chín. Chỉ cần leo lên, tiến vào Thần mộ thì có thể làm cho Viêm nhi sống lại, tim của hấn bắt đầu nhảy lên mãnh liệt.

“Viêm nhi, chúng ta lập tức sẽ tới nơi”. Khóe môi Mặc Thanh câu lên, giọng nói cũng có vẻ thả lỏng rất nhiều.

Hắn công Mặc Viêm, đề khí một cái nhảy vọt lên phía trước, sau đó một tay bám vào vách đá nhô ra, mượn chút lực, lại nhảy lên mấy trượng, đầu ngón chân lại điểm nhẹ trên vách đá, tiếp tục nhảy về phía trước. Đứng trước không có chỗ để mượn lực, hắn liền vươn tay, bám vào một khe hở hẹp, ổn định thân thể của mình.

Nhẹ nhàng lấy hơi, sau đó lại đề khí leo lên phía trước. Hắn cứ như vậy làm từng chút từng chút một, không do dự, hướng về phía ngọn núi cao nhất mà đi lên. Trong đầu chỉ có một ý nghĩ, vô luận thế nào, hắn cũng phải cứu được Viêm nhi.

Ngay lúc gần leo tới đỉnh núi cao nhất, không khí chung quanh tựa hồ ngưng kết lại. Mặc Thanh trong nháy mắt liền phát hiện không thích hợp, giây tiếp theo, hắn liền nhận thấy được từ bốn phương tám hướng có mấy đạo kiếm phong đồng thời hướng về phía hắn, hắn điểm nhẹ chân, sau đó thuận thế dời về phía bên cạnh một khoảng.

Tại nơi hắn vừa mới đứng, đã bị chém ba vết rạch thật sâu. Hắn căn bản không kịp lấy hơi, mấy đạo kiếm phong giống vừa rồi lại hướng hắn chém tới, Mặc Thanh công Mặc Viêm trên lưng, vốn đã kiệt sức, hiện tại lại bị mấy đạo kiếm phong quý dị này công kích, trong lúc nhất thời có chút chật vật. Hắn vẫn ở trên vách núi thẳng đứng trơn tuột, lại có thể tránh né xung quanh, có thể thấy công lực của hắn đã cao tới mức không thể tưởng tượng được.

Tuy rằng Mặc Thanh một bên né tránh, nhưng vẫn không quên tiếp tục leo về phía trước. Mất thấy sẽ đến đỉnh, cho dù thế nào hắn cũng không bỏ giữa chừng, cắn răng một cái, cố lấy sức liền leo về trước một đoạn. Đỉnh núi chỉ còn cách không tới một trượng, thế nhưng kiếm phong chợt xuất hiện nhiều hơn, trên dưới trái phải, hầu như đến từ mọi phương hướng.

Mặc Thanh cắn răng, một tay nắm lấy mỏm đá, sau đó lật người lại đem thân thể của mình ra phía ngoài, vận khởi toàn bộ chân khí, thế nhưng vẫn bị mấy đạo kiếm phong để lại vài vết thương lớn.

Tiên huyết trong nháy mắt từ miệng vết thương ồ ạt trào ra, từ từ thấm ướt y phục của hắn.

Mặc Thanh quay về phía sau kiểm tra liền nhẹ nhàng thở ra, may mắn Viêm nhi không có bị thương. Thế nhưng giây kế tiếp làm cho hắn vô luận thế nào cũng không cười nổi, thiên tâm ti mềm dẻo, bất luận là binh khí gì cũng không chặt đứt nổi, nhưng cũng không tránh khỏi đạo kiếm phong này, thiên tâm ti vốn đang buộc thật chặt, đột nhiên bị đứt rời.

Thân thể Mặc Viêm không có gì chống đỡ cứ như vậy rơi xuống phía dưới, Mặc Thanh hoàn toàn không để ý tới mình, hắn cũng vội vàng nhảy xuống theo, ôm chặt thân thể Mặc Viêm, sau đó dùng tay phải bám vào trên vách đá giảm tốc độ. Thử vài lần, cuối cùng cũng dừng lại trên một mỏm đá.

Tay phải của Mặc Thanh đã sớm huyết nhục mơ hồ (*máu me bê bết*), nhưng hắn cũng không chú ý, ngược lại cuối đầu cẩn thận kiểm tra thân thể Mặc Viêm, phát hiện trên người y không có vết thương nào, trái

tim đang nhảy loạn của hắn mới bình ổn lại như cũ.

Tay trái ôm thân thể Mặc Viêm vào lòng mình, sau đó nhẹ nhàng hôn lên trán y một cái.

“Viêm nhi, không cần sợ, có phụ thân ở đây”.

26. Chương 26: Tận Cùng Bóng Tối

Đỉnh núi vốn dĩ đã gần trong gang tấc, lại vì lần ngã xuống này, lại phải leo lên từ đầu. Mặc Thanh thì không sao, chỉ là nhìn thấy sắc trời dần dần tối đen, hắn nhúu chặt mày, nhất định phải lên tới đỉnh núi, sau đó tìm một chỗ cho Viêm nhi nghỉ ngơi mới là điều cần thiết nhất.

So với lúc này công Mặc Viêm trên lưng, giờ lại chuyển sang một tay ôm chặt Mặc Viêm, tay còn lại dùng để leo lên càng phải dồn thêm sức.

Mặc Thanh ôm Mặc Viêm, chậm rãi leo lên, hiện tại so với khi này quả thật là khó khăn hơn rất nhiều. Thế nhưng sắc trời không còn sớm, trong lòng Mặc Thanh giờ chỉ một lòng muốn đến được đỉnh càng nhanh càng tốt, để cho Mặc Viêm được nghỉ ngơi.

Mặc Viêm ở trong lòng của hắn, cho tới giờ vẫn không phải là một khối thi thể, lại càng không phải là gánh nặng, mà chính là ái nhân hắn coi trọng nhất. Một lòng chỉ suy nghĩ vì y.

Mặc Thanh ôm Mặc Viêm dán sát vào người mình. Sau đó đề khí, nhảy lên cao mấy trượng, giữa không trung đổi tư thế, dùng chân trên vách đá một chút rồi lại nhảy lên. Mỗi lần hắn đổi hướng, vách núi phía sau lại bị kiếm phong tạo thành vài lỗ hổng.

Cơn gió kia luôn luôn theo sát hắn không rời, quyết phải xé hắn ra làm trăm mảnh, tuyệt đối không phải là cơn gió bình thường. Nếu nói lần đầu tiên là do Mặc Thanh không phòng bị, thì lần này hắn đã chuẩn bị tâm lý kỹ càng, kiếm phong kia tuy không thể nhìn thấy, thế nhưng thần thức của Mặc Thanh lại có thể cảm nhận rõ ràng phương hướng cùng tốc độ mà nó tấn công.

Hắn dựa vào tuyệt thế võ công của mình, hết lần này đến lần khác biến hóa vị trí cùng thân hình ngay trên không trung, sau đó lại mượn lực nhảy lên theo hướng khác, cực kỳ nhạy bén tránh được từng đợt kiếm phong kéo tới, hắn đã phải phát huy tốc độ đến cực hạn, nếu nói tốc độ cơn gió kia đã nhanh thì hắn còn có vẻ nhanh hơn.

Mặc Thanh cả đời này chưa bao giờ gặp qua kì phùng địch thủ, lại càng chưa bao giờ phải phát huy đến hơn trăm phần trăm thực lực, nhưng lúc này đây, vì Viêm nhi, ở vách núi dựng đứng cao chót vót, hắn đã phải phát huy toàn bộ thực lực của mình, vừa thay phiên tránh né kiếm phong tập kích, vừa phải không ngừng tiến lên đỉnh núi.

Hắn dần tìm ra quy luật của trận kiếm phong này, ngay giữa lúc không có chỗ trốn tránh, vẫn có thể thăm dò chuyển động cùng phương hướng tấn công của chúng. Mặc Thanh lẩn tránh càng lúc càng nhẹ nhàng, trước khi gió kịp đổi chiều đã nhảy lên địa phương an toàn, cứ liên tục như vậy giúp hắn tiết kiệm không ít thể lực cùng thời gian.

Mắt thấy chỉ còn một trượng cuối cùng, lúc này kiếm phong lại từ bốn phương tám hướng đồng loạt ập tới, dường như muốn chặt đứt mọi đường lui của Mặc Thanh, hắn không chút nào lo lắng, cũng không chột vọt né tránh hay lùi lại như vừa rồi mà trực tiếp đón lấy một đạo kiếm phong chém tới, trong nháy mắt đó, hắn đột nhiên xoay người, sau đó lướt qua giữa hai đạo kiếm phong mà thoát ra.

Mang theo Mặc Viêm cùng nhảy lên đỉnh núi. Sau khi đến nơi, kiếm phong mới rồi còn làm loạn đều đã biến mất không còn một chút dấu vết.

“Viêm nhi, ngươi có mệt không? Phụ thân dẫn ngươi đi nghỉ ngơi”. Mặc Thanh nhẹ nhàng ôm lấy Mặc Viêm, đi tới sơn động sâu thẳm phía trước. Hang động này nhìn qua có vẻ u ám quanh co, nhưng quỹ dị nhất chính là, lối đi của nó cứ kéo dài mãi chưa thấy điểm dừng.

Điều này nói rõ sơn động này chính là một cửa vào, Thần mộ thật sự chỉ sợ nằm sâu bên trong ngọn núi đi. Nghĩ đến phải bỏ nhiều công sức để leo lên như vậy, giờ lại phải tiếp tục đi xuống phía dưới, đây hẳn là cảm giác của việc nỗ lực, cố gắng a.

Mặc Thanh chọn một vị trí thích hợp, ngồi dựa lưng vào sườn sơn động, đi cả một ngày trời, vừa nãy vì phải tránh né kiếm phong mà đem nội lực sử dụng tới cực hạn, hiện tại quả thật có chút mệt mỏi. Hắn dựa người vào vách núi, chậm rãi điều chỉnh nội tức của bản thân, sau đó mới nhìn tới vết thương đã có chút huyết nhục mơ hồ trên tay phải.

Nhịn không được nhú mảy, không ngờ lại khiến xiêm y của Viêm nhi bị bẩn. Hắn lấy được chữa thương từ trong ngực ra, sau đó xoa đều lên, máu rất nhanh đã ngừng lại, hắn lại xé lấy một mảnh ngoại bào, buộc chặt lấy tay mình. Cuối cùng mới vừa lòng mà gọi lên khước môi: “Như thế này thì không sợ làm Viêm nhi bị bẩn nữa”.

Những vết thương do cơn gió kia gây ra cũng chỉ được thương được qua loa, hắn ôm lấy Mặc Viêm, tiếp tục dọc theo tiểu lộ, đi sâu xuống phía dưới. Ngay cả một khắc cũng không dừng lại để tránh lãng phí thời gian.

Kỳ thật Mặc Thanh cũng không phải không có thời gian, hắn chỉ cảm thấy một giây cũng không chờ được, chỉ nguyện làm tất cả mọi thứ có thể khiến Viêm nhi nhanh chóng tỉnh lại.

Sơn đạo bên trong không những chật hẹp lại còn quanh co khúc khuỷu, Mặc Thanh thật cẩn thận bao trọn Mặc Viêm vào lòng, rất sợ đồng nham thạch sắc nhọn trong này làm y bị thương.

Đi mãi đi mãi, cũng không biết qua bao lâu, phía trước cuối cùng cũng xuất hiện tia sáng nhàn nhạt. Mặc Thanh lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng tới nơi rồi.

Cho đến khi đứng ngay tại nơi phát ra ánh sáng, Mặc Thanh mới phát hiện ra nơi đó có một thứ trông giống như vách tường, hần thử giơ tay lên chạm vào, cư nhiên lại không chút trở ngại mà xuyên thẳng qua, lẽ nào đây là cửa vào Thần mộ được mở ra bằng nhẫn sao? Hần khẽ nhú mày.

Hần không chút do dự ôm Mặc Viêm bước xuyên qua bức tường kia, trong lòng không có lấy một điểm bất an, cảm giác như nơi này vẫn một mực kêu gọi hần, tựa như thật lâu về trước, hần đã từng đặt chân tới nơi này.

Ngay cả người có kiến thức rộng rãi như Mặc Thanh, chứng kiến tình hình lúc này cũng khó tránh khỏi ngỡ ngàng cả người. Sau khi xuyên qua, không ngờ nơi này lại là một gian phòng, hần quay đầu nhìn phía sau, vẫn chỉ thấy một bức tường bình thường. Đưa tay lên sờ thử, chỉ cảm nhận được sự lạnh lẽo cứng rắn của thạch đá. Chẳng lẽ là có đi mà không có về?

Gian phòng nhỏ này rất sạch sẽ, sạch đến không nhiễm một hạt bụi, giống như chủ nhân của nó chỉ vừa ra ngoài thôi vậy. Mặc Thanh yên lặng nhìn, cảm giác quen thuộc dưới đáy lòng càng lúc càng tăng, tại sao hần đối với nơi này lại quen thuộc như vậy, thậm chí theo bản năng bước tới phòng ngủ cách vách mà đi.

Bên góc kia đặt một chiếc tủ dán sát vào tường, hần không chút do dự mở ra ngăn kéo thứ hai, bên trong có một chiếc bình bằng bạch ngọc. Trên bình viết ‘Thủy phách*’. Vạn vật trên đời đều được hình thành từ nước, hướng chi bên trong thứ này chính là tinh hoa của Thủy phách, Mặc Thanh không cần nghĩ cũng biết, chỉ thứ có thứ này mới có thể cứu được Viêm nhi.

Hần đem Viêm nhi đặt trên ghế vông bằng trúc, chậm rãi mớm cho y uống từng chút một, sau đó vận công giúp Mặc Viêm hoàn toàn hấp thụ vào mới thôi. Nhịp tim Mặc Viêm lại bắt đầu khe khẽ đập, trong mắt Mặc Thanh thoáng hiện lên vui sướng và an ủi. Sau đó liền cởi ngoại bào của mình đắp lên trên người y.

Mặc Thanh cảm thấy trong phòng này còn một đồ vật nào đó đang chờ đợi mình, hần bước ra khỏi phòng ngủ, đi tới gian phòng mình tới đầu tiên khi nãy. Trên bàn trong phòng đặt một chiếc gương bạch ngọc, tạo hình tương tự với thánh vật bảo hộ của Kiều tộc, chất liệu gỗ cũng giống nhau, chẳng qua một cái là màu đen, còn một cái lại là màu trắng.

Tay hần vừa nhẹ nhàng chạm vào, chiếc gương kia lập tức mở ra. Bên trong chỉ có một phong thư. Mặc Thanh biết thứ kia nhất định là lưu lại cho mình, hần cầm lấy nhìn sơ qua, nhất thời có chút sững sốt, chữ viết này, rõ ràng là của hần, rốt cuộc chuyện này là sao?

...

Sau khi xem hết thư, Mặc Thanh thật lâu không có động tĩnh gì. Nguyên lai trên đời này thực sự tồn tại thần linh, nghĩ đến lại thấy buồn cười, hần thế nhưng lại chính là chuyển kiếp của kẻ đó, hần sáng tạo nên thế giới này, sau đó một mực đứng ở nơi tăm tối thờ ơ nhìn thế giới này chậm rãi hình thành và phát triển, nhưng lại không chịu đựng nổi vạn năm cô tịch.

Cuối cùng hần đem linh hồn của chính mình tiến nhập luân hồi. Ước nguyện ban đầu của hần bất quá chỉ là tìm được thứ có thể khiến bản thân không bao giờ... phải cảm thấy tịch mịch nữa. Mà giờ đây, hần đã

tìm được rồi.

Cho nên trên thế gian này, chân thật hay không đều có giới hạn của nó, nếu không sao hẳn có thể mang theo Viêm nhi, thiên tân vạn khổ tìm được Thần mộ, sau đó trở lại nơi mình từng sống trong quá khứ, tìm thấy phong thư bản thân lưu lại cho chính mình.

to be continued...

* Thủy phách: hồn phách của nước

27. Chương 27: Đến Lượt Ta

Mặc Viêm cứ mãi lang thang trong thế giới hắc ám, thủy chung không tìm thấy lối ra, cũng không thấy bất luận một tia sáng nào. Y không biết con người sau khi chết có quanh quẩn trong bóng tối như vậy không, hay chỉ có mình y là đặc biệt.

Hoàng tuyền, vong xuyên, chẳng lẽ đều là giả sao? Sao đi mãi mà vẫn không thấy gì cả.

Cũng không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, đột nhiên y bị một đạo bạch quang bao phủ, sau đó ý thức dần trở nên mơ hồ, toàn thân bắt đầu tràn ra cảm giác ấm áp.

Trong nháy mắt, y đột nhiên cảm thấy sợ hãi, người vốn không sợ trời không sợ đất như y giờ phút này lại cảm thấy sợ hãi đến cực điểm, y sợ sẽ quên mất bản thân, quên mất Mặc Thanh, quên đi phần kí ức này.

Được sống lại nghĩa là phải quên đi hết thảy, nếu như vậy y thà rằng cả đời này mình vĩnh viễn bị nhốt trong bóng tối. Ít nhất...trong lòng y vẫn thấy ấm áp, vẫn thấy chút an ủi. Ở nơi đó tất cả đều tràn đầy hình ảnh về Mặc Thanh.

Y đột nhiên mở choàng mắt, hơi thở gấp gáp, đập vào mắt là một khung cảnh bài trí cổ xưa vô cùng mộc mạc, xung quanh thật im lặng, tựa hồ chỉ có một mình y.

Thế nhưng y vẫn có thể nhớ rất rõ ràng, nhớ rõ bản thân là ai, nhớ rõ những chuyện đã xảy ra trong kiếp này, nhớ rõ Mặc Thanh!

Tim của y đột nhiên chùng xuống, hoàn hảo, y vẫn nhớ rõ, không có quên, thật tốt, như vậy dù cho có xảy ra chuyện gì, y vẫn có thể chống đỡ để bản thân sống sót.

Kinh ngạc hơn chính là, giây tiếp theo y phát hiện kinh mạch tứ chi của mình cứ nhiên đã liền lại, hơn nữa không hề có vẻ vô lực mà còn có thể tiếp xúc được mọi thứ, vén ống tay áo lên, nhìn thấy cánh tay mình

trơn nhẵn như chưa từng chịu thương tổn gì, nhưng đó còn chưa phải là kinh ngạc lớn nhất.

Y không thể tin được bản thân lại nghe thấy thanh âm mà mình vẫn ngày nhớ đêm mong.

“Viêm nhi...”

Y chậm rãi ngẩng đầu nhìn về phía cửa, chỉ thấy Mặc Thanh đang đứng cạnh cửa nhìn y, trong mắt hiện lên một tia vui sướng cùng thỏa mãn.

“Cha...” Mặc Viêm nhin không được mở miệng.

Y vẫn luôn gọi Mặc Thanh là phụ thân, lúc này lại theo bản năng đổi thành cha, có lẽ điều này ngay cả y cũng không phát giác.

Mặc Thanh bước tới, ôm chặt y vào lòng, hai người hồi lâu vẫn không hề nói chuyện, làm cho lần xa nhau này thêm vụn vặt cảm khái.

Đến khi Mặc Viêm nhin không được đẩy Mặc Thanh ra.

“Cha, tay người làm sao vậy?” Y nằm trong lòng Mặc Thanh, lại ngửi được mùi vị của máu. Ngẩng lên liền thấy hắn dùng một vạt áo hắc sắc buộc tay lại thành một đoàn. Mặc Thanh hơi nhíu mày, không mấy để ý.

“Không có gì, chỉ là lúc ôm người lên bị chút thương vạt thôi”.

Mặc Viêm lại vô cùng kiên trì: “Không được, để ta xem một chút”. Vừa nói vừa kéo tay Mặc Thanh về phía mình, lúc này mới thật cẩn thận kéo vạt áo ra, lộ ra bàn tay bên trong đã huyết nhục mơ hồ.

Hốc mắt Mặc Viêm lập tức đỏ lên. Y không phải tiểu hài tử, bản thân rõ ràng đã chết, giờ lại có thể sống sờ sờ ở đây, nhất định là Mặc Thanh đã mang y đi tìm Thần mộ. Nhưng có thể khiến Mặc Thanh bị thương nặng như thế này, Thần mộ xem ra cũng không phải dễ dàng mà vào được, càng không biết trên đường đi hắn phải chịu bao nhiêu khổ sở.

Mặc Viêm từ trước đến nay giết người không chớp mắt, thế nhưng lại nhin không được muốn rơi lệ.

Mặc Thanh bị lệ trên khóe mắt y làm giật mình, nâng tay trái nhẹ nhàng lau đi: “Viêm nhi, người đau chỗ nào sao?” Mặc Thanh cao thấp xem xét trên người y, lại không tìm thấy vết thương nào.

Mặc Viêm cuối cùng không chịu được nữa, vùi đầu vào lòng Mặc Thanh, cúi người nức nở không ngừng.

Đợi đến khi y phát tiết xong mới cảm giận nói: “Sau này đừng tốt với ta như vậy nữa”. Bằng không y càng không biết phải làm sao bây giờ, Mặc Thanh như vậy khiến cho trái tim y đều đau.

Mặc Thanh lại bị những lời này làm cho không thoải mái, nâng cằm Mặc Viêm nhìn về phía mình: “Ta càng muốn đối tốt với ngươi, chỉ một mình ngươi mà thôi”. Sau đó giống như tuyên thệ, không chút do dự hôn lên môi Mặc Viêm.

Trong đầu Mặc Viêm “oanh” một tiếng trở nên trống rỗng, chỉ có thể ngơ ngác mở miệng, khiến cho đầu lưỡi của hắn ở trong khoang miệng y tiến tiến xuất xuất, cướp đi hô hấp cùng suy nghĩ.

Lúc Mặc Thanh buông Mặc Viêm ra, nhìn đôi môi bị mình cắn đến sưng đỏ, trở nên ửng ửng đỏ, trong lòng có một loại cảm giác gì đó càng lúc càng dâng tràn.

Ngay lúc hắn muốn tiến gần hơn, Mặc Viêm lại đột nhiên kéo y phục hắn, khẩn cầu nói: “Cha, thương được trước đi”. Sau đó mới dùng một loại ánh mắt như muốn khóc nhìn tay phải của hắn.

Hắn chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài, nếu mình không bôi thuốc, sợ là hài tử này sẽ nhớ mãi không thôi.

Mặc Thanh thuận thực đi đến bên chiếc tủ kia, mở một ngăn kéo trong đó lấy ra một cái bình, bên trong là một ít thuốc mỡ. Hắn sát được lên tay phải của mình, miệng vết thương lấy một tốc độ kinh người, chỉ trong nháy mắt liền khép lại.

Loại hiệu quả khó tin này khiến cho Mặc Viêm ngây ngẩn cả người. Bất quá ngay cả người chết còn có thể cứu sống, thần dược liền da thịt như vậy cũng không tính là gì, chẳng qua được này nếu rơi vào tay nhân sĩ giang hồ, chỉ sợ sẽ trở thành tuyệt thế hảo dược vạn kim khó cầu.

Mặc Thanh vốn định dùng xong sẽ cất trở về, đột nhiên lại nghĩ ra một ý tưởng, liền đem nó cất vào trong ngực. Xoay người, ôm ngang lấy Mặc Viêm vẫn còn đang ngơ ngác, trực tiếp đi vào phòng ngủ.

Mặc Viêm có chút bối rối, lẳng lẳng nhìn Mặc Thanh bế y vào phòng. Còn chưa kịp mở miệng, Mặc Thanh lại một lần nữa hôn lên môi y, sau đó đôi tay linh hoạt kia bắt đầu giải khai xiêm y của y.

Sao lại như vậy! Mặc Viêm không thể tin mở to mắt nhìn, người này rốt cuộc là ai a? Mặc Thanh sao có thể làm ra chuyện như vậy, y quả thật không thể tin được người trước mắt này chính là phụ thân đại nhân trong lòng y.

“Cha, người muốn làm gì?” Mặc Viêm có chút sợ hãi.

Mặc Thanh không nói hai lời kéo tay y phủ lên thứ đã sớm cương cứng vận sức chờ phát động của mình, đôi môi khẽ nhếch, thanh âm khàn khàn nói: “Viêm nhi, ngươi thật sự không biết sao?”

Ngữ khí hấp dẫn cùng khêu gợi như vậy khiến thân thể Mặc Viêm lập tức nóng lên.

Mặc Thanh cười tỏ vẻ hiểu rõ, rồi mới trực tiếp cầm lấy phân thân của y, cao thấp vỗ về chơi đùa. Khóe miệng còn mang theo nụ cười xấu xa: “Nguyên lai Viêm nhi cũng không chờ được rồi a”.

Mặc Viêm mặt đỏ như lửa đốt, vội vàng giải thích: “Không phải như thế!”

“Nga? Vậy là thế nào? Như vậy sao?” Nói xong, Mặc Thanh liền trực tiếp cúi đầu, đưa phân thân y ngậm vào trong miệng. Cả người Mặc Viêm như hóa đá, khó tin nhìn một màn này.

Đầu lưỡi Mặc Thanh ở đỉnh phân thân y không ngừng đảo qua lại, sau đó còn dùng cặp mắt kim sắc kia, vừa hấp dẫn vừa tà mị liếc nhìn y, máu toàn thân Mặc Viêm đều muốn dồn hết về phía hạ thân, ngọc hành vốn đang cương cứng kia càng to lớn thêm vài phần.

Khóe môi Mặc Thanh mang theo nụ cười tà khí, sau đó cố ý dùng đầu lưỡi liếm ngọc hành kia, cuối cùng còn ngậm cả hai khóa tiểu cầu vào miệng.

Mặc Viêm dám thề, y cho tới bây giờ cũng chưa từng nghĩ tới việc Mặc Thanh sẽ khẩu giao cho mình, cho nên thời điểm phát sinh chuyện này, y hưng phấn đến độ không còn là mình nữa. Y chỉ có thể ngẩng đầu, khó chịu mà rên rỉ ra tiếng, vì sao loại cảm giác này lại như muốn đem tất cả lý trí của y thiêu đốt đến tận cùng.

Hai tay Mặc Thanh bắt đầu tăng nhanh tốc độ, linh hoạt biến đổi các loại tư thế, đầu lưỡi cũng nhẹ nhàng khiêu khích thứ cương cứng kia. Loại khoái cảm này khiến cho mọi giác quan của Mặc Viêm như thể đều bị hấn nắm giữ. Tuy rằng toàn thân Mặc Viêm không chỗ nào không bị Mặc Thanh nếm qua, thế nhưng một Mặc Viêm thanh tỉnh như lúc này lại là lần đầu tiên, cho nên hấn cũng cảm thấy thật hưng phấn.

Động tác trên hai tay không ngừng biến hóa, Mặc Viêm ngoại trừ bất lực rên rỉ, cũng chỉ có bất lực rên rỉ.

Cuối cùng y nhịn không được mạnh mẽ cong thắt lưng, đem nhiệt lưu toàn bộ bắn ra. Thân mình cũng từ trong run rẩy đạt tới cao trào.

Nhưng điều khiến cho y cảm thấy hưng phấn đến không thể tin được chính là, y nhìn thấy Mặc Thanh cứ nhiên đem toàn bộ bạch trọc của mình nuốt vào. Mặc Thanh liếm khô một ít bạch trọc còn vương trên khóe môi, sau đó nhìn y mỉm cười cực kỳ tà ác.

Hấn ở ngay trước mặt Mặc Viêm, đem xiêm y của mình từng cái từng cái cởi ra, trong đôi mắt kim sắc hiện lên một tia mong đợi. Hấn dùng một loại ngữ điệu thực câu nhân nói với Mặc Viêm.

“Viêm nhi, hiện tại đến lượt ta.”

to be continued...

Woa woa woa...Thanh ca sắp ăn sạch bé Viêm rồi, Thanh ca đúng là một con sói đói ngàn năm mà!!!!

Chắc chắc, kỳ này là bé Viêm nhà ta toi rồi...Hu hu hu ++

Chương này bé Viêm gọi Thanh ca là cha, tức là cách gọi của người hiện đại, đây là do bé vừa mới tỉnh lại còn chút mơ hồ lại bị phụ thân mình kéo lên giường làm cho loạn thần trí như vậy nên mới buột miệng gọi theo cách hiện đại.

Còn Thanh ca thì vẫn xưng là phụ thân như thường nha.

Các chương sau ta sẽ cho bé gọi là phụ thân như bình thường, ta thấy từ phụ thân có vẻ hay hơn a.

Hí hí, chúng ta theo dõi hai cha con nhà này tiếp thôi...

28. Chương 28: Ta Yêu Người

Cái, cái gì?! Mặc Viêm ngây ngẩn nhìn Mặc Thanh đang ngày càng dựa sát vào mình, tim không ngừng nhảy loạn. Tuy rằng vẫn luôn hy vọng, thế nhưng Mặc Thanh bị làm sao thế này? Đang đồng tình hay là đang thương hại mình đây?

Mặc Viêm theo bản năng kháng cự lại, “Phụ thân, đừng như vậy...”

Còn chưa nói hết câu đã bị Mặc Thanh áp đảo, hai tay bị kéo lên cao hơn đầu, Mặc Thanh ghé sát vào tai y nhẹ nhàng liếm một chút: “Ngô, đúng là lúc ngươi ngủ ngoan ngoan hơn nhiều”.

Lúc đang ngủ? Đầu óc Mặc Viêm trở nên mơ hồ, thậm chí còn cảm thấy mặc danh kỳ diệu.

Đôi mắt ám kim của Mặc Thanh hiện lên ý cười nhàn nhạt. Sau đó kéo quần áo Mặc Viêm xuống, đầu ngón tay thon dài như ngọc chậm rãi trượt từ cổ y tiến dần xuống dưới: “Viêm nhi, nhìn xem, cơ thể của ngươi xinh đẹp biết bao nhiêu”.

Mặc Viêm thuận theo ngón tay hấn mà nhìn xuống, cần cổ, xương quai xanh, thậm chí trên lồng ngực của y đều phủ đầy hôn ngân, thế này là sao?! Y thật sự không thể tin được, đây rõ ràng là dấu hôn a!

Mặc Thanh thấy biểu tình ngơ ngác của y liền nở nụ cười tà ác: “Xinh đẹp không?” Nói xong, lại cúi đầu khẽ cắn lên lồng ngực y, rồi chậm rãi dùng đầu lưỡi liếm qua chỗ mới bị mình cắn, nhìn thân mình Mặc

Viêm vì không chịu nổi mà run lên, ý cười trên môi lại càng thêm sâu. Sau đó bắt đầu mút vào mảnh da thịt kia, mang theo một chút nhiệt khí cùng một chút ướt át.

Đôi mắt Mặc Viêm trở nên mờ lung, đợi đến lúc tầm mắt y bắt gặp con người ngập tràn ý cười của Mặc Thanh thì cả khuôn mặt như muốn bị bốc cháy. Y ngây ngốc nhìn nơi vừa bị hấn mút qua để lại một dấu hôn đỏ thắm. Lẽ nào toàn bộ dấu vết trên cơ thể mình đều là dùng phương thức kia in lại sao.

Mặc Thanh cỡi toàn bộ y phục trên người y xuống, sau đó cả người phủ lên phía trên, vô cùng xấu xa dùng phân thân đã sớm đứng thẳng của mình cọ cọ vào y, còn cố ý chuyển động về trước. Mặc Viêm bị dọa cho hết hồn, tiểu cứt hoa bị kinh hách nhẹn không được co rút lại.

Cảnh đẹp trước mắt khiến cho con người Mặc Thanh càng trở nên thâm trầm. Hấn tiến đến bên tai Mặc Viêm, khẽ hôn lên vành tai của y, môi nỉ non: “Viêm nhi, có muốn phụ thân hay không?”

Lý trí Mặc Viêm đã hoàn toàn bị cắn nuốt, y mờ mịt ngẩng đầu nhìn về phía Mặc Thanh, trong đôi mắt ẩn giấu dự vọng đã tích tụ từ lâu: “Phụ thân, ta muốn người.” Nghe thấy thế, nụ cười trên khóe môi người nọ lại càng thêm sâu.

Hấn buông tay Mặc Viêm ra, sau đó thay đổi tư thế chuyển động, bắt đầu cắn lên xương quai xanh của Mặc Viêm, đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm qua, loại kích thích ám muội này khiến cho Mặc Viêm nhẹn không được phải rên rỉ ra tiếng. “Àn...”

Mặc Viêm cảm thấy rất xấu hổ, nhanh chóng cắn lấy môi dưới của mình. Mặc Thanh cười cực kỳ tà ác, “Viêm nhi kêu lên thật dễ nghe, người cố ý muốn câu dẫn phụ thân sao?”

Sau đó kéo tay Mặc Viêm đưa tới bộ vị đã sớm cương cứng đến phát đau của mình, để tay y ma sát lên xuống. Mặc Viêm bị thứ nóng bỏng cứng rắn trong tay làm cho sợ hãi, thế nhưng nhìn thấy Mặc Thanh vì động tác trên tay mình mà thoải mái khép hờ mắt, y tựa như bị mê hoặc mà ra sức vỗ về chơi đùa với nó.

Mặc Viêm cũng không phải kẻ ngốc, y đương nhiên biết phải làm thế nào mới có thể khiến cho nam nhân càng thêm thoải mái, nhìn Mặc Thanh cúi đầu rên rỉ, y gần như kiềm chế không được mà đem đôi môi mình tới gần, ngậm lấy thứ trắng kiện kia của Mặc Thanh.

“Àn...” Mặc Thanh hừ một tiếng, sau đó nắm chặt lấy bả vai y, thắt lưng nhẹn không được bắt đầu trườn động mãnh liệt, như muốn đem phân thân cường kiện của mình hoàn toàn đẩy sâu vào cổ họng y. Mặc Viêm có chút khó khăn phun ra nuốt vào vật thể to lớn kia, tuy rằng cổ họng rất khó chịu, nhưng khi nhìn thấy thần sắc thư sướng của Mặc Thanh, y nhẹn không được càng thêm ra sức.

Đến lúc Mặc Thanh đem cơn thịnh của mình rút ra, khóe miệng Mặc Viêm cũng theo đó mà chảy xuống một sợi chỉ bạc, Mặc Thanh tiến đến gần, liếm đi dịch thể bên môi y, sau đó lấy ra bình dược kia, đổ thuốc lên ngón tay. Nhìn Mặc Viêm, dùng một loại khẩu khí dụ dỗ mà nói: “Viêm nhi, cho phụ thân tiến vào nhé.”

Khuôn mặt Mặc Viêm đỏ lên, y quay đầu sang một bên, không nhìn vào mắt Mặc Thanh, thế nhưng lại

nhẹ nhàng mở rộng thân thể, chậm rãi tách hai chân ra. Hành động này của Mặc Viêm càng khiến cho hô hấp của Mặc Thanh trở nên dồn dập, hần đem thuốc mỡ tiến vào bên trong các huyết khả ái của Mặc Viêm, nhẹ nhàng bồi lên.

Tiểu cục hoa bị kích thích, bắt đầu co rút lại, cũng đem ngón tay Mặc Thanh nuốt vào. Mặc Thanh cử động ngón tay của mình, đem thuốc mỡ kia bồi lên rồi mới cẩn thận xoa bóp quanh nội bích, thẳng đến khi tràng bích hoàn toàn hấp thụ.

Mặc Viêm nhắm mi yên lặng thừa nhận, đến lúc bồi xong thuốc mỡ, trong cơ thể y chợt trở nên kỳ quái, tràng bích bắt đầu trở nên tê dại, còn tự tiết ra chất lỏng, thuận theo ngón tay Mặc Thanh chảy ra ngoài. Mặc Viêm cắn môi dưới, cảm thấy cực kỳ xấu hổ, sao lại như vậy chứ.

Nhìn thấy bộ dáng của Mặc Viêm, Mặc Thanh cười cười: “Viêm nhi, công dụng của loại dược kia không chỉ như thế đâu”.

Dược kia?! Mặc Viêm có chút mờ mịt, thế nhưng ngay sau đó y lập tức nhịn không được kêu lên thất thanh. “A!” Không ngờ Mặc Thanh lại đột nhiên đem cự vật thô to ngạo nhân kia đâm mạnh vào. Kỳ lạ là tiểu huyết của Mặc Viêm lại không hề bị thương, ngược lại còn nhanh chóng cắn nuốt lấy phân thân Mặc Thanh, sau đó tự mình co rút lại.

“Viêm nhi, ngươi cắn thật chặt a, muốn lấy mạng của ta sao”. Mặc Viêm nhịn không được khẽ nhăn mày, khoái cảm được lập đầy ở hạ thân quả thật muốn bức điên hần mà.

Mặc Viêm có chút xấu hổ cúi đầu vào chăn, thế nhưng hạ thân lại không tự chủ được mà co rút lại. Y cũng không rõ chuyện này là sao, nhất định là do thuốc mỡ kia có vấn đề, đau đớn cực độ lúc tiến nhập không hề xuất hiện, ngược lại hạ thân không ngừng phun ra nuốt vào vật kia, còn tự động phân bố ra dịch ruột non nữa.

Mặc Thanh nắm chặt thắt lưng y, nâng hai chân y lên vai, tiến sát đến bên tai nói, “Viêm nhi, lúc ngươi còn say ngủ, phụ thân thích nhất là dùng tư thế này”. Nói xong, bắt đầu cử động thắt lưng, một chút một chút đều đâm đến chỗ sâu nhất.

Mặc Viêm có chút chịu không nổi, cắn chặt khớp hàm giống như động vật nhỏ bị thương mà khẽ rên lên. “Ồ ô... Ân...” Mặc Thanh nghe được thanh âm của y liền biết y đã dần nổi lên dục vọng.

“Viêm nhi, bảo bối của ta! Có thích phụ thân đối với ngươi như vậy không? Ân?” Mặc Thanh mạnh mẽ luật động, khiến cho Mặc Viêm có cảm giác mình sắp bị hần làm đến hỏng rồi, y bất lực nắm lấy bả vai Mặc Thanh, không tự chủ được mà lắc đầu khẽ cầu xin: “Phụ thân, chậm một chút...”

Trả lời y chính là Mặc Thanh càng thêm dùng sức va chạm, sau đó lại hỏi một lần nữa. “Nói! Có thích phụ thân đối với ngươi như vậy không?” Mặc Viêm nhắm mắt gật đầu, lớn tiếng ngâm nga. “Thích! Ta thích nhất là phụ thân!”

Ánh mắt Mặc Thanh càng trở nên âm trầm, hắn cúi đầu cắn lên hai khóa hồng anh trước ngực y. “Viêm nhi ngoan, phụ thân cho ngươi tất cả”. Sau đó nắm lấy thắt lưng y, trườn động nhanh hơn. Thần trí Mặc Viêm không thể tỉnh táo nổi, ngoại trừ ôm chặt lấy bờ vai của hắn mà khóc không ra tiếng thì căn bản không còn làm được gì.

Mặc Thanh xoay người y lại, sau đó nằm nghiêng sau lưng y, nâng một chân y lên khiến cho góc độ tiến vào càng sâu hơn: “Viêm nhi ngoan, để phụ thân hảo hảo yêu ngươi”. Mặc Viêm vừa thở hổn hển hai cái, kết quả giây tiếp theo đã bị hắn làm cho phát ra những tiếng rên rỉ.

“Phụ thân, quá sâu rồi... Van cầu người...” Mặc Viêm khóc to lên, y muốn chạy trốn khỏi khoái cảm vô tận này, cảm giác này khiến y sắp điên lên rồi. Thế nhưng Mặc Thanh không hề buông tha cho y, duỗi tay nắm lấy thân mình y kéo ngược trở về. Sau đó lại càng xâm nhập không chút lưu tình chút nào: “Ta cảm thấy còn chưa đủ sâu mà, Viêm nhi ngoan”.

Mặc Thanh lại mãnh liệt công kích, xâm nhập vào tận gốc, một lần cũng chưa từng rút ra, ngược lại còn cố tình đâm vào điểm nhạy cảm của y, khiến cho cả người Mặc Viêm run rẩy ngâm khê: “Từ bỏ... Từ bỏ...”

Mặc Thanh vuốt ve tấm lưng trơn bóng của y, ở trên đó hạ xuống từng nụ hôn, động tác lại càng ngày càng kịch liệt.

“Viêm nhi, ta yêu ngươi!” Lúc Mặc Thanh nói ra lời bày tỏ tha thiết của mình, cũng là lúc hắn phun ra tinh hoa vào nơi sâu nhất trong cơ thể Mặc Viêm.

29. Chương 29: Đê Tiện

Đến khi Mặc Viêm tỉnh lại đã là giữa trưa ngày hôm sau. Dán sát phía sau là một khối thân thể cường tráng, nhiệt độ nóng bỏng kia như muốn nướng chín Mặc Viêm vậy. Trong đầu y nhanh chóng nhớ lại chuyện đã xảy ra trước khi ngủ, thoáng một cái mặt lập tức đỏ bừng, y tuyệt đối không dám tin tưởng rằng mình và hắn thật sự đã làm?!

Từ trước đến nay y vẫn cho rằng có được người kia chỉ là giấc mộng xa vời, bất kể thế nào cũng không dám khinh nhờn hắn, thế nhưng giờ đây lại cùng hắn làm? Hơn nữa hắn còn nói câu kia.

Điều khó tin nhất chính là bản thân rõ ràng đã chết rồi vậy mà giờ lại có thể sống lại. Khi tất cả những điều khó có thể tin tưởng như vậy tập trung lại một chỗ, ý niệm đầu tiên của y chính là, thật ra bản thân lại đang nằm mộng mà thôi.

Y đang nghĩ, không biết liệu mình nên đứng lên hay tiếp tục kéo dài giấc mộng này thì đột nhiên cánh tay trên lưng thu lại, sau đó người kia ghé vào tai y nói: “Ng ngoan, ngủ cùng ta thêm một lúc”.

Chỉ một câu nói lại khiến Mặc Viêm không chỉ dễ dàng thỏa hiệp, ngược lại càng thêm thật cẩn thận dùng

sức ngửi hương vị của người nọ, sau đó cảm thụ nhiệt độ cơ thể cực nóng của hắn.

Suy nghĩ lập tức trở nên mông lung, dường như quay về mười năm trước, đó là lúc Mặc Thanh vừa mới bắt đầu dạy y võ công. Khi đó phải đối mặt với người mình thương nhớ đã lâu, cư nhiên kích động y như nhóc con mới lớn, tâm thần luôn có vẻ bất ổn.

Tuy rằng ngày thường Mặc Thanh thực lười biếng, cũng không thêm can thiệp vào chuyện của y. Nhưng việc dạy y tập võ vào mỗi buổi chiều lại chưa từng gián đoạn lấy một lần, cho dù ban ngày hắn có ngủ nhiều thế nào, lười nhác ra sao, thế nhưng tới giờ dạy, hắn chắc chắn đã có mặt ở cấm địa, sau đó lại bắt đầu chỉ điểm cho y từng chút một.

Thế nhưng có một ngày, Mặc Viêm ở cấm địa đợi thật lâu mà hắn vẫn không xuất hiện. Cũng không hề nghe thấy Thần Mộc đề cập đến việc hắn phải xuất cung, hắn lại càng không phải người hay tới trễ, vậy vì sao lại không đến?

Mỗi lần nghĩ đến người kia, trong lòng y lúc nào cũng rối như tơ vò. Tựa như hàng chục viên bi nhỏ lăn lăn cùng một chỗ, chẳng thể phân biệt rõ ràng. Lập tức, y quyết định làm một việc mà bình thường tuyệt đối không làm.

Y quyết định đến Thanh Hoa điện xem thể nào, mặc dù trong lòng biết hắn không có khả năng xảy ra chuyện gì, thế nhưng quan tâm quá sẽ loạn, y vẫn cứ muốn tự mình xác nhận một chút mới an lòng.

Trước cửa tắm điện ngay cả một thị vệ hay nha hoàn cũng đều không thấy, toàn bộ Thanh Hoa điện có vẻ an tĩnh dị thường. Y biết Mặc Thanh có thói quen trước lúc ngủ hoặc thức giấc đều phải tắm rửa.

Mặc Viêm đẩy cửa vào, trên chiếc giường trong phòng không có lấy một bóng người, chủ nhân của nó dường như đã thức dậy từ lâu. Như vậy chắc là ở dục trì, Mặc Viêm tiến về phía hậu điện, xuyên qua dãy hành lang dài dằng dặc, chậm rãi bước vào.

Trong dục trì hơi nước mênh mông, mọi thứ đều có vẻ mơ hồ, không thể nhìn rõ ràng. Thế nhưng thanh âm kia vẫn không có gì ngăn cản mà trực tiếp rơi vào tai y, tiếng rên rỉ kiều mị của nữ nhân cùng thanh âm va chạm thân thể. Người ở bên trong đang làm gì, trong lòng Mặc Viêm đều hiểu rõ.

Mặc dù trong lòng đã hiểu rõ, nhưng nếu như không nhìn thấy, sẽ không có cảm giác chết tâm. Y không hiểu sao lại tiến về trước hai bước, tại dục trì hơi nước ngập tràn, y thấy rõ khuôn mặt Mặc Thanh. Cặp mắt kim sắc kia vừa nhìn đến y, đột nhiên sững sốt, sau đó liền trấn tĩnh lại.

Có một số việc, cho dù từ trước tới giờ người vẫn hiểu rõ, thế nhưng cũng không sánh bằng việc nhìn thấy tận mắt. Mặc Thanh sẽ không biết việc Mặc Viêm thâm mên mình đã mười năm, từ lần đầu tiên nhìn thấy hắn, liền cam tâm tình nguyện vì hắn mà sa đọa, lại càng không biết nhìn thấy một màn như vậy, trong tâm Mặc Viêm có bao nhiêu đau đớn.

Y yên lặng cúi đầu, sau đó chậm chậm xoay người. Trong con ngươi đen láy tràn ngập vô tận bi ai, đúng

vậy, ở trong lòng người kia thì y là gì? Nhi tử? Có lẽ ngay cả nhi tử cũng không đúng, cùng một nữ nhân hoan ái còn muốn quan trọng hơn việc dạy y võ công còn gì.

Ngay cái lúc Mặc Viêm xoay người, Mặc Thanh đã trần truồng bước lên bờ. Chứng kiến bóng lưng Mặc Viêm rời đi, hắn theo bản năng lôi kéo, liền ôm cả người Mặc Viêm vào lòng.

Mặc Viêm vẫn còn nhớ rõ, nhiệt độ cơ thể của người kia khi đó, nóng bỏng như vậy, dường như muốn nướng luôn cả y. Tại dục trì hơi nước mênh mông, Mặc Thanh trần trụi ôm y vào ngực, hơi thở của hắn phủ lên toàn bộ cơ thể Mặc Viêm, nhiệt độ đó khiến cho trái tim Mặc Viêm như ngừng đập, không biết phải phản ứng thế nào.

Đây là lần đầu tiên người cách ta gần như vậy, chỉ sợ cũng là lần cuối cùng. Lúc đó trong lòng Mặc Viêm đã nghĩ như vậy.

Vì vậy y hít thật sâu hương vị của hắn, tinh tế cảm nhận nhiệt độ cơ thể hắn, chỉ muốn khắc thật sâu vào tận đáy lòng.

Mặc Thanh sau khi ngăn Mặc Viêm lại, cũng không biết phải giải thích cùng y thế nào. Ngay khi nhìn vào trong đôi mắt đen thăm thẳm của y, cả cơ thể nhịn không được mà cương lên. Trong mắt đứa bé kia tất cả đều là cảm giác tuyệt vọng.

Nữ tử vốn vẫn còn đắm mình trong dục trì, đột nhiên bị người bỏ sang một bên, theo bản năng hé miệng gọi, “Cung chủ, người ta còn muốn...”

Một tiếng rên rỉ này khiến bầu không khí giữa Mặc Viêm và Mặc Thanh bị phá vỡ, Mặc Viêm vẻ mặt giật mình, đẩy Mặc Thanh ra, sau đó yên lặng bước ra ngoài. Mặc Thanh cũng không biết làm gì dưới tình huống như vậy, hắn đột nhiên cảm thấy có chút tức giận, vung tay lên, đánh chết nữ nhân kia ngay trong ao.

Mặc Viêm liếc mắt nhìn thấy dục trì chẳng mấy chốc đã bị nhuộm thành màu đỏ, trong lòng lại hiện lên một tia vui sướng.

Nhìn Mặc Viêm hoàn toàn rời khỏi dục trì, Mặc Thanh một mình ngây ngẩn ở nơi đó nửa ngày. Đó cũng là lần đầu tiên hắn muốn hiểu thêm hài tử này nhiều hơn một chút.

Từ sau ngày đó, Thiên Tuyệt cung lại thêm một quy định, bất luận kẻ nào cũng không được phép tự tiện bước vào Thanh Hoa điện, truyền triệu sủng thiếp cũng đổi sang lâm hạnh. Đương nhiên việc này cho tới bây giờ Mặc Viêm cũng không hề hay biết.

Bất tri bất giác Mặc Viêm đã rơi vào giấc ngủ, đợi đến lúc y tỉnh lại là do cảm giác ngứa ngáy nơi cổ mà ra. Y hơi mở mắt, liền thấy Mặc Thanh đang vùi đầu vào cổ mình, người nọ cứ một ngậm lại một ngậm, dường như vĩnh viễn không thấy thỏa mãn mà liếm hôn da thịt y.

Sau khi nhận ra y đã tỉnh, Mặc Thanh ngẩng đầu lên nhìn, sau đó ngậm lấy môi của y, lại bắt đầu một vòng tàn sát bữa bãi. Mặc Viêm vốn còn đang mơ màng, lại bị hấn làm cho biến thành gần như hôn mê.

Ngay sau đó, y cảm thấy một thứ gì đó cứng rắn nóng bỏng đang chọt chọt ngay giữa hông mình. Mặc Viêm thật sự không thể tin được, người này cư nhiên lại muốn nữa, là bởi vì bên cạnh không có nữ nhân sao? Thế nên cho dù mình là nam nhân cũng có thể khiến y động dục được.

Nghĩ đến đó, bao nhiêu nhu tình trong lòng Mặc Viêm đều biến thành bi ai. Hấn đẩy cơ thể Mặc Thanh đang dán hơn phân nửa trên người mình ra, sau đó chuẩn bị xuống giường. Không ngờ ngay lúc bản thân không đề phòng lại bị người kia kéo lại, chẳng những thế còn bị hấn ôm chặt vào lòng.

“Không được đẩy ta ra!” Người kia thực bá đạo tuyên bố, rồi như thể muốn trừng phạt mà cắn lên vành tai y một cái.

Đau đớn khe khẽ khiến tinh thần Mặc Viêm phục hồi lại. Cho dù Mặc Viêm có thương hấn đến mức nào, nhưng tự tôn nam tính cũng không cho phép bản thân bị hấn xem như nữ nhân dùng để tiết dục. Y lại giãy dụa muốn đẩy Mặc Thanh ra, rồi lại bị hấn ôm chặt hơn nữa.

Mặc Thanh có chút khó hiểu, “Viêm nhi, làm sao vậy?”

“Ta không phải nữ nhân!” Mặc Viêm có chút tức giận. Bộ dáng đói khát đó của Mặc Thanh tuy là lần đầu tiên nhìn thấy, nhưng chỉ cần nghĩ đến dục vọng của hấn tất cả đều là do ham muốn nữ nhân, y lập tức trào lên cảm giác xấu hổ cùng giận dữ dị thường.

Mặc Thanh lập tức hiểu rõ suy nghĩ của y, động tác lại càng thêm ôn nhu, tay hấn tùy ý lưu chuyển trên lồng ngực Mặc Viêm khiêu khích, cất tiếng nói khàn khàn khẳng định, “Viêm nhi dĩ nhiên không phải là nữ nhân rồi.”

“Vậy người còn...” Mặc Viêm nghe được càng giận hơn nữa.

Bộ dáng ghen tuông của Viêm nhi thật là đáng yêu nha. Mặc Thanh nhịn không được nở nụ cười, sau đó xoay người một phát đè lên người y: “Thế nhưng người phụ thân muốn cho tới bây giờ đều là Viêm nhi.”

Mặc Viêm khó hiểu trợn to hai mắt, còn chưa kịp kinh hô, vật to lớn của người nọ đã ngay lập tức tiến vào sâu bên trong tiểu huyết non mềm. Mặc Thanh khép hờ mắt thỏa mãn thở dài một hơi: “Để phụ thân nói cho Viêm nhi biết ta muốn người biết bao”.

Ngay khi Mặc Viêm còn đang chìm trong giấc ngủ, Mặc Thanh đã không kìm lòng nổi mà hôn lên toàn bộ cơ thể y, lại tự tiện dùng thuốc mở cần thận mở rộng tiểu huyết, chỉ chờ y tỉnh lại là lập tức phát huy dục vọng mạnh mẽ.

Mà Mặc Viêm bị hấn đặt dưới thân chỉ có thể để hấn tùy ý muốn làm gì thì làm! Nhìn Mặc Thanh đang

cười đến cực độ tà tếu, Mặc Viêm nhin không được quay đầu sang chỗ khác, trong lòng mắng thầm một câu: “Đê tiện!”

30. Chương 30: Ngượng Ngùng Tiểu Thụ Dâm Đãng Công

Mặc Thanh nhìn bộ dáng y không được tự nhiên, nhin không được khẽ cong khóe môi, cắn lên cảm y một ngụm: “Nhìn ta!”

“Àn?” Mặc Viêm khó hiểu nhìn về phía Mặc Thanh, hắn đã khi dễ y đến mức này rồi, còn muốn làm gì nữa chứ?

“Nhìn cho kỹ là ai đang yêu ngươi, yêu như thế nào.” Mặc Thanh biểu tình rất nghiêm túc, hắn sao có thể không biết Mặc Viêm đang trốn tránh cùng phủ nhận điều gì chứ. Muốn biến tất cả mọi việc đều là giấc mộng ư? Hắn lại càng muốn y nhìn cho rõ ràng.

Mặc Viêm bị đôi mắt kim sắc thâm trầm của hắn làm cho có chút kích động, ngây ngốc nhìn chăm chú vào hắn. Mặc Thanh chậm rãi cúi đầu, nhẹ nhàng mút vào hầu kết ở cổ y: “Da thịt Viêm nhi vừa trơn lại vừa mềm, đã thế còn co dãn cực tốt, thật làm cho ta sờ bao nhiêu cũng không đủ a...”

Mặt Mặc Viêm lập tức nóng lên, hắn... hắn... hắn sao có thể nói ra những lời như vậy, trong trí nhớ của y Mặc Thanh là nam nhân vừa kiêu ngạo lại lạnh lùng, chưa bao giờ nghĩ đến tình hình thực tế lại có thể nghe hắn thốt ra những câu dụ hoặc nhân tâm đến mức đó.

Đôi môi Mặc Thanh tiếp tục dời xuống phía dưới, đến hai khóa anh đào trước ngực, dùng đầu lưỡi tinh tế hấp dụện, chẳng mấy chốc điểm nhỏ đó không tự chủ được mà dựng thẳng lên, Mặc Thanh cười tà nói: “Viêm nhi thật là mẫn cảm nha...”

“Phụ thân, van người, đừng nói mà!” Mặc Viêm cảm thấy bản thân xấu hổ muốn chết rồi, vốn bị hắn đặt dưới thân mà làm chuyện như vậy cũng đã không thể chịu nổi, hắn thế nhưng còn muốn nhất nhất nói ra.

“Ta càng muốn nói, ta muốn cho ngươi biết, trừ ta ra, ai cũng không thể chạm vào ngươi.”

Ngón tay Mặc Thanh đặt lên hông y, ám muội mà ma sát, đầu ngón tay như có như không vuốt ve thất lưng mẫn cảm của y.

“Eo Viêm nhi thật là nhỏ, mấy lần khiến phụ thân nghĩ, có khi nào cứ thế mà gãy mất không...”

Nói xong còn theo đường cong trên hông, dùng môi và lưỡi âu yếm một trận. Thân mình Mặc Viêm vì lời nói của hắn mà bị khiêu khích càng thêm dục hỏa đốt người, làm cho y không kìm chế được mà run rẩy, đôi môi mấy lần khó nhin mà bật ra tiếng rên rỉ kiều mỹ.

Môi Mặc Thanh tiếp tục dờn xuống, đến rốn thì dừng lại, vươn đầu lưỡi khê liếm lộng xung quanh, cơ thể Mặc Viêm run rẩy một chút, sau đó kéo căng lên, tựa hồ như đang cực lực chống cự, lại như bị kích thích cùng hấp dẫn: “Viêm nhi không thích như vậy sao?” Mặc Thanh cũng không ngẩng đầu lên, vừa liếm vừa hỏi.

Đầu lưỡi tiếp tục tiến xuống, dọc theo bụng dưới của y, một bên lưu lại dấu hôn, một bên lưu lại vết cắn: “Viêm nhi thích như vậy không?” Nói xong, liền vươn tay nắm lấy bộ phận đã sớm run rẩy mà đứng thẳng của Mặc Viêm, chất lỏng ướt át trào ra khiến cho tay Mặc Thanh càng dễ dàng cao thấp di động, Mặc Viêm cuối cùng không nhịn được rên thành tiếng: “Dừng... A...”

“Ngoan, nói người muốn ta”. Mặc Thanh dùng bộ vị sớm đã sưng tấy lên của mình mà đẩy đẩy tiểu cục huyết của y. Cố gắng nhẫn nại, kiên quyết muốn nghe Mặc Viêm nói ra câu kia mới thôi.

Trong mắt Mặc Viêm hơi nước lượn lờ, nhưng vẫn còn chút ý thức, y lúc này mới hiểu được tại sao vừa rồi Mặc Thanh rõ ràng đã có thể tiến vào, nhưng lại nhẫn nại rút ra, chỉ chậm rãi khiêu khích y. Hắn muốn chính y mở miệng yêu cầu, chứ không phải cưỡng chế ép buộc y. Trong tâm Mặc Viêm chợt thấy ấm áp hẳn lên.

Y dùng đôi chân thon dài quán lấy thắt lưng Mặc Thanh, sau đó nghiêng đầu, có chút ngượng ngùng cắn cắn môi. “Phụ thân, Viêm nhi muốn người.” Nói ra rồi! Y thật sự đã nói rồi! Mặc Viêm càng lúc càng cảm thấy xấu hổ, thậm chí mỗi một tác da thịt trên cơ thể cũng đỏ bừng theo.

Mặc Thanh sớm đã không thể nhịn được nữa, cuối cùng không kiêng nể gì mà tiến vào chỗ sâu nhất trong tiểu huyết, sau đó kiềm chặt thắt lưng y, bắt đầu điên cuồng rong ruổi.

“Nơi này của Viêm nhi vừa nóng lại ướt, thật sự là muốn lấy mạng ta mà!”

Mặc Viêm càng đỏ mặt hơn, xấu hổ muốn ngăn cản Mặc Thanh đừng nói nữa, “Không... được nói!”

Mặc Thanh hừ một tiếng, Viêm nhi không ngờ lại dùng tiểu huyết cắn chặt lấy hắn, đúng là khiêu khích trí mạng mà. Đường như y càng xấu hổ lại càng hưng phấn, ngay cả chỗ đó cũng co rút nhanh hơn bình thường.

“Người muốn cắn đứt chỗ kia của ta sao? Ngao, cắn thật chặt a!” Mặc Thanh chẳng những không im miệng, ngược lại càng nói càng vui vẻ. “Viêm nhi muốn xem không? Nhìn xem phụ thân tiến vào bên trong người như thế nào?”

Vừa nói xong đã bế bổng cả người Mặc Viêm lên, hạ thân trước sau vẫn gắt gao dán cùng một chỗ, đem hai chân của y tách ra, để Mặc Viêm trực tiếp ngồi trên đùi hắn, cả người Mặc Viêm lúc này đều dán trên người Mặc Thanh, còn bị kẻ xấu xa kia ép cúi đầu xuống nhìn nơi hai người đang giao hợp.

Thứ cứng rắn lại hùng vĩ kia trều sập ra vào trong tiểu huyết, từ giữa bộ vị tư mật còn đang không ngừng chảy xuống âm thủy. Mặc Viêm lại càng mắc cỡ, tiểu huyết vô thức mà cắn chặt hơn, Mặc Thanh hít

mạnh một hơi, ôm chặt lấy y: “Chặt như vậy, người muốn siết chết ta sao”.

Mặc Viêm bị hấn điên cuồng rút ra đâm vào, trều sáp mãnh liệt, chỉ đành bất lực ôm chặt lấy cơ thể Mặc Thanh, sau đó tựa vào trên người hấn mà rên rỉ, trầm thấp, đè nén, còn mang theo một tia kiêu mị, khiến cho Mặc Thanh nghe được càng thêm huyết mạch tuôn trào.

“Viêm nhi, thích phụ thân làm thế này với người không?” Mặc Thanh tiến nhập càng sâu, như muốn đâm xuyên qua y vậy.

Hai tay Mặc Viêm nhịn không được mà cào lên lưng hấn, nhưng vẫn gắt gao cắn chặt khớp hàm, không muốn phát ra âm thanh.

Mặc Thanh có chút bất mãn: “Viêm nhi không thích? Như vậy sau này phụ thân tìm người khác làm nhé?” Hấn cố ý xấu xa nói ra những lời này, nhưng không biết rơi vào tai Mặc Viêm lại như tiếng sấm giữa trời quang.

Hấn muốn đi tìm người khác... Mặc Viêm cứng người, sau đó ôm chặt lấy Mặc Thanh. Dùng giọng nói đã sớm bị làm cho khàn khàn mà hét lên: “Ta không cho phép! Không thể!”

“Thế nhưng... Viêm nhi lại không thích.” Mặc Thanh cố ý tỏ vẻ khó xử nói.

Mặc Viêm càng chôn đầu thấp hơn vào vai Mặc Thanh, ai nói y không thích, y chỉ là có chút thẹn thùng mà thôi. Có trời mới biết để có thể gần bên Mặc Thanh như vậy, y đã phải đợi bao lâu. “Ta thích mà...”

Cuối cùng cũng nghe được câu nói đó, trong đôi mắt ám kim của Mặc Thanh hiện lên ánh nhìn khoái trá khi gian kế được thực hiện: “Viêm nhi yêu phụ thân sao?”

“Yêu, ta đã sớm yêu người đến điên rồi!” Nào ngưỡng ngừng, nào thẹn thùng, giờ phút này Mặc Viêm đã không còn chú ý tới nữa, y muốn ôm chặt lấy Mặc Thanh, những câu nói vẫn luôn chôn chặt trong quá khứ, giờ lại nói ra hết sức dễ dàng.

Trên môi Mặc Thanh nở nụ cười đắc ý, hấn chỉ biết chắc chắn Viêm nhi cũng giống mình, đã sớm yêu đến không thể tự kiềm chế.

“Ngoan, phụ thân cũng yêu người.” Mặc Thanh nghiêng người hôn lên môi y, đôi môi hai người chỉ vừa chạm đã có cảm giác như điện giật, xẹt qua thân thể cả hai. Hơi thở gấp gáp, vội vã trao đổi nước bọt từ miệng đối phương, Mặc Viêm mê muội nghĩ, phụ thân nói thương y.

Động tác của Mặc Thanh càng lúc càng nhanh, một chút lại một chút, tốc độ đã mau đến mức khiến Mặc Viêm không theo kịp, y ôm lấy bả vai Mặc Thanh cầu xin tha thứ: “Phụ thân...điểm...chậm a...” Mặc Thanh chẳng những không chậm lại mà còn tăng tốc hơn, khiến cho Mặc Viêm ngay cả nói cũng không được, chỉ có thể dồn dập rên rỉ.

“Viêm nhi...” Mặc Thanh cuối cùng cũng đạt tới cực hạn, sau đó đâm thật mạnh vào, đem tinh hoa phun đến chỗ sâu nhất trong cơ thể y.

Hắn ôm lấy thân thể đã sớm xụi lơ của Mặc Viêm, để y tựa vào ngực mình thở gấp. Mặc Thanh vươn tay bắt lấy thứ mềm nhũn giữa hai chân y, quan sát bộ vị vừa mới phóng thích cùng lúc với hắn, vật nhỏ đáng thương kia hiện tại chỉ có thể phun ra dịch loãng, chỉ mới một lần, nó đã không thể khống chế mà bắn liên tục.

“Viêm nhi, xem ra phụ thân phải cẩn thận bồi bổ cho ngươi.” Mặc Thanh suy tư nói, sau đó hai tay lại lưu luyến trên cơ thể Mặc Viêm mà sờ soạng, Mặc Viêm khó hiểu ngẩng đầu nhìn hắn, đã thấy con ngươi Mặc Thanh lại trở nên thâm trầm.

Y vừa mới hiểu được thì thân mình đã bị Mặc Thanh lật ngược lại, lưng tựa vào vòm ngực rộng lớn của hắn, Mặc Thanh kéo một chân y lên, sau đó lại dùng sức giữ chặt phần eo, động thân một cái liền tiến vào sâu trong tiểu huyết mềm mại kia.

“Phụ thân... Đừng...” Mặc Viêm chỉ kịp nói ra hai chữ, động tác của Mặc Thanh đã bắt đầu rồi. Y chỉ có thể lập tức nắm chặt đệm chăn, rồi dần nghênh hợp theo cử động của hắn.

Mặc Thanh vừa hôn lên tấm lưng trơn bóng của y vừa dùng sức ở hạ thân, đâm vào càng sâu: “Viêm nhi, phụ thân đói bụng đã lâu rồi...”

Những lời này khiến cho sắc mặt Mặc Viêm trở nên tái nhợt, điều này có nghĩa là ngày hôm nay y đừng mong xuống được giường.

Thế nhưng nhìn thấy Mặc Thanh vì mình mà lộ ra bộ dáng điên cuồng, không cần biết cơ thể đau xót vô lực ra sao, y vẫn cảm thấy thật thỏa mãn. Nghĩ như vậy, y cũng ngừng chống cự, thuận theo cử động của hắn mà đem tiểu huyết của mình kẹp chặt lại.

“Viêm nhi... Ngươi...” Mặc Thanh đột nhiên bị y cắn chặt thiếu chút nữa không nhịn được mà bắn ra. Thoáng bình phục cảm xúc kích động của bản thân, xấu xa tiến đến bên tai Mặc Viêm thì thâm. “Viêm nhi muốn đùa sao, phụ thân đùa với ngươi...”

Mặc Viêm đang muốn mở miệng cầu xin tha thứ, không ngờ Mặc Thanh lại đột nhiên gia tăng tốc độ, trong lúc nhất thời, y trừ bỏ không ngừng lắc đầu rên rỉ ra thì căn bản không thể nói được bất cứ điều gì, ý thức cũng theo đó mà dần trở nên mơ hồ.

31. Chương 31: Mộc Dục

“Ngô? Phụ thân?” Mặc Viêm đang mơ màng đột nhiên bị Mặc Thanh bế lên, y cùng Mặc Thanh giằng co cả một đêm, bây giờ ngay cả mí mắt cũng mở không ra, tứ chi vô lực, cảm giác như thân thể không còn là

của mình nữa rồi.

Mặc Thanh yêu thương hôn nhẹ lên trán y, sau đó cong môi nở nụ cười. Bộ dáng mơ màng màng, nửa ngủ nửa tỉnh của Viêm nhi thật đáng yêu, giống hệt con mèo nhỏ mà lui vào trong ngực hắn cọ tới cọ lui. Hắn ôm Mặc Viêm tới bên ao nhỏ ở hậu viện, Mặc Thanh cũng không thể lý giải tại sao hắn lại biết nơi này có ao, hơn nữa còn là ôn tuyền.

Xem ra đúng như trong bức thư kia đã nói, cho dù trải qua luân hồi ngàn năm, cuối cùng hắn vẫn sẽ trở lại nơi đây. Cảm giác quen thuộc này căn bản không cần đến ngôn ngữ dư thừa để chứng minh.

Đem thân thể Mặc Viêm tựa vào người mình, hắn tách hai chân y ra, ngón tay lại vươn đến hậu huyệt miễn cưỡng, nhẹ nhàng chạm vào. Tuy rằng không bị nứt hay rách ra nhưng vẫn hơi hơi sưng đỏ, nói như vậy nếu trước đó không bôi được lên, Viêm nhi chắc hẳn không thể chịu nổi bị mình yêu thương cả một đêm.

Tâm tình Mặc Thanh rất tốt, chậm rãi rửa sạch phía ngoài hậu huyệt, sau đó mới với ngón tay vào moi sạch tinh dịch bên trong ra. Mặc Viêm vẫn tựa vào người hắn ngủ ngon lành, có điều cơ thể lại hết sức miễn cưỡng, Mặc Thanh chỉ vừa nhẹ nhàng đưa tay vào đã cảm giác được hậu huyệt của Mặc Viêm không nặng không nhẹ siết hắn một chút.

Hắn khó nhịn mà nheo nheo mắt, khẽ liếc thấy mí mắt Mặc Viêm có chút xanh đen, chỉ đành thở dài, âm thầm nhìn xuống. Rồi mới mang về cam chịu tiếp tục giúp y rửa sạch sẽ, thế nhưng ngón tay trượt vào quá sâu, khiến cho Mặc Viêm có chút khó chịu liền mạng co rút hậu huyệt, muốn bài trừ dị vật ở nơi đó ra.

Điều này quả thật khiến cho Mặc Thanh như phải chịu tra tấn, mâu thuẫn giữa sinh lý và lý trí cùng lúc giằng vò, đến cuối cùng Mặc Thanh cũng đem thân thể y tẩy trừ sạch sẽ. Nhất thời phát giác thấy bản thân đã trưởng lên cứng ngắc. Nghĩ đến mình vậy mà lại có lúc bất đắc dĩ thế này, chỉ có thể tức giận bất bình trừng khuôn mặt tuần tú đang say ngủ của Mặc Viêm.

Hắn âm thầm thề trong lòng, chờ đến khi y tỉnh lại nhất định phải bắt y bồi thường toàn bộ mới được.

Đáng thương cho Mặc Viêm vốn đang ngủ say, tựa như nhận ra ý niệm tà ác trong đầu Mặc Thanh, nhin không được khịt khịt, hắt xì một cái. Sau đó có vẻ như hơi bất mãn, xoay người đổi tư thế trên người Mặc Thanh rồi lại tiếp tục ngủ say sưa.

Mặc Thanh nhìn y bằng ánh mắt hết sức mờ ám, khó nhịn mà cong khóe miệng. Được rồi, dù sao tương lai của bọn họ vẫn còn dài a.

Mặc Thanh cũng không vì khoái hoạt nhất thời mà khiến cho đầu óc mê muội, cho dù hiện tại Mặc Viêm đang nhu thuận ngủ bên người, thế nhưng có một số việc không phải người không thêm nghĩ đến nó liền không tồn tại.

Nếu không phải hắn cố gắng thử một lần mà mang y về đây, Mặc Viêm chắc chắn không thể cứu chữa được

nữa, huống chi Viêm nhi của hần còn bị thương nặng như vậy, khoản nợ này có nói thế nào cũng không thể nuốt trôi được. Mặc Thanh đột nhiên nhìn ngoài cửa sổ cười cười, đã đến lúc phản kích.

Khi Mặc Viêm tỉnh lại liền trông thấy Mặc Thanh đang bận rộn làm gì đó cạnh tủ, y vốn định cử động thân mình ngồi dậy, rồi lại thấy toàn thân đau nhức, không thể động dậy được. Chỉ có thể nằm vậy nhìn Mặc Thanh vội đến vội đi, từ trong ngăn tủ lấy ra hết vật này tới vật nọ, dường như đang điều chế thứ gì đó, một đồng thảo dược và chai lọ, đều là những thứ Mặc Viêm chưa từng thấy qua bao giờ.

Mặc Thanh có vẻ đã biết y tỉnh lại, vẫn chưa quay đầu mà nhẹ giọng hỏi y: “Ngủ đủ rồi sao?”

“Àn...” Mặc Viêm cảm thấy có chút ngượng ngùng, đặc biệt nghĩ đến việc hai người đã thổ lộ với nhau, như vậy tiếp theo phải làm gì mới tính là bình thường. Y chưa từng nói chuyện yêu đương, trong lúc nhất thời cũng có chút mờ mịt.

Động tác trên tay Mặc Thanh vẫn không ngừng, lấy một vài loại thảo dược ra nghiền nát thành bột phần, sau đó hòa thêm với nước: “Thắt lưng có còn nhức nữa không?”

Hần cũng chỉ là tùy ý hỏi thôi, không ngờ Mặc Viêm vừa nghe thấy, mặt đã lập tức đỏ bừng lên.

Thấy y thật lâu vẫn chưa trả lời, Mặc Thanh xoay người xem thử, liền nhìn thấy Mặc Viêm đang đỏ cả mặt, cơ hồ từ đầu đến móng đều muốn vùi vào dưới chăn. Nhất thời hiểu được, y là đang thẹn thùng nha!

Trong lòng dường như có chút ý cười ấm áp, Mặc Thanh buông hết mọi chuyện đang làm, lập tức tiến đến bên giường ôm cả người Mặc Viêm vào lòng: “Đau lắm sao? Để ta xoa xoa cho”.

Mặc Viêm muốn giãy khỏi ngực Mặc Thanh, lại càng bị hần ôm chặt hơn, còn vùi đầu vào hõm vai y, sau đó nhẹ nhàng thổi khí vào bên tai: “Có phải tối qua phụ thân dùng sức lớn lắm không, để phụ thân lập tức xoa xoa cho ngươi nha”.

“Người!” Mặc Viêm lại càng đỏ mặt hơn, hần sao có thể không biết xấu hổ mà trực tiếp nói ra như vậy chứ.

Tay Mặc Thanh nghiêm túc trượt xuống thắt lưng y, khi nặng khi nhẹ chậm rãi nắn bóp, còn sử dụng đến nội lực, mỗi nơi ngón tay hần lướt qua đều mang đến một loại cảm giác ấm áp tê dại, khiến cho Mặc Viêm cảm thấy thoải mái dị thường.

Thế là y liền quên hết chuyện xấu hổ vừa rồi, ngược lại thấy hiếu kỳ vừa rồi Mặc Thanh đang làm gì: “Phụ thân, người đang làm gì vậy?”

Mặc Thanh vốn đang nghiêm túc thay y xoa bóp thắt lưng, nghe được câu hỏi cũng chỉ miễn cưỡng đáp: “Ta đang phối dược, giúp ngươi khôi phục công lực, còn có một ít loại dược có tác dụng khác nữa”. Mặc Viêm vừa nghe đến việc nội lực của y có thể khôi phục liền hết sức kinh hãi, cũng không truy đến cùng tác dụng khác của mấy loại dược mà hần nói rồi cuộc dùng làm gì.

Chúng kiến bộ dáng bận rộn vừa rồi của Mặc Thanh, Mặc Viêm lại nhin không được hỏi: “Rất khó phổi sao?”

Mặc Thanh đương nhiên biết y muốn hỏi điều gì, kỳ thật điều chế ra được giúp Mặc Viêm khôi phục công lực hết sức dễ dàng, vừa rồi hấn vội vàng là vì phổi một loại dược hữu dụng khác. Bất quá hiện tại hấn vẫn chưa có ý định nói cho Mặc Viêm biết, như vậy còn gì là kinh hỉ nữa.

“Viêm nhi có muốn báo thù không?” Mặc Thanh nhìn gò má của y, nhẹ nhàng hỏi. Nếu nói không nghĩ đến việc báo thù thì tuyệt đối là giả, đặc biệt như Mặc Viêm vốn là một kẻ có thù tất báo, huống chi những tên đó còn ngang nhiên hủy đi một thân tuyệt thể vô công của y, đối với Mặc Viêm, người có lòng tự tôn cực cao mà nói, đây là chuyện tuyệt đối không thể tha thứ được.

Vì vậy y không chút do dự gạt đầu, Mặc Thanh quần lấy một lọn tóc đen nhánh của y lên trên đầu ngón tay: “Phụ thân cũng sẽ không bỏ qua cho bọn chúng, dám khi dễ Viêm nhi của ta...”

Hấn còn chưa nói xong, Mặc Viêm đã đỏ mặt xấu hổ mà ngắt lời. “Phụ thân!”

Ai biết được da mặt Mặc Thanh ở trước mặt Mặc Viêm đã đạt tới trình độ siêu dày, vẫn cứ nói tiếp: “Viêm nhi chỉ có thể để cho một mình phụ thân khi dễ thôi”.

Nói xong liền tiến đến bên miệng Mặc Viêm hôn trộm một cái, hôn đến mức Mặc Viêm phải thở hổn hển, ngồi cũng không vững.

Mặc Thanh ôm Mặc Viêm quay về Thiên Tuyệt cung, trước lúc rời đi hấn vẫn nhìn vách núi xa xa mà sững sờ. Mặc Viêm khó hiểu kéo ống tay áo Mặc Thanh, hấn khẽ cười: “Đó là một chuyện xưa rất khó tin, từ từ sẽ kể cho người nghe sau”

Từ sau khi đến được Thần mộ trong truyền thuyết, rất nhiều việc đều vượt ra khỏi khả năng nhận biết của Mặc Viêm. Tỷ như việc rõ ràng y đã chết nhưng lại có thể sống lại, tỷ như kinh mạch của y vốn đã bị đứt đoạn, hiện tại lại hoàn hảo không tổn hao gì, tỷ như bọn họ vốn đi lần đầu tiên đến đây thế nhưng Mặc Thanh lại tỏ ra quen thuộc với nơi này một cách lạ lùng.

Đường xuống núi có vẻ dễ dàng hơn so với khi lên, lúc đi phải mất rất nhiều ngày, khi xuống lại chỉ cần một ngày là đủ.

Nhưng khi Mặc Thanh mang Mặc Viêm đến được chân núi, vẫn nhin không được gây ra một chút. Thần Mộc cùng Kiêu Tử Dật không ngờ vẫn luôn canh giữ dưới chân núi, cũng chẳng biết đã phải đợi bao nhiêu ngày rồi.

“Tiểu tử thôi! Người có biết ta bị người hù chết không hả! Cũng may là người không có việc gì!” Thần Mộc vừa nhìn thấy thân ảnh Mặc Viêm đã lập tức vọt tới, ôm ghì lấy y không chịu buông ra, hốc mắt hơi hơi đỏ lên, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể rơi lệ.

Kiều Tử Dật nhìn thấy bộ dáng kích động của ái nhân, nở nụ cười sủng nịch. Mặc Thanh nhìn thấy, cũng mơ hồ đoán được trong lúc không có hắn, hai người kia đã tiến triển nhanh đến mức nào.

“Tham kiến tôn thượng”. Kiêu Tử Dật cũng không vội vàng, trước tiên hành lễ với Mặc Thanh, sau đó mới nhìn Mặc Viêm đang bị Thần Mộc ôm vào lòng, khóe miệng lộ ra một nụ cười yên tâm, gật gật đầu với y: “Người làm bọn ta lo lắng muốn chết”.

Mặc Viêm nhìn Kiêu Tử Dật, có chút ngượng ngùng gãi gãi đầu: “Không có lần sau”. Sau đó nhin không được mà buông câu hỏi: “Mặt nạ trên mặt người là do ai gỡ xuống vậy?” Nguyên lai, Mặc Viêm vẫn còn nhớ rõ truyền thống từ xưa của Kiêu tộc.

Kiều Tử Dật đắc ý cười, rồi mới dùng khóe mắt liếc về phía Thần Mộc. Mặc Viêm không nhin nổi có chút khó tin. Không ngờ lại là Thần Mộc! Là Thần Mộc! “Như vậy hiện tại ta phải gọi người là sư nương sao? Hay phải gọi sư phụ là đại tẩu đây nhỉ?” Một người là đại ca kết bái của y, một người lại là sư phụ y, quan hệ này thật sự đúng là loạn mà.

Thần Mộc nghe được những lời này của hắn, vừa tức vừa vội, lại không biết nên nói gì. Kiêu Tử Dật duỗi bàn tay to ra ôm Thần Mộc cố định trong lòng mình, sau đó nở nụ cười ác liệt nói: “Đương nhiên phải gọi là đại tẩu rồi! Chẳng lẽ người rất muốn có sư nương sao?” Nói xong còn uy hiếp liếc mắt nhìn Mặc Viêm một cái.

Mặc Viêm cười gượng hai tiếng, “Ha ha, sao có thể được chứ”. Chứng kiến Thần Mộc bị Kiêu Tử Dật khóa chặt vào lòng, thật sự là chả có chút nào giống với bộ dáng chim nhỏ nép vào người cả, Mặc Viêm không tự chủ được liếc mắt nhìn Mặc Thanh.

Ngay sau đó cả người liền bị Mặc Thanh trực tiếp ôm vào lòng. Mặc Viêm còn không kịp giãy dụa đã bị Mặc Thanh hôn thật sâu, trực tiếp khiến cho hai kẻ đối diện xem đến ngây ngẩn cả người.

“Trở về Thiên Tuyệt cung”. Mặc Thanh ôm Mặc Viêm đã hoàn toàn lạc vào sương mù, quay đầu nói với hai kẻ đang hóa đá kia, sau đó nhanh chóng bỏ đi.

32. Chương 32: Vận Sức Chờ Phát Động

Mặc Viêm ngoài xấu hổ cũng chỉ có xấu hổ, phụ thân sao có thể bế y vào trong ngực ngay trước mặt người khác như vậy. Nếu nói là vì vết thương trên người y thì cũng đã lành lại rồi, ngoại trừ nơi xấu hổ kia còn có chút không khỏe.

Mặc Viêm ngơ ngạo hai cái, sau đó có chút ngượng ngùng nói: “Phụ thân, thả ta xuống dưới đi”.

“Mơ tưởng”. Mặc Thanh không cần suy nghĩ liền trực tiếp đáp lại y một câu như vậy.

Sau đó không những bế Mặc Viêm không buông, trái lại càng ôm chặt hơn: “Đừng nghĩ tới chuyện rời khỏi ta nửa bước”.

Mặc Viêm giật mình, y không nghe lầm chứ, có lẽ là giấc mộng của y quá dài cho nên hiện tại vẫn chưa thể tỉnh lại sao?

Mặc Thanh làm sao có thể bá đạo như vậy, hơn nữa còn vô cùng cứng chiều y. Mặc Thanh như vậy quả thật khiến cho Mặc Viêm có cảm giác thụ sủng nhược kinh, làm y có chút mù mịt và mơ hồ, cảm giác như mình vẫn còn chìm trong mộng.

Mặc Viêm cứ như vậy tựa vào ngực hắn, sau đó mơ mơ hồ hồ về tới Thiên Tuyệt cung, Tư Đồ Bạch Phong ở phía xa trông thấy liền xông đến ôm lấy y, viền mắt Mặc Viêm hơi ửng hồng.

Đã từng cảm thấy bản thân chỉ có một mình, không hề có quan hệ với người nào, một chút cũng không có. Nhưng không nghĩ tới, bên cạnh y vẫn còn nhiều người quan tâm tới mình, cho dù thường ngày không để ý, nhưng thật ra bản thân nợ những người này rất nhiều không phải hay sao.

Mặc Viêm nghĩ như vậy, trong lòng nhất thời có chút cảm động, cũng ôm Tư Đồ Bạch Phong một cái. Tư Đồ Bạch Phong lau nước mắt đọng ở khóe mắt: “Không có việc gì là tốt rồi, không có việc gì là tốt rồi!”

Sau đó kiểm tra tay chân của y, phát hiện vết thương đã hoàn toàn khép lại, không hề để lại một tia vết tích, lúc này mới yên lòng.

Cho đến khi Mặc Viêm về tới Thanh Hoa điện, vẫn còn có chút chưa tỉnh hồn lại. Dọc đường đi các vị đường chủ và thị vệ trong cung đều tới gần, quan tâm hỏi thăm y. Có lẽ do thái độ trước đây của y quá mức cực đoan, cho rằng trên đời này bản thân chỉ có thể cô độc một mình, không có bất kỳ người nào có thể bước vào sinh mệnh của y.

Cũng vì vậy, cho dù bản thân thích Mặc Thanh nhưng lại chưa bao giờ nghĩ tới được Mặc Thanh đáp trả. Y chưa từng nỗ lực lấy một lần, chỉ một mực trốn tránh, còn tự lừa dối bản thân, cho rằng như vậy mới đúng, bởi vì Mặc Thanh là một nam nhân bình thường.

Nhưng mà bây giờ thì sao, Mặc Thanh nói cho y biết, hắn cũng yêu y.

Hết thấy điều này giống như bị làm xáo trộn lên, rồi sau đó hợp lại một lần nữa. Mặc Viêm phát hiện chỗ sâu nhất trong nội tâm mình bắt đầu trở nên ấm áp, không còn tịch mịch như trước đây, hơn nữa trong lòng của y cũng bắt đầu cảm nhận được Mặc Thanh thật sự yêu y.

Chính y đã tự bỏ lỡ cơ hội, y cho rằng Mặc Thanh vĩnh viễn cũng không tiếp nhận mình, nếu không phải y không biết nỗ lực, hai người cần gì phải đi đường vòng nhiều như vậy. Nếu không phải có Thần mộ, nếu không phải võ công Mặc Thanh là đệ nhất thiên hạ, nếu như không phải hắn vừa lúc có chìa khóa mở Thần mộ, như vậy chẳng phải đời này bọn họ đã bỏ qua nhau hay sao.

Vừa mới nghĩ như vậy, Mặc Viêm nhất thời có chút chột dạ cùng sợ hãi. Thiếu chút nữa, chỉ một chút nữa thôi, y liền vĩnh viễn bỏ qua Mặc Thanh.

Một mình y lẳng lẳng nằm trên giường, yên lặng đem tất cả tiền căn hậu quả nhớ lại một lượt.

Lại không biết Mặc Thanh vào phòng từ lúc nào, không đợi y kịp phản ứng liền trực tiếp bế y từ trên giường lên, khẩu khí có chút không vui nói: “Vì sao ngủ ở đây?”

“Đây là phòng của ta a”. Mặc Viêm không hiểu nháy mắt mấy cái, ngủ ở phòng của mình có gì không đúng sao.

Mặc Thanh cái gì cũng không nói, chỉ bế y vào lòng, sau đó đi ra khỏi sương phòng, trực tiếp đá văng cửa phòng mình, rồi lại đá cửa phòng đóng lại.

Ngay lúc Mặc Viêm thấy tâm tình hắn có chút không tốt, tưởng hắn đem mình ném lên giường, Mặc Thanh lại nhẹ nhàng đặt y xuống, sau đó ôn nhu đắp chăn cho y.

“Không phải ta đã nói không được rời khỏi ta nửa bước sao, không tìm thấy người, có biết làm cho ta lo lắng biết bao nhiêu không”.

Sắc mặt Mặc Thanh có chút khó chịu, tựa hồ nghĩ tới hai lần trước, y cũng giống như vậy, chỉ lưu lại một câu, sau đó liền biến mất, ly khai Thiên Tuyệt cung, rời bỏ hắn.

Chỉ cần nghĩ tới lại xảy ra chuyện đó một lần nữa, Mặc Thanh cảm thấy mình nhất định sẽ điên mất. Hắn không thể chịu đựng được việc Mặc Viêm ly khai mình quá lâu, thật vất vả lắm mới tìm được bảo bối, chỉ có đặt ở nơi mình nhìn thấy mới là an toàn nhất.

“Phụ thân...” Ngực Mặc Viêm có chút kích động, Mặc Thanh lúc này hết như một người nam nhân khổ sở vì tình, làm gì còn đáng vẻ Thiên Tuyệt cung chủ cao cao tại thượng kia chứ.

Mặc Thanh cho rằng Mặc Viêm bị hắn làm cho hoảng sợ, vội vàng cúi ngoại bào rồi nằm nghiêng trên giường, sau đó ôm y vào lòng nhẹ dỗ dành.

“Viêm nhi, phụ thân chỉ là lo lắng, không phải cố ý hung hăng với ngươi đâu”.

Mặc Viêm cười cười, y cũng không phải loại người tính toán chi li, sao có thể vì chút chuyện nhỏ này mà tức giận. Nhưng khi nhìn thấy Mặc Thanh vì y mà lo lắng, lòng lại tràn đầy ngọt ngào tới tận xương.

Y nhìn không được tiến sát vào người Mặc Thanh, Mặc Thanh kinh ngạc nhìn y, còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, Mặc Viêm đã nhẹ nhàng tiến đến hôn lên má hắn một cái, rất nhẹ rất nhẹ, tựa như bị lông chim phất qua.

Thế nhưng Mặc Thanh lại hoàn toàn tê dại như bị điện giật, hấn trợn to hai mắt, một bộ dạng không thể tin được.

Mặc Viêm nhìn dáng vẻ này của hấn, nén không được nụ cười, nhưng còn chưa cười được quá ba giây đã bị Mặc Thanh đè lên, đem tiếng cười còn lại nuốt vào trong bụng.

Thật không biết nên hình dung loại cảm giác này như thế nào, Mặc Viêm chỉ cảm thấy người mình lâng lâng, nụ hôn này mang đến tê dại không thể kháng cự, mỗi một tác da đều cảm thấy khoan khoái dễ chịu.

Chờ tới lúc Mặc Thanh buông y ra, hơi thở của y đã trở nên dồn dập, hai tròng mắt mờ lung hơi nước. Chính y cũng không biết mình có bao nhiêu mê người, nhưng lại khiến cho ánh mắt của Mặc Thanh tối lại.

Một giây sau, hấn liền bao phủ cả người Mặc Viêm: “Viêm nhi...” Thanh âm khàn khàn ẩn chứa dục vọng.

Mặc Viêm bị vật cực nóng giữa hai chân hấn làm cho run lên, con người đen trong trẻo lại càng thêm mờ lung, hô hấp càng dồn dập, Mặc Thanh đưa tay xuống dưới không nặng không nhẹ nhéo mờ y một cái, tại nơi nhạy cảm kia nhẹ nhàng ấn xuống: “Nơi này còn đau hay không?”

Loại vấn đề khó xử này làm sao có thể trả lời chứ! Mặc Viêm nghiêng mặt đi, không muốn trả lời, gò má ửng đỏ càng khiến Mặc Thanh nhìn không được mà tiến tới, bắt đầu dọc theo gò má y từ từ mút hôn.

Tay hấn trượt tới hông Mặc Viêm, linh hoạt cởi áo của y, sau đó như tôn thờ mà hôn lên từng tác da tác thịt của y.

“Cung chủ, thuộc hạ có chuyện cần bẩm báo!” Ngoài cửa đột nhiên truyền đến thanh âm của Thần Mộc.

Hai người vốn đang chìm trong dục vọng, nhất thời như bị tạt một gáo nước lạnh, Mặc Thanh hô hấp dồn dập từ trước ngực Mặc Viêm ngẩng đầu lên, thở gấp hai cái, điều chỉnh hô hấp một chút, thấp giọng mắng: “Chết tiệt!”

“Người tốt nhất là thực sự có việc gấp!” Mặc Thanh hung tợn rống lên, vừa nghe liền biết tâm tình vô cùng ác liệt.

Thần Mộc ho khan hai tiếng, cũng biết mình cắt đứt chuyện tốt gì, thế nhưng chuyện này y không thể quyết định được a, chỉ có thể chịu đựng áp lực lên tiếng.

“Thanh Lam và Tần Xuyên cấu kết, ý muốn tiêu diệt Thiên Tuyệt cung”. Thần Mộc không dám kéo dài, vội vàng đem sự việc trọng đại bẩm báo, sau đó lặng lẽ chờ phản ứng của Mặc Thanh.

Quả nhiên trong phòng truyền tới thanh âm mắng người, Mặc Thanh rửa thềm một tiếng từ trên giường đứng dậy, tức giận đá văng cửa đi ra, hấn chỉ tùy ý khoác một kiện áo đơn giản, sắc mặt ửng hồng, quần

áo xốc xếch. Thần Mộc vội vàng cúi đầu, khoe miệng hiện lên tiếu ý nhưng rất nhanh liền nhin trở lại, nếu để cho Mặc Thanh nhìn thấy bộ dạng hã hê của y, còn không bị hấn trả thù hay sao, vì vậy thời khắc mấu chốt phải nhin xuống a!

“Bọn họ thật sự chán sống!” Mặc Thanh mắng một tiếng dẫn đầu đi ra đại điện.

Thần Mộc quay đầu nhìn lại, vừa đúng lúc nhìn thấy Mặc Viêm cũng chỉ khoác hờ một kiện áo đơn đi ra nhìn xung quanh, nhìn thấy Thần Mộc liền không tiếng động hỏi, trễ như vậy, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Y cũng chỉ loáng thoáng nghe được một ít.

Thần Mộc mỉm cười, ý bảo y không cần lo lắng: “Đừng lo lắng, không có chuyện gì”.

Sau đó bước nhanh hai bước, đuổi theo Mặc Thanh.

33. Chương 33: Vui Vẻ Chịu Đựng

Lần trước Thiên Tuyệt cung ở cửa Thần mộ hỏa thiêu đại quân Nam Trạch, làm cho chủ lực Nam Trạch bị thương nặng. Sau đó còn tung tin ra bên ngoài, khiến Nam Trạch ngoại ưu nội loạn, phải mệt mỏi tìm cách ứng phó.

Điều đó đã trở thành một tiếng trống làm hăng hái tinh thần hai nước còn lại, trực tiếp đem quân tiến đánh Nam Trạch. Hiện tại vương đô Nam Trạch đã bị bao vây, thắng lợi đang ở trước mắt, không ngờ Thanh Lam và Tần Xuyên cư nhiên lại cầu kết với nhau chuẩn bị đối phó Thiên Tuyệt cung.

Mặc Thanh chỉ khoác một chiếc áo mỏng bên ngoài, thể nhưng toàn thân lại phát ra khí thể kinh người, làm cho mấy vị đường chủ ngồi phía dưới không dám nhìn thẳng, hấn nhú mảy, tâm tình vô cùng khó chịu.

Người khác cho rằng hấn đang tức giận việc Thanh Lam và Tần Xuyên có ý xâm chiếm, chỉ có Thần Mộc cúi đầu mà cười. Cung chủ vừa rồi bị cắt đứt chuyện tốt, hiện tại chính là đang bất mãn, người nào chọc tới hấn chính là muốn tìm chết.

Mọi người liếc nhìn nhau, nhưng không ai dám tiến lên bẩm báo. Sắc mặt Mặc Thanh đen kịt, mấy vị đường chủ cũng không dám tự tìm đường chết.

Mặc Thanh càng ngày càng khó chịu, Viêm nhi vẫn đang chờ hấn a, những lão gia hỏa này còn không mau đem những chuyện phiền toái ra giải quyết, hấn không muốn tốn nhiều thời gian ở đây. Nhìn bọn họ nói cũng không dám nói, liếc mắt nhìn Thần Mộc một cái, ý bảo y mau nói.

Thần Mộc cứng người một cái, đảo đi đảo lại, người chịu bi kịch vẫn là y a!

Cười khở một tiếng, đi lên trước: “Theo mật báo. Thanh Lam và Tần Xuyên đều tự triệu tập mười vạn đại quân, lấy cớ là thao luyện, sự thật là chuẩn bị tiêu diệt Thiên Tuyệt cung”.

“Hai mươi vạn?” Mặc Thanh nhú mày, Thanh Lam và Tần Xuyên lần này thật sự là hạ quyết tâm a.

Thần Mộc gật đầu, bọn họ mang hai mươi vạn đại quân, hầu như đều là đội quân tinh nhuệ nhất của hai nước, cứ như vậy uy hiếp Thiên Tuyệt cung, tuy rằng nơi này có vị trí hiểm yếu, cũng không thể chịu được luân phiên vây công thế này.

Mặc Thanh tựa hồ không xem trọng chút nào: “Xuất động đội quân tinh nhuệ? Vậy phòng thủ ở hậu phương chẳng phải trống rỗng, thay vì bị động tiếp chiêu, không bằng chúng ta chủ động tấn công a”.

Tám vị đường chủ đều sửng sốt, sau đó hiểu ra: “Ý của cung chủ chính là, chúng ta cũng lật bài tẩy luôn sao?”

Thanh Lam và Tần Xuyên không chút kiêng kỵ công kích, chẳng qua là muốn xác định thực lực của Thiên Tuyệt cung mà thôi, hiện tại chủ yếu là bao vây vương đô Nam Trạch, trong lúc nhất thời không thể trở về, hơn nữa lại bị quân Nam Trạch cầm chân, không thể phân tâm.

Nhưng thực lực Thiên Tuyệt cung sao có thể để người khác dễ dàng nhìn thấu, con bài bọn họ còn chưa lật mà Mặc Thanh lại quyết định chủ động xuất kích, xem ra là tình thế bắt buộc.

Thiên Tuyệt cung giấu tài nhiều năm, ngoại nhân chỉ coi nó là một tổ chức vô lâm lợi hại, nhưng không hề nghĩ nó lại chứa đựng nhiều lương thực và binh lực, nuôi dưỡng một đội quân tinh nhuệ, chờ một ngày nào đó thừa cơ thôn tính tam quốc.

“Bọn họ muốn chơi lớn, chúng ta liền chơi cùng bọn họ a. Các người phải vất vả một hồi rồi ” Mặc Thanh sờ sờ cằm, nhàn nhạt đem những chuyện cần thiết an bài xuống dưới, sau đó giao binh phù cho Thần Mộc.

“Nói với Tử Dật mang quân đến Thanh Lam”. Mặc Thanh thấy Thần Mộc biểu tình có chút không muốn, lại bổ thêm một câu: “Không nỡ xa nhau, người liền đi giám sát”.

Thần Mộc sắc mặt cứng đờ, sau đó có chút xấu hổ: “Cung chủ! Ta không phải ý này...”

“Vậy để cho Tử Dật một mình đi thôi”, vừa nghe lời này, Thần Mộc vội nói: “Chuyện này cũng không phải a, ta cũng chưa nói không đi”.

Mặc Thanh liếc mắt nhìn hắn: “Còn muốn giả vờ sao?” Chỉ đơn giản nói một câu lại khiến Thần Mộc xấu hổ vạn phần, y liền minh bạch mình bị Mặc Thanh trêu đùa.

Chờ Mặc Thanh từ từ đi xa, Thần Mộc mới hậu tri hậu giác hiểu được, sau đó tâm không cam lòng không

nguyện phun ra một câu: “Người rõ ràng là đang trả thù ta cắt đứt chuyện tốt của người!”

Mặc Thanh mặc kệ y, không kịp chờ đợi vội vàng trở về phòng của mình, mới ly khai có một lát đã cảm thấy nhớ Viêm nhi rồi.

Đẩy cửa ra liền nhìn thấy Mặc Viêm an an ổn ổn ngủ trên giường, trong lòng lúc này mới chậm rãi thở phào nhẹ nhõm, ánh mắt trở nên ôn nhu mềm mại, phảng phất như hóa thành xuân thủy.

Hắn trèo lên giường, từ phía sau ôm hông Mặc Viêm, tiến đến bên tai y nhẹ nhàng thổi khí: “Viêm nhi? Ngủ sao?”

Mặc Viêm vốn đang ngủ, nghe được hắn gọi, nhẹ nhàng mang theo giọng mũi hừ một tiếng: “Ừ?”

Người khác nghe thấy không biết cảm giác thế nào, nhưng Mặc Thanh nghe vào tai lại trở thành lời khiêu khích dục vọng, hô hấp ngay lập tức trở nên nặng nề, đem thân thể của mình dán tới.

Cách một lớp sa y thật mỏng, Mặc Viêm có thể cảm nhận được thân thể cực nóng của Mặc Thanh, cảm giác ấm áp khiến y cực kỳ thoải mái, vì vậy càng thêm dán chặt về phía sau, cả người hoàn toàn rơi vào lòng Mặc Thanh.

Mặc Thanh vốn đã không nhịn được, y lại không tiếng động khiêu khích hắn. Hắn thở dài, quyết định không đè ép bản thân nữa, lập tức đem áo ngủ của mình giải khai, sau đó rón rén cởi bỏ y phục trên người Mặc Viêm, mà Mặc Viêm cứ nhiên để hắn tùy ý, một chút dấu hiệu tỉnh lại cũng không có.

Điều này làm cho Mặc Thanh rất hài lòng, như vậy chứng minh Viêm nhi hoàn toàn tin tưởng hắn, cho nên mới không đề phòng gì.

Hai cổ thân thể trần truồng dán chặt vào nhau, da thịt Mặc Viêm trắng mịn khiến Mặc Thanh nhịn không được thở dài thỏa mãn, chỉ cần cứ như vậy ôm Viêm nhi mà thôi, hắn đã cảm thấy vô cùng trọn vẹn, vô cùng hạnh phúc.

Hắn ôm Mặc Viêm, sau đó cúi đầu, từng chút từng chút, tinh tế lưu lại dấu hôn dày đặc trên lưng trần trơn bóng của Mặc Viêm, trong lúc ngủ mơ Mặc Viêm cảm thấy có chút ngứa, tùy tiện nhéo một cái, lại càng làm cho Mặc Thanh chìm sâu vào dục vọng.

Đem vật cứng rắn đã sớm vận sức chờ phát động đặt ở trước tiểu huyệt non nớt, nhẹ nhàng qua lại ma sát nơi đó, Mặc Viêm theo bản năng co rút lại, quả thực khiến cho Mặc Thanh muốn bạo phát.

Hắn dứt khoát ngồi nửa người dậy, tựa lưng vào thành giường, sau đó nâng cả người Mặc Viêm đặt trên người, chậm rãi tách hai chân thon dài của y, đem nó kẹp ngang hông của mình, từ từ đầu giường lấy ra một hộp thuốc mỡ, quét lấy lớp mỡ bôi trơn thoa vào tiểu huyệt nhạy cảm của Mặc Viêm.

Đã từng trải qua hoan ái, tiểu huyết ẩm ướt dễ dàng bị kích thích, không tự chủ mà co rút, ngón tay Mặc Thanh cứ như vậy bị nó nuốt lấy, Mặc Thanh nhìn tiểu huyết đói khát hé ra hợp vào, nhin không được bật cười.

Mặc Thanh cúi đầu, ở trên thân thể xinh đẹp của Mặc Viêm lưu lại vô số hôn ngân, mỗi một tác cũng không buông tha.

Mặc Viêm đang ngủ cảm thấy thân thể mình càng ngày càng nóng, nhin không được giãy giụa thân thể, tiểu huyết khả ái cứ như vậy vừa đúng ma sát ngay tại dương vật to lớn đứng thẳng của Mặc Thanh, làm Mặc Thanh rên nhẹ một tiếng.

Rốt cuộc không thể nhẫn nại được nữa, đem hông của y nâng lên, nhắm ngay cự vật cứng rắn của mình, sau đó thân thể đâm về phía trước, tiểu huyết ẩm ướt liền nuốt trọn dương vật thô to. Cái loại khoái cảm tràn đầy khiến Mặc Thanh không khỏi nhắm mắt hưởng thụ, ngay cả Mặc Viêm đang ngủ cũng nhẹ nhàng hừ một tiếng, tựa hồ cũng cảm nhận được cảm giác tốt đẹp này.

Thế nhưng kế tiếp sẽ không đơn giản như vậy, nếu không muốn đánh thức Mặc Viêm quả thực không dễ chút nào. Bất quá Mặc Thanh dường như cũng có ý định đánh thức Mặc Viêm, hấn kéo chặt vòng eo tinh tế của y, dùng sức đóng đưa thất lưng của mình, một chút lại một chút, mỗi một lần đều không hề lưu tình, mạnh mẽ đâm vào chỗ sâu nhất.

Mặc Viêm bị đâm mạnh vào, toàn thân đều lay động, cuối cùng nhin không được mở mắt ra, con người mộng lung còn chút ngái ngủ, nhìn thấy nét mặt Mặc Thanh mang theo nụ cười xấu xa, dưới thân không ngừng truyền tới từng đợt khoái cảm, y lập tức hiểu được tình huống hiện tại!

“Mặc Thanh...cái này...hỗn đản! A...” Mặc Viêm há miệng muốn mắng hấn, nhưng hấn lại ở trong người y cuống đã chạy nước rút, ngay cả một câu đầy đủ cũng không thể nói được, chỉ có thể cắn răng nghiêng lợi nhìn chằm chằm hấn.

Mặc Thanh tiến tới hôn y, thanh âm dụ dỗ nói: “Viêm nhi, người quá ngon miệng, ta không nhin được a...”

Đây rõ ràng là mượn cớ! Mặc Viêm còn chưa hết giận, nhưng lại vô pháp phản bác, Mặc Thanh biết rõ mỗi một điểm nhạy cảm trên thân thể y, tay hấn nắm lấy phân thân non nớt của y trên dưới không ngừng trêu chọc, hơn nữa mỗi một lần đều đâm vào chỗ sâu nhất trong thân thể y, vật cứng rắn nóng như lửa của hấn khiến y nhin không được run rẩy.

“Viêm nhi, phụ thân yêu người” Mặc Thanh ở bên tai y một lần lại một lần bày tỏ tình yêu của mình.

Còn có thể làm sao a? Chỉ cần nghe được câu này, Mặc Viêm cảm giác cả người mình như nhũn ra, chỉ có thể mặc cho hấn muốn làm gì thì làm, mà chính mình không phải cũng đang vui vẻ chịu đựng sao.

Cuối cùng, y vẫn vươn tay bám lấy vai Mặc Thanh, sau đó cúi đầu rên rỉ một tiếng: “Thanh, ta còn muốn...”

Rất thích gọi Mặc Thanh, rất thích được hấn yêu như vậy, rất thích nhìn hấn vì mình mà có bộ dạng mắt không chế, Mặc Viêm hoàn toàn thả lỏng tinh thần và thể xác, không hề che giấu khát vọng đối với Mặc Thanh.

Mặc Thanh hơi sững sốt, động tác dưới thân càng thêm càn rỡ, hấn muốn đem tất cả những gì tốt đẹp nhất tới cho bảo bối trong lòng.

34. Chương 34: Ân Ân Ái Ái

Sáng sớm tỉnh lại, Mặc Viêm phát hiện mình bị Mặc Thanh ôm vào trong ngực, trên người đều là khí tức của hấn, chẳng qua chỉ là được hấn ôm mà thôi, trong lòng y liền trở nên mềm mại.

“Sao lại ngủ ít như vậy?” Mặc Thanh sờ sờ mặt của y, nhìn quảng thâm dưới mắt y nhin không được đau lòng.

Mấy ngày nay thực sự đã mệt mỏi quá độ rồi, hấn thì không sao, nhưng Viêm nhi hiện tại có thể xem như người không có võ công, thể lực cũng không còn được như trước đây.

Hấn bắt y hoan ái cả một ngày một đêm, y chắc hấn rất mệt mỏi rồi, đêm qua chỉ mới làm được một nửa y liền hôn mê bất tỉnh.

Mặc Viêm đương nhiên không biết tâm tư trong lòng Mặc Thanh, y khẽ nâng người lên, sau đó không hiểu hỏi.

“Thanh? Chúng ta đang ở trên xe ngựa sao?” Hiện tại bọn họ giống như đang ở bên trong thùng xe rộng rãi, lại còn cả thanh âm của móng ngựa.

Mặc Thanh không muốn y ly khai khỏi lồng ngực của mình, liền đem y ôm trở lại: “Ừ”.

Chỉ ừ một tiếng có thể xem là trả lời sao? Mặc Viêm có chút buồn bực, Thiên Tuyệt cung rất tốt, vì sao đột nhiên muốn xuất cung? Hơn nữa Thanh Lam và Tần Xuyên không phải đang chuẩn bị tấn công sao? Lúc này không ở trong cung nghĩ đối sách, lại còn muốn đi xa? Đây rốt cuộc là có chủ ý gì.

“Mặc Thanh!” Y tức giận đem bàn tay không có ý tốt của Mặc Thanh đẩy ra, một bộ dạng chuẩn bị chất vấn. Y không phải người ngu, trong chuyện này có gì mờ ám hay không, làm sao một điểm y cũng không phát hiện được chứ, cho dù đối phương có hai mươi vạn đại quân đi nữa, Mặc Thanh cũng sẽ không bỏ lại Thiên Tuyệt cung mà bỏ trốn.

Vì vậy chỉ có thể là Mặc Thanh đã bày sẵn thế cục, mà y lại bị bỏ ra ngoài, cảm giác khiến y rất khó chịu.

Ai biết Mặc Thanh lại nhú mảy, khuôn mặt tao nhã tuyệt đại bày ra bộ dạng đáng thương hề hề, cứ nhiên dùng khuôn mặt đẹp đến kinh thiên động địa này làm cho Mặc Viêm có cảm giác việc mình vừa đẩy tay hắn ra là một tội lỗi tày đình.

“Viêm nhi ngày trước đều gọi ta là ‘Phụ thân’, ‘Phụ thân’ vô cùng thân thiết nha, hiện tại có được thân thể người ta, cứ nhiên lại lãnh đạm như vậy sao”. Mặc Thanh một bộ dáng như bị người vứt bỏ.

Khóe miệng Mặc Viêm co rút hai cái: “Mặc Thanh! Ta nổi da gà”. Thậm chí còn ghét bỏ đem Mặc Thanh đẩy ra một chút, thế nhưng còn không đợi y từ trong lòng người nọ thoát ra ngoài, đã bị ôm trở lại, lần này người kia ôm càng chặt hơn nữa.

“Không nói cho người biết chính là không muốn để người lo lắng”. Mặc Thanh có chút bất đắc dĩ, sau đó cẩn thận đem kế hoạch mình đã tỉ mỉ bố trí nói một lần, ngoại trừ Kiều Tử Dật mang theo đội quân bí mật của Thiên Tuyệt cung xuất phát, Mặc Thanh còn bố trí sẵn tử huyết trong Thiên Tuyệt cung chờ con mồi sa lưới. Bọn họ không phải muốn tiêu diệt Thiên Tuyệt cung sao, vậy cứ để bọn họ thử đi. Đến lúc đó bao vây ngược lại chẳng phải dễ dàng hơn sao, trực tiếp một lưới bắt hết.

Mặc Viêm nghe xong, quăng cho Mặc Thanh một ánh mắt sắc lẹm, kỳ thực hai người bọn họ là loại người giống nhau, vì vậy cũng có thể đoán được Mặc Thanh sẽ an bài như thế, chẳng qua là khi nhìn thấy thực lực bí mật của Thiên Tuyệt cung y có chút khó hiểu.

“Chủ lực của Thiên Tuyệt cung không phải đều nằm ở Nam Trạch sao? Đại ca đủ người để mang đi?”

Đã đem quân đánh bắt ngờ sau lưng Thanh Lam, làm sao có đủ quân lực để tóm gọn một lần. Hơn nữa Thanh Lam đều xuất hết toàn bộ đội quân tinh nhuệ, vậy mà bọn họ ngay cả một điểm phòng bị cũng không có.

“Đừng lo lắng, người không tin ta sao?” Mặc Thanh thật sự mất hứng, Mặc Viêm chỉ một lòng một dạ nghĩ đến kế hoạch lần này mà đem hắn bỏ qua một bên không nhìn tới.

Sở dĩ hắn không nói cho y, chính là muốn y cái gì cũng không biết, cái gì cũng không quan tâm, trong lòng chỉ có mình hắn, chỉ nghĩ đến hắn thì tốt rồi, hắn chính là nghĩ như vậy, thế nhưng lại không được như mong muốn a. *(Giờ mới biết Thanh ca trẻ con như vậy)*

Mặc Viêm hoàn toàn rơi vào trầm tư, kết quả cuối cùng của trận chiến này sẽ ra sao đây.

Đột nhiên bị sự tiếp xúc nơi tư mật kéo lại thần chí, không biết từ khi nào, Mặc Thanh đã đem y phục trên người y trút đi, trên mặt mang theo nụ cười xấu xa không ngừng mút hôn thân thể y, mà tay hắn lại càng quá phận hơn, một bên nắm lấy phân thân y liên tục vuốt ve, một bên không ngừng khuếch trương tiểu huyết non mềm.

“Hỗn đản! Không nên...” Lời còn chưa nói hết, Mặc Thanh đã tiến tới hôn lên môi y.

Làm sao có thể không nên? Mặc Thanh còn ác liệt hơn sâu hơn, đem đầu lưỡi cuốn lấy chiếc lưỡi đinh hương, nuốt hết toàn bộ mật ngọt và hơi thở trong khoang miệng y, trực tiếp làm cho thần trí Mặc Viêm trở nên trống rỗng, chờ tới lúc hần rời đi, hai mắt Mặc Viêm đã hiện lên lệ quang, một bộ dáng chọc người thương yêu.

Kỳ thực thời gian này miệt mài quá độ, toàn bộ trách nhiệm cũng không hẳn là do hần a, tuy rằng từ sau khi Mặc Viêm bỏ đi, hần quả thực cảm dục thật lâu, nhưng quan trọng hơn, rõ ràng là y dụ dỗ khiến cho hần không thể thoát ra mới là thật.

Tách ra cặp chân thon dài như ngọc vòng quanh thắt lưng trắng kiện của mình, nhắm ngay tiểu huyết khiến hần mê muội, động thân một cái liền cảm thẳng vào tận sâu trong gốc. Cảm giác không khỏe làm cho Mặc Viêm thanh tỉnh một lát: “Người...Đi ra...”

Đi ra?! Điều đã đi vào rồi chỉ có kẻ ngu mới nguyện ý rời khỏi, bất quá Mặc Thanh vẫn mang theo nụ cười nhàn nhạt đáp ứng: “Được, ta đi ra”.

Nói xong, trước tiên là đâm vào một cái thật mạnh, sau đó lại từ từ rút ra, kịch liệt ma sát làm cả người Mặc Viêm run rẩy không thôi. Mặc Thanh quả thật rút ra, chẳng qua vẫn chừa lại quy đầu bên trong, càng làm cho Mặc Viêm tiến thoái lưỡng nan, vô cùng khó chịu, cắn cắn môi dưới làm bộ đáng thương nhìn hần.

“Là Viêm nhi kêu ta đi ra ngoài, Viêm nhi, ta rất là nghe lời nha”. Hần còn cố ý dùng thanh âm dụ dỗ y. Ngụ ý là, người nói gì ta nghe nấy, người muốn ta đi ra, ta liền đi ra, muốn ta đi vào ta sẽ đi vào a.

Kết quả cuối cùng vẫn là Mặc Viêm nhận thua trước tiên, bất quá cũng bởi vì Mặc Thanh không biết xấu hổ mà sử dụng thủ đoạn hèn hạ.

“Thanh...Ta muốn người động động...” Cứ đứng tại chỗ như vậy, cảm giác ngứa ngáy này quả thực khó tiếp thu rồi, Mặc Viêm quyết định không thêm để tâm gì tới mặt mũi nữa, y chỉ muốn được thỏa mãn mà thôi.

Mặc Thanh nở nụ cười tà ác, sau đó nắm chặt eo nhỏ của y, lưu loát trừu cảm hai cái, ngay khi Mặc Viêm cảm thấy cuối cùng cũng được thỏa mãn, nghĩ sắp được giải thoát khỏi cảm giác ngứa ngáy vô tận này rồi, hần cư nhiên đột ngột ngừng lại: “Viêm nhi? Người muốn nhanh một chút hay là chậm hơn một chút? Sâu một chút hay là nông một chút?”

Hần rõ ràng là cố ý! Mặc Viêm tức giận mà không phát tác được, rồi lại không có biện pháp chống cự khỏi cảm trí mạng này. Nhưng mỗi khi y mang bộ dáng cam chịu này, liền thấy Mặc Thanh lộ ra nụ cười ác liệt, tim của y không tự chủ mà liên tục gia tốc, hơn nữa toàn thân đều có cảm giác điện giật tê dại.

“Thanh! Ta muốn người, chỉ cần người, cho ta...” Mặc Viêm bất lực cầu xin tha thứ.

Mặc Thanh biết nhược điểm của y, đương nhiên y cũng rõ nhược điểm của Mặc Thanh, Mặc Thanh không thể chịu được chính là y cầu xin tha thứ và tỏ ra yếu thế. Có lẽ là bởi vì trước đây y rất mạnh, chỉ muốn theo đuổi cảnh giới cao nhất. Vì vậy mỗi khi y tỏ ra yếu thế một chút, luôn luôn có thể kích khởi nhiệt tình

của Mặc Thanh.

Đây cũng là nguyên nhân Mặc Thanh thích kéo y lên giường yêu thương. Bởi vì chỉ có ở trên giường, y mới bị hấn làm cho không chịu nổi mà khóc nức lên.

Quả nhiên, Mặc Thanh vừa nghe y nói câu kia lập tức híp mắt lại: “Ngoan, phụ thân sẽ hảo hảo yêu người. Phụ thân là của một mình Viêm nhi, tất cả đều là của Viêm nhi”.

Một vòng miệt mài lại bắt đầu, ở trên xe ngựa mà không thể an phận một chút a, bắt quá người hầu của Thiên Tuyệt cung đi theo cũng rất ăn ý, đều lựa chọn giả vờ câm điếc, không để ý. Cung chủ và thiếu cung chủ muốn ở trong xe ngựa chơi trò hôn nhẹ, hạ nhân như bọn họ nào có lá gan chất vấn cái gì.

Cuối cùng Mặc Viêm cũng nhìn rõ sự gian ác của Mặc Thanh, ngày đó hấn ở trong xe muốn y đến lần thứ ba còn không muốn dừng, đã vậy mỗi lần trêu động đều vừa dài vừa kịch liệt, nếu là người không có thể lực, căn bản là không sống được lâu a.

Mỗi lần, y đều bị hấn làm cho trực tiếp ngất đi, thậm chí cho tới lúc xuống xe ngựa vào khách điểm, chân vẫn còn mềm nhũn không thể bước xuống giường được, Mặc Thanh ôn nhu ôm y, cẩn cẩn dục dục giúp y ăn uống.

Mặc dù như vậy vô cùng tốt, bởi vì y có thể độc hưởng sự ôn nhu của Mặc Thanh. Thế nhưng, hấn cũng không thể tùy tiện động dục bừa bãi như vậy nha! Mặc Viêm cũng không thể nhịn được nữa, mỗi lần Mặc Thanh cho y ăn cơm, đều như vô ý mà liếm hạt cơm bên môi y.

Nếu như nói lúc đầu là vô tình, thì càng về sau là hấn cố ý, lúc giúp y uống thuốc, còn cố ý làm cho thuốc theo môi y chảy ra, sau đó ác ý theo giọt thuốc chảy xuống, dùng đầu lưỡi chậm rãi liếm hết. Cuối cùng còn để nước thuốc chảy xuống đầu nhũ nhạy cảm của y, mà Mặc Thanh thì nhanh tiến lên ngậm, liếm, lộn, dục, chờ tới lúc hấn ngừng lại, Mặc Viêm phát hiện thân thể mình đã mềm nhũn lợi hại.

Kết quả? Kết quả chính là sau khi uy cơm xong, y lại một lần nữa bị đem lên giường, bắt đầu một vòng ân ái ái ái mới.

35. Chương 35: Cùng Người Ẩn Cư

Thần Mộc và Kiều Tử Dật đã đến Thanh Lam, kỳ quái chính là bọn họ không hề mang theo thiên quân vạn mã, chỉ mỗi người một ngựa đi trước một bước, hơn nữa còn rất quy quy củ củ thông qua trạm kiểm soát a.

Không phải muốn vây công Thanh Lam sao? Có thể nói hiện tại là thời cơ tốt nhất để làm suy giảm thực lực của Thanh Lam nha.

Vậy mà Thần Mộc và Kiều Tử Dật lại rất bình tĩnh, tựa hồ đã nắm chắc mọi thứ trong tay, hai người thông qua trạm kiểm soát, sau đó nghỉ qua đêm tại một thành nhỏ sát biên cảnh.

Sáng sớm ngày thứ hai, liền mang theo lương khô và nước một đường phi nhanh như gió, lúc này mới cảm thấy có không khí vội vã, thế nhưng hai người lại không đi tới để đô mà lại hướng về phía quân doanh của Thanh Lam, lúc bọn họ đến nơi thì đã có một người mang dáng vẻ tướng quân đứng chờ ở đó từ sớm.

Mặc Viêm hai ngày nay giống như tập mãi thành quen, mỗi ngày đều bị Mặc Thanh hạn chế tự do, hơn nữa còn bị hấn quần quít cầu hoan, tuy rằng thỉnh thoảng cảm thấy hấn đánh người quá mức, nhưng chung quy vẫn là hài lòng và thỏa mãn.

Tuy ngoài miệng nói không thích nhưng trong lòng lại rất mong đợi, không biết có phải những người khi yêu đều như vậy hay không, luôn luôn khẩu thị tâm phi, không muốn thừa nhận suy nghĩ chân thật của mình.

Mỗi khi không thấy bóng dáng Mặc Thanh, Mặc Viêm liền phiền não. Chỉ có một người ăn, Mặc Viêm cầm chén cơm mà ngẩn người, tuy rằng mỗi khi đến bữa ăn Mặc Thanh luôn thích động thủ động cước nhưng lúc đó lại phi thường ngọt ngào, hơn nữa hấn luôn muốn làm cho y ăn nhiều thêm một chút, rất sợ y bị đói bụng.

Hiện tại nhìn một bàn cơm lớn đầy món ăn ngon y chỉ cảm thấy vô vị. Thì ra món ăn có ngon hay không, cũng không ảnh hưởng đến việc muốn ăn hay không, mà là do thiếu đi người ngồi bên cạnh.

Thật ra điều làm y cảm thấy khó chịu và tịch mịch nhất không phải điều này, điều khổ sở nhất chính là sau khi tắm rửa và lên giường nghỉ ngơi, bình thường luôn có một người rất bá đạo đem y ôm chặt vào trong ngực, thậm chí ngay cả trong giấc ngủ cũng lưu luyến không muốn buông y ra lấy một lần, thế nhưng hiện tại thì sao? Một mình y vắng vẻ ảm đạm nằm trên giường, cảm giác lạnh lẽo khiến y không thể ngủ được.

Mặc Viêm bắt đầu tự kiểm điểm lại chính mình, có phải hay không là do bản thân không biết quý trọng hạnh phúc nên mới bị lão thiên gia trừng phạt?

Mỗi một giây một phút được ở cùng Mặc Thanh đều là lão thiên gia ban cho a, y làm sao có thể nghĩ chưa đủ, còn ngại Mặc Thanh đối với y quá tốt, ngại hấn quá mức đánh người, thật là nghiệp chướng nặng nề mà.

Đã liên tiếp ba ngày Mặc Thanh đều đi sớm về trễ, mỗi ngày đều là khi Mặc Viêm chưa tỉnh ngủ thì ra ngoài, buổi tối lúc hấn trở về thì Mặc Viêm đã ngủ say. Cho dù trên giường vẫn có vết tích của người kia ngủ qua, thế nhưng xúc cảm lạnh lẽo lại nhắc nhở y người kia đã rời đi rất lâu rồi, vì vậy y luôn cảm thấy mất mát.

Binh mã Thanh Lam và Tần Xuyên một đường đi nhanh, cuối cùng cũng đến phạm vi thể lực của Thiên

Tuyệt cung, mục đích của bọn họ chính là nhân lúc chủ lực của Thiên Tuyệt cung không có ở đây, đánh một đòn làm Thiên Tuyệt cung trở tay không kịp.

Mặc Thanh gần đây luôn cùng mấy vị đại đường chủ vội vàng bố trí kế hoạch, Mặc Thanh không muốn Mặc Viêm quá chú tâm vào việc này, hắn chỉ muốn đem thân thể y dưỡng cho thật tốt, dù sao lần trước Mặc Viêm bỏ hắn mà đi đã lưu lại một bóng ma không thể xóa bỏ.

Mặc Viêm thấy xung quanh có không ít ảnh vệ, tuy rằng hiện tại võ công đã mất, nhưng giác quan thứ sáu của y vẫn còn rất nhạy cảm.

Bất quá hôm nay Mặc Viêm thấy có gì đó rất kỳ quái, mơ hồ có cảm giác không đúng, dường như đã xảy ra chuyện trọng yếu gì đó, nhưng võ công của Mặc Thanh thâm sâu khó lường, cho dù là thiên quân vạn mã hắn cũng có thể đối phó được, hơn nữa các vị đường chủ Thiên Tuyệt cung đều ở bên cạnh hắn, theo lý thuyết thì sẽ không có việc gì đi.

Chẳng lẽ những an bài của Mặc Thanh xảy ra vấn đề gì sao? Tâm thần của y có chút không yên, lại không biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Cho dù là nằm ở trên giường vẫn không thể nào ngủ được.

Nhưng không ngờ, ngay lúc này lại có tiếng đánh nhau nho nhỏ bên ngoài. Còn chưa kịp hiểu xảy ra chuyện gì đã nhìn thấy một bạch y nam tử đứng trước giường của y, nam nhân kia tuy rằng che mặt nhưng ánh mắt kia Mặc Viêm sẽ không nhận sai, cư nhiên lại là Lăng Thanh Diệc. Nam Trạch quốc không phải đã bị Thiên Tuyệt cung bao vây sao, hắn như thế nào lại đi ra ngoài?

Hơn nữa lúc này hắn xuất hiện ở đây rốt cuộc là muốn làm gì? Mặc Viêm nét mặt không thay đổi nhưng đáy lòng đã sớm bách chuyển thiên hồi (*roii như tơ vò*), thậm chí nghĩ đến, có phải hay không Nam Trạch quyết định ăn cả ngã về không, cho Lăng Thanh Diệc đột phá vòng vây, sau đó đến bắt cóc y làm con tin, ép Mặc Thanh lui binh.

Trong mắt đối phương hiện lên một tia mừng như điên, Mặc Viêm còn chưa kịp nhìn rõ, đã bị hắn điểm huyệt ngũ nhất thời mất đi tri giác. Trong nháy mắt bất tỉnh y vẫn còn tâm tư suy nghĩ, mỗi lần đều bị bắt trong tay hắn, lúc này nếu như y lại chết, Mặc Thanh có thể hay không thực sự phát điên?

Mà y lại không hề hay biết, y còn chưa chết Mặc Thanh cũng đã sắp phát điên rồi.

Mặc Thanh đang cùng mấy vị đường chủ sắp xếp an bài cuối cùng, đột nhiên trong lòng nổi lên một tia kinh hoàng, còn chưa kịp xác nhận là chuyện gì thì đã có một thị vệ hoảng loạn chạy đến bẩm báo. Mặc Viêm ở biệt viện bị người ám toán, đối phương dùng ba loại độc dược vô sắc vô vị làm cho toàn bộ người mang nội lực cao cường đều không tránh khỏi, độc phát bỏ mình. Chỉ có duy nhất một mình Mặc Viêm bị mất hết võ công nên may mắn tránh khỏi, nhưng cuối cùng lại bị đối phương bắt đi mất.

Mặc Thanh nghe xong tin tức này, nhất thời không khống chế được sát khí của mình, làm cho bàn tròn ngọc bích bên cạnh đang hoàn hảo trong nháy mắt vỡ nát thành từng mảnh.

Mấy vị đường chủ có chút lo lắng nhìn hấn. Tất cả mọi người đều biết, thiếu cung chủ là ái nhân trong lòng cung chủ, chỉ cần y vừa xảy ra chuyện cung chủ sẽ hoàn toàn mất đi tỉnh táo, mất đi kiên nhẫn. Nam Trạch vốn đã là vật trong túi, không nghĩ tới trước khi chết còn có giấy giựa như vậy.

Chỉ là Mặc Thanh không nên trúng mưu kế của bọn chúng, không thể vì việc như vậy mà phải hai mặt thụ địch. Mặc Thanh hít sâu hai cái, cố gắng ép bản thân bình tĩnh lại: “Chuyện Thanh Lam vẫn cứ theo những gì chúng ta an bài mà làm, cố gắng tiêu diệt một lần, không được để lại hậu hoạn”.

Mấy vị đường chủ cũng yên lòng, mới vừa rồi bọn họ còn lo lắng Mặc Thanh vì tức giận mà mất đi lý trí, muốn đem toàn bộ mọi người lập tức tấn công Thanh Lam và Tần Xuyên, đánh với đối phương một trận người sống ta chết.

Cũng may thời khắc mấu chốt, Mặc Thanh vẫn không mất đi lý trí, hấn căn rằng nghiêng lợi phân phó xong, liền giao lệnh bài Thiên Tuyệt cung cho Thiên Chiến đường chủ: “Tất cả do người làm chủ”.

Ngụ ý là hấn muốn đích thân đi cứu Mặc Viêm. mấy vị đường chủ biết rõ tính tình của hấn có khuyên giải cũng vô dụng, chỉ có thể gật đầu, việc trước mắt của bọn họ là phải đem mọi chuyện giải quyết cho tốt mới đúng.

Lúc Mặc Viêm tỉnh lại có chút mờ mịt cùng hoảng hốt, y cứ nhiên lại ngủ trong một căn phòng thanh nhã mộc mạc. Trong phòng không bày biện nhiều lắm nhưng có thể nhìn ra chủ nhân nơi đây không hề tầm thường, bình hoa bên giường còn cắm mấy bông hoa, tuy không biết tên nhưng mùi hương của nó có thể làm cho lòng người thư sướng.

Y chậm rãi từ trên giường đứng dậy, nhẹ nhàng đẩy cửa đi ra ngoài liền nhìn thấy một bạch y nam tử đứng cạnh một đầm nước sâu, lặng lẽ từ trên cao nhìn xuống dòng nước chảy xiết.

Dường như cảm giác được động tĩnh sau lưng, đối phương lập tức xoay người, lúc thấy y trong mắt hiện lên một tia mừng rỡ.

“Mặc Viêm, người đã tỉnh”. Khóe miệng hấn mang theo nụ cười ôn nhu, từ từ đi đến.

Mặc Viêm không hiểu nhìn hấn, y cho rằng Lăng Thanh Diệc bắt y lại là muốn uy hiếp Mặc Thanh lui binh, sau đó giải cứu Nam Trạch. Làm sao lại đưa y đến một địa phương hẻo lánh, hơn nữa không hề trói y lại, bên người cũng không lưu lại bất kỳ ám vệ nào giám sát hành động của y, hay là Lăng Thanh Diệc quá mức tự tin, khinh thường võ công y đã mất hết?

Tựa hồ như biết được suy nghĩ của y, Lăng Thanh Diệc cười khổ một cái: “Mặc Viêm, ta không có ác ý”.

Không có ác ý? Không có ác ý lại nghĩ hết mọi thủ đoạn để bắt y tới nơi này? Mặc Viêm cũng không có quen, hôm đó toàn bộ hơn mười ảnh vệ trong biệt viện hầu như không có một ai sống sót.

“Mặc Viêm, ngày đó người nhảy xuống vực, ta nghĩ người thật sự đã chết, ta...” Vẻ mặt của hắn thoáng cái trở nên cực kỳ bi thương.

Mặc Viêm không nói gì chỉ nhàn nhạt nhìn hắn.

“Ta chỉ muốn cứ như vậy mà đi theo người, nhưng bọn họ nói chỉ cần có Mặc Thanh, người chắc chắn không chết được”.

Hắn vừa nói vừa từ từ tiếp cận Mặc Viêm, thấy đã đủ gần hắn đột nhiên dừng lại, sau đó đưa ngón tay cuốn lấy một lọn tóc của Mặc Viêm nhẹ nhàng chơi đùa, trên mặt lại hết sức ôn nhu.

“Ta đã rời khỏi Nam Trạch rồi, Mặc Viêm, ta không cần vương vị, ta chỉ muốn biết người có bằng lòng ở đây ẩn cư cùng ta hay không?”

Hắn mang vẻ mặt thâm tình nói xong câu đó, lại làm cho Mặc Viêm hoàn toàn kinh ngạc!

Mặc Viêm nhin không được hé mở môi mỏng, một bộ dáng kinh hách không ngớt, y chưa bao giờ nghĩ tới Lăng Thanh Diệc lại thích mình, hơn nữa còn vì y mà nguyện ý buông tha vương vị!

Trời ạ! Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì a? Số lần y và Lăng Thanh Diệc gặp nhau còn chưa đếm hết năm đầu ngón tay nha.

Lăng Thanh Diệc đột nhiên vươn tay ôm thân thể Mặc Viêm vào lòng, cũng không nhìn tới vẻ mặt vì kinh hách quá độ mà chưa lấy lại tinh thần của y, biểu tình ôn nhu nói: “Mặc Viêm, ta đối với người sâu đậm không thua gì so với Mặc Thanh a”.

36. Chương 36: Khắp Nơi Tìm Không Thấy

Võ công của Lăng Thanh Diệc không tệ, thậm chí có thể xếp vào hàng những tuyệt đại cao thủ, năm đó võ công Mặc Viêm gần như đứng đầu vô lâm, vậy mà Lăng Thanh Diệc còn có thể đỡ được mười chiêu của y.

Hiện tại, một người so với trước kia càng thêm lợi hại, một người thì mất hết võ công, ai thắng ai thua đã rõ ràng ngay trước mắt, mà bản thân Lăng Thanh Diệc cũng hiểu rõ điều đó. Hắn không hề lo lắng Mặc Viêm có thể chạy trốn trước tầm mắt của hắn, xung quanh đây ngoại trừ hai người bọn họ thì không có bất kỳ người thứ ba nào.

“Mặc Viêm, chúng ta ở đây ẩn cư đi, ta nhất định sẽ làm cho người thích ta”. Hắn nắm lấy lọn tóc Mặc Viêm, tiến tới cúi người hôn xuống. Mặc Viêm khó chịu nheo mắt, không chút khách khí giật lại tóc của mình đẩy đối phương ra.

Cho dù võ công mất hết cũng không có nghĩa kiêu ngạo của y cũng mất, từ trước tới nay y luôn coi khinh mọi thứ, trong mắt y ngoài Mặc Thanh ra thì căn bản không nhìn thấy bất luận kẻ nào, huống chi tên này còn là kẻ gián tiếp hại y mất hết võ công.

Chỉ là y cũng hiểu rõ sự chênh lệch giữa bọn họ lúc này, nếu kiên quyết chống trả chỉ sợ trong vòng ba chiêu Lăng Thanh Diệc đã chế trụ được y. Kiểu chống cự vô vị này y sẽ không bao giờ làm, đã vậy không bằng ở đây xem hắn rốt cuộc muốn chơi trò gì.

Tuy rằng trong lòng rất lo lắng Mặc Thanh sẽ mất không chế khi biết y mất tích, nhưng hiện tại rơi vào tay Lăng Thanh Diệc vẫn tốt hơn gấp trăm lần so với rơi vào tay Lăng Dự, bây giờ Nam Trạch đã hoàn toàn suy vong, Lăng Dự bị dồn vào đường cùng tất nhiên sẽ làm ra những chuyện không thể văn hồi. Vừa suy nghĩ như vậy, y cũng không nhìn tới tên kia nữa, xoay người bước vào nhà gỗ.

Lăng Thanh Diệc đứng phía sau si ngốc nhìn bóng lưng của y, cho dù bị y không khách khí đẩy ra cũng không tức giận, trái lại trong mắt càng nhiều thêm vẻ mê luyến.

Đúng vậy, hắn chính là yêu thích bộ dáng Mặc Viêm khinh thường hết thảy, loại khí phách không ai sánh bằng này luôn làm tim hắn đập thành thịch, chỉ cần Mặc Viêm còn sống, cho dù lúc gặp nhau y có tức giận thế nào cũng không sao cả. Nghĩ đến ngày đó, sau khi y bị mất hết võ công chỉ một lòng muốn chết, đẩy lòng hắn đều là khổ sở và đau đớn, rõ ràng không muốn tổn thương y nhưng vẫn như cũ không có biện pháp thay đổi, chỉ có thể mở to mắt nhìn trừng trừng phụ vương tự mình phế bỏ võ công của y.

Càng miễn bàn tới lúc nhìn thấy y kiên quyết nhảy vực tự sát, trong lòng ngực hắn chỉ tràn đầy tuyệt vọng, một khắc kia hắn đã quyết định, chỉ cần Mặc Viêm còn sống, hắn nguyện ý từ bỏ tất cả, chỉ cầu được cùng y ẩn cư một đời, cái gì vương vị, cái gì vinh hoa, tất cả đều không quan trọng bằng người kia.

... ..

... ..

Ngày ấy cướp đi Mặc Viêm rốt cuộc là ai? Lúc đó mười mấy ảnh vệ trong tiểu viện không một ai sống sót, trên mặt đất cũng không lưu lại bất kỳ vết tích gì, người ra tay dùng một loại độc vô sắc vô vị, quả thực là một chút dấu vết cũng không có.

Có thể nhìn ra được người cướp đi Mặc Viêm cũng đã phải tốn một phen tâm tư, thế nhưng lại dám đánh chủ ý lên bảo bối của hắn. Không thể tha thứ!

Từ lúc Mặc Viêm mất tích, Mặc Thanh đã đi qua rất nhiều địa phương nhưng lại không tra ra được chút manh mối nào, điều này thật sự đã khiến hắn muốn phát điên lên rồi, người bắt cóc Mặc Viêm cuối cùng là có mục đích gì?!

“Viêm nhi, phụ thân đã sắp điên rồi, người rốt cuộc đang ở đâu?” Một mình hắn yên lặng dựa lên thân cây, thần sắc mệt mỏi, bộ dạng chán chường, căn bản không thể tưởng tượng ra được đây chính là Thiên Tuyệt

cung chủ cao cao tại thượng kia.

Trong tay hắn mang theo một vò rượu, lẳng lặng ngồi tựa vào gốc cây, đã nhiều ngày hắn bồn ba khắp nơi, lại không dám dừng lại, cũng vô pháp dừng lại. Chỉ cần dừng lại, trong đầu hắn lại hiện ra toàn bộ hình ảnh về Mặc Viêm, tưởng niệm triền miên khiến hắn ngày càng tiều tụy.

“Viêm nhi, phụ thân sai rồi, phụ thân đáng chết...” Hắn vừa cô đơn uống rượu, vừa tự mình lầm bầm: “Phụ thân đã sớm nói, không cho ngươi ly khai phụ thân dù là một giây, vậy mà còn để ngươi ở nơi đó một mình, tất cả đều là lỗi của phụ thân a...”

Hạnh phúc của hắn, chỉ mới vừa nắm lấy, sao lại biến mất nhanh như vậy? Hắn thực sự sai rồi, hắn quá tự tin cho rằng bản thân không gì là không làm được, cho rằng mình là thần chuyển thế thì có thể đem toàn bộ mọi thứ đùa giỡn trong lòng bàn tay, hắn thật sự biết sai rồi, có phải là quá muộn hay không?

Vì sao hắn trả giá nhiều như vậy, nặng như vậy, lại còn muốn cướp đi bảo bối quan trọng nhất của hắn a.

Viêm nhi vô công còn chưa khôi phục, bây giờ bị người bắt đi, đối phương có làm hại y hay không? Nhớ đến lần trước Viêm nhi bị bắt, lão cáo già Lăng Dự chết tiệt kia cứ nhiên đánh gãy tứ chi của y, hủy đi toàn bộ vô công của y, làm cho Viêm nhi chỉ một lòng nghĩ đến cái chết. Như vậy lúc này thì sao? Có thể hay không so với lần trước còn nghiêm trọng hơn? Có phải hay không lúc này Viêm nhi đang chịu đau khổ?

Chỉ cần nghĩ như vậy, Mặc Thanh nhất thời khí huyết không thông, đã ba ngày hắn chưa từng chớp mắt, lúc này dưới mí mắt đều nổi lên vết thâm mệt mỏi. Nhưng làm thế nào mà ngủ được chứ? Nói không chừng, bây giờ Viêm nhi đang ở nơi nào đó chịu khổ, nói không chừng Viêm nhi đang chờ hắn đến cứu a.

“Viêm nhi...Viêm nhi của ta...” Suy nghĩ cực đoan khiến tâm mạch hắn không ổn định, khí huyết đột nhiên trào lên cổ họng.

“Phốc...”

Mặc Thanh nhin không được liền phun ra một búng máu, ngực tràn đầy đau đớn, hắn biết tâm mạch của bản thân đã bị rối loạn, thế nhưng nếu Viêm nhi còn không trở về, hắn sợ rằng sớm muộn gì mình cũng bị tẩu hỏa nhập ma.

Những ký ức sâu thẳm trong đầu hắn đang từ từ sống lại, nghìn năm vạn năm sống trong cô tịch như một lời nguyện vẫy chặt lấy hắn. Từ lúc vào Thần mộ tới giờ, trong đầu hắn dần dần nhớ lại từng ký ức. Có đủ các loại ký ức, chỉ duy nhất không thay đổi chính là cô tịch, loại cảm giác này thật sự lạnh quá, lạnh đến nỗi không có bất kỳ người nào chịu đựng được, nếu như không thể tìm thấy Viêm nhi, hắn sẽ như thế nào? Sợ rằng sẽ rơi vào trong ma đạo đi?

Ở phía xa bên kia đỉnh núi có người nhẹ nhàng thổi một tiếng sáo nhỏ làm cắt đứt hồi tưởng của Mặc Thanh.

Sáo nhỏ? Hình như là người Nam Trạch dùng để huấn luyện và kêu gọi bồ câu đưa tin, chẳng lẽ xung quanh đây vẫn còn người của Nam Trạch, đại quân Thiên Tuyệt cung không phải đã chiếm đánh đến cửa thành rồi sao? Vào thời khắc mấu chốt này vẫn còn có người Nam Trạch lén lút thoát ra sao? Bọn họ muốn gì? Chẳng lẽ chuẩn bị một lần phản kích sau cùng?

Trong lòng Mặc Thanh cả kinh, hắn đột nhiên nghĩ tới một khả năng, có thể chính là người Nam Trạch đã bắt đi Mặc Viêm. Sinh tử tồn vong của Nam Trạch trong lúc này cũng chỉ có thể dựa vào điều đó mà thôi, nếu bắt được Mặc Viêm tất nhiên sẽ dùng y để ép buộc Thiên Tuyệt cung phải lui binh. Lúc này đối với Mặc Thanh ngoại trừ tìm được Mặc Viêm ra những thứ khác đều không quan trọng. Bọn họ bắt được Mặc Viêm cũng tốt, nếu muốn dùng Mặc Viêm để uy hiếp hắn lui binh tất nhiên sẽ không làm tổn hại gì đến y.

Lui binh thì lui binh, chỉ cần trả lại Viêm nhi cho hắn là tốt rồi, hắn có thể lập lời thề Thiên Tuyệt cung sẽ không bao giờ vấy đánh Nam Trạch. Cho dù Lăng Dự còn đưa ra yêu cầu hai nước còn lại cũng phải đồng ý, hắn cũng không chút do dự mà đáp ứng.

Trong mắt hắn, thiên hạ này, thế gian này không có gì có thể so sánh với Viêm nhi của hắn.

Thân hình khẽ động, hắn yên lặng tiến gần tới bên kia. Đứng ở trên ngọn cây từ từ nhìn xuống, cứ nhiên là một đội quân Nam Trạch được trang bị hoàn mỹ. Người đang ngồi bên cạnh đồng lửa kia, không phải là Nam Trạch vương – Lăng Dự hay sao.

37. Chương 37: Là Phúc Hay Họa

Lăng Dự trên mặt mang theo một tia chật vật, không còn chút khí phách nào, xem ra lần này Nam Trạch đã bị tổn hại nặng nề, triệt để đánh nát dã tâm của hắn.

Một người thị vệ lặng lẽ đi đến cúi đầu hồi báo: “Đã có tung tích thái tử”.

Lăng Dự nhất thời ngẩn ra, sau đó tức giận hỏi: “Tên nghiệt tử kia đang ở đâu?”

Người thị vệ sợ hãi run giọng trả lời: “Có người nói nhìn thấy thái tử ở Nghiêu Sơn, nhưng cụ thể ở đâu thì không thể tìm ra”.

Mặc Thanh ngồi trên cây, nhàn nhạt liếc nhìn Lăng Dự tức giận đến sùi bọt mép mà cảm thấy buồn cười. Hắn cũng đang tìm con trai của mình sao? Nói như vậy hai người bọn họ cũng có thể xem là đồng bệnh tương liên a. Bất quá con trai của hắn là tự mình ly khai, ngay lúc sinh tử tồn vong của Nam Trạch như sợi chỉ treo chuông lại từ bỏ tất cả mà ly khai.

Mặc Thanh thật sự coi thường vị thái tử này, chưa cần nói tới việc gì lớn lao, chỉ cần lúc Nam Trạch phồn thịnh nhất, hắn có thể từ bỏ tất cả mà rời khỏi, như vậy thế nhân còn có thể xem trọng hắn một chút. Thế nhưng hắn lại lựa chọn lúc Nam Trạch cần hắn nhất mà bỏ đi, không chỉ làm cho mình mang trên người

tội danh thiên cổ, ngay cả Lăng Dự sợ rằng cũng không bỏ qua cho hắn.

Lại nghĩ tới Viêm nhi, Viêm nhi của hắn tuyệt đối không phải là người như vậy, chỉ cần Thiên Tuyết cung xảy ra chuyện, cho dù là thiên sơn vạn thủy* y cũng sẽ gấp gáp trở về, tính tình Viêm nhi chính là như vậy, không cần chia ngọt sẻ bùi, chỉ cần có nạn cùng chịu. Cuộc đời này có thể có được Viêm nhi bên người, không biết là hắn có được vận tốt gì a.

Nhìn Lăng Dự cuồng loạn dưới tàng cây, Mặc Thanh cô đơn mỉm cười, xem ra lão thiên gia đối với hắn vẫn còn tốt a, chỉ là không biết Viêm nhi hiện ở nơi nào.

Lăng Dự cầm một vò rượu, ngồi một mình bên đồng lửa uống cả đêm. Mặc Thanh đứng trên ngọn cây phía xa nhìn hắn, cũng cầm lên vò rượu của mình tiếp tục uống.

Sáng sớm, sương mù còn chưa tản, Lăng Dự đã tập hợp thị vệ, sau đó dọc theo đường núi hẻo lánh mà đi. Nhìn bộ dáng của hắn dường như là hướng về Nghiêu Sơn.

Lăng Dự rốt cuộc chuẩn bị làm gì, chỉ đơn thuần là đi tìm Lăng Thanh Diệc hay là còn mục đích khác. Đêm qua vừa nhìn thấy hắn xuất hiện tại nơi này, Mặc Thanh liền đoán được Nam Trạch đã bị Thiên Tuyết cung nắm gọn trong lòng bàn tay. Lúc này Thanh Lam và Tần Xuyên cũng đã xuất quân tới Thiên Tuyết cung, mọi chuyện đều được an bài thỏa đáng không chút sơ hở nào, bây giờ chỉ cần đợi bọn chúng tự mình đưa tới cửa liền tiến hành theo kế hoạch, hết thảy đều rất hoàn mỹ.

Chỉ ngoại trừ việc Viêm nhi bị người bắt đi, đáy mắt Mặc Thanh buồn bã, dừng lại một chút, sau đó liền nhẹ nhàng đuổi theo đám người đằng trước.

...

Mặc Viêm đứng bên cạnh thác nước buồn chán đến cực điểm, liền cởi ngoại sam trực tiếp nhảy xuống sông bơi đi.

Đã nhiều ngày nay Lăng Thanh Diệc đều cố lấy lòng y, bắt quá y một chút cũng không quan tâm chỉ xem đối phương như không khí mà đối đãi. Không may lúc này y vừa mới nhảy xuống nước, Lăng Thanh Diệc đã từ trong phòng nhỏ đi ra. Đi đến bờ sông lẳng lặng nhìn, cũng không hề thu liễm một chút nào, đôi mắt càn rỡ thẳng tắp quan sát trên người y.

Mặc Viêm vừa nhìn thấy hắn đã tức giận, hít sâu một hơi liền lặn vào trong nước, Lăng Thanh Diệc lập tức khấn trương lăm lét nhìn trái phải.

Nước sông có chút sâu, người lặn xuống căn bản không thể nhìn thấy bóng dáng, ngay lúc Lăng Thanh Diệc lo lắng nghĩ có nên nhảy xuống nước tìm thử hay không thì Mặc Viêm đột nhiên từ trong nước ngoi lên. Bất quá chỉ trong chốc lát y lại bơi đến bên dưới thác nước, đem nước vung vẩy về phía sau liền nhẹ nhàng lau đi bọt nước trên mặt.

Cứ như vậy một mình chơi đùa, không khó để nhìn ra tâm tình của y rất tốt, vậy mà tên Lăng Thanh Diệc kia lại không biết thức thời mở miệng: “Mặc Viêm, người thật xinh đẹp”.

Đẹp? Trong lòng Mặc Viêm vốn đang rất thư sướng, nhất thời có chút nặng nề, có thể dùng từ xinh đẹp để hình dung nam nhân sao?

Quay người nhìn tên đáng ghét kia, Mặc Viêm tức giận hét lên: “Người muốn nói là ta giống nữ nhân?”

“Không phải...không phải, ta không hề có ý này, người so với nữ nhân còn xinh đẹp hơn...” Hai ngày qua đây là lần đầu tiên Mặc Viêm nói chuyện với hắn, Lăng Thanh Diệc có chút thụ sủng nhược kinh. Chỉ là lời hắn nói lại càng làm cho Mặc Viêm tức giận hơn: “Mẹ nó, vậy mà người còn dám nói không có ý đó!”

Một đại nam nhân mang trên mình khuôn mặt xinh đẹp tới cực điểm đã khiến y không vui rồi, vậy mà còn có người hết lần này tới lần khác ở bên cạnh y nói tới vấn đề này, giống như lo sợ thiên hạ không ai biết vậy.

Mặc Viêm vô cùng khó chịu đối với gương mặt cực kỳ âm nhu của mình. Có thể là do được di truyền từ mẹ nhiều hơn hoặc là gen của Mặc Thanh thật quá tốt đi, gương mặt này của y cực kỳ xuất chúng. Thế nhưng thân là một người nam nhân vậy mà một chút khí khái dương cương cũng không có, đúng là làm cho người ta không thể không buồn bực.

Lúc trước ở bên ngoài vào nam ra bắc, khó khăn lắm mới phơi cho cơ thể có được da thịt màu đồng cổ, nhìn vào cũng có chút anh khí, lại không biết Mặc Thanh cho y ăn cái gì, không những cải tử hồi sinh, kinh mạch khôi phục như thường mà ngay cả một thân da thịt cũng như vừa mới sinh, vừa trắng vừa mềm, phần nộn non nớt, ngay cả một lỗ chân lông cũng không nhìn thấy.

“Mặc Viêm, người đừng tức giận, ta không phải có ý đó, người nghe ta giải thích...”

Nhìn Mặc Viêm vẻ mặt buồn bực từ trong nước đi ra, sau đó giận dữ đem ngoại sam mặc vào, Lăng Thanh Diệc càng thêm nóng nảy giải thích, khó khăn lắm Mặc Viêm mới mở miệng nói chuyện cùng hắn, nếu lại để y coi mình như không khí thì phải làm sao bây giờ.

Lăng Thanh Diệc có chút lo lắng vội vàng nắm lấy tay Mặc Viêm. Mặc Viêm tuy rằng mất đi võ công nhưng khả năng làm sát thủ vẫn còn, vì vậy theo bản năng muốn đưa tay lên mạch môn cắt đứt cổ họng của hắn. Cũng may y vẫn còn chưa mất đi lý trí, cố gắng nhịn xuống, tùy ý hắn nắm lấy tay của mình.

Nghe Lăng Thanh Diệc giải thích lung tung một đồng lớn, y ở trong lòng tự nói với chính mình hiện tại thời cơ vẫn chưa tới, nếu để hắn phát hiện có gì không đúng, muốn chạy trốn lại càng khó hơn.

Mặc dù võ công của Lăng Thanh Diệc cao cường nhưng điều làm y kiêng kỵ nhất chính là hắn hiểu biết kỳ môn độn giáp. Trước đây y đã cố gắng chạy thoát mấy lần nhưng mỗi lần chỉ có thể đảo quanh một chỗ, bất kể có đi đến nơi nào thì một lúc sau vẫn chỉ quay trở về căn nhà gỗ mà thôi. Nhiều lần như vậy Mặc Viêm cũng thu hồi tâm tư, cố gắng chịu đựng tính cách và dây dưa của Lăng Thanh Diệc.

Cho dù căn nhà gỗ này có đầy đủ mọi thứ nhưng vẫn phải đến lúc dùng hết a, đến lúc đó Lăng Thanh Diệc tất nhiên phải đi ra ngoài, y sẽ lợi dụng thời cơ đó mà rời đi.

Có trách thì cũng trách năm đó y chỉ muốn trở nên mạnh mẽ, đối với những việc bày binh bố trận không mấy để tâm, không ngờ hiện tại lại làm bản thân phải chịu thua thiệt, nếu như năm đó theo Mặc Thanh học một ít thì bây giờ cũng không đến mức bị động như vậy.

Thấy Mặc Viêm không bỏ tay mình ra, Lăng Thanh Diệc kinh hỉ không thôi: “Mặc Viêm, ngươi không tức giận?”

“Mặc Viêm, hôm nay ngươi muốn ăn gì, ta lập tức đi làm cho ngươi được không? Sở trường của ta chính là ninh đầu cá, ngươi cảm thấy thế nào?” Lăng Thanh Diệc lải nhải nói không ngừng. Mặc Viêm mặc kệ hắn nắm tay mình dẫn vào nhà gỗ, trong mắt nhiều lần hiện lên sát khí rồi lại cứng rắn nhìn xuống, vậy mà Lăng Thanh Diệc đi ở phía trước lại chưa từng phát hiện ra.

“Thật không nghĩ tới con trai ta không thích làm hoàng đế lại muốn đi làm trù sư a, có phải do ta giáo dục quá thất bại hay không”. Đột nhiên có một đạo âm thanh trầm thấp xen vào, thân hình Lăng Thanh Diệc nhất thời cứng đờ.

Mặc Viêm quay đầu nhìn lại, vừa lúc nhìn thấy Lăng Dự mang theo một nhóm thị vệ đứng ở sau lưng cách hai người không xa.

Sắc mặt Lăng Thanh Diệc bỗng chốc trắng bệch nhưng vẫn nắm lấy tay Mặc Viêm kéo ra phía sau mình, sau đó đứng ở phía trước cùng Lăng Dự giằng co, nhất thời bầu không khí đột nhiên trở nên căng thẳng.

38. Chương 38: Chỉ Mành Treo Chuông

Đánh vỡ không khí trầm mặc của bọn họ không ngờ chính là một tiếng kinh hô mang theo một chút khó tin: “Viêm nhi!”

Mặc Viêm nhất thời cả kinh, ngạc nhiên mở to mắt ngẩng đầu nhìn lên, người kia vẫn như trước tuấn mỹ vô song, cho dù có tiêu tụy đi đôi chút vẫn không thể lẫn át được tuyệt thế tạo nhả của hắn.

“Diệc nhi, bắt lấy Mặc Viêm”. Mặc Thanh vừa xuất hiện, trong nháy mắt Lăng Dự liền quyết định đối phó với hắn, tạm thời buông tha việc trong nhà.

Lăng Thanh Diệc cũng không ngu ngốc, hắn bắt cóc Mặc Viêm nhiều lần, Mặc Thanh làm sao có thể buông tha hắn. Càng chưa nói tới hắn phải phí bao nhiêu tâm tư mới có thể bắt được người mà mình luôn tâm niệm niệm, làm sao có thể để kẻ khác đoạt đi lần nữa chứ.

Mặc Viêm giãy giụa muốn chạy tới chỗ Mặc Thanh lại bị Lăng Thanh Diệc gắt gao chế trụ ở trong lòng.

Cho tới nay đều cố gắng nhẫn nhịn, nhưng hiện tại y không thể nào nhẫn nhịn được nữa, dùng hết toàn lực xuất thủ nhanh như chớp đánh vào tử huyệt của Lăng Thanh Diệc, nhân lúc Lăng Thanh Diệc còn chưa kịp phản ứng mà thoát khỏi sự khống chế của hắn. Thế nhưng Mặc Viêm vẫn quên mất Lăng Dự ở kế bên, ngay trong nháy mắt y thoát ra hắn cũng thuận thế mà điểm huyệt đạo của y.

“Viêm nhi!” Mặc Thanh lo lắng hô to nhưng còn chưa tới gần đã bị những thị vệ của Lăng Dự bao vây, hắn từng chiêu đoạt mệnh, ngay tức khắc đã đánh ngã tám người. Lăng Dự ánh mắt lóe lên đem Mặc Viêm cả người không thể nhúc nhích nắm giữ trong tay, cục diện trong nháy mắt nghiêng về phía Lăng Dự.

“Con trai người đang ở trong tay ta...”

Lời này vừa nói ra Mặc Thanh lập tức dừng động tác của mình, đứng ở một bên nhìn chằm chằm hắn, những thị vệ còn lại lập tức đi đến bảo vệ trước mặt Lăng Dự phòng trường hợp Mặc Thanh xông lên đoạt người.

Lăng Thanh Diệc hốt hoảng nhìn Mặc Viêm, vẫn chưa khôi phục lại tinh thần vì chuyện vừa rồi. Từ nhỏ hắn đã được người khác tôn sùng là thiên chi kiêu tử, bất luận làm việc gì cũng đều xuất sắc hơn người khác gấp trăm lần, lâu dần cũng đã dưỡng cho hắn mang tính tình cuồng ngạo.

Đột nhiên một lần nghe đồn trong giang hồ có một Thiên Tuyệt cung tiếng tăm lừng lẫy, ngay cả phụ vương cũng phải nể mặt Thiên Tuyệt cung một phần, nơi đó cũng có một thiếu niên được mệnh danh là thiên chi kiêu tử, mà danh tiếng của thiếu niên kia so với hắn còn muốn cao hơn. Hắn không phục, hắn làm sao có thể chấp nhận có người lợi hại hơn hắn. Mượn thời điểm Vương thúc đi dự lễ, hắn tìm mọi cách đi theo để có thể tận mắt nhìn thấy người thiếu niên kia.

Điều làm cho hắn kinh ngạc chính là, người thiếu niên kia không cuồng vọng cũng không hề kiêu ngạo, y giống hệt như một đầm nước không gợn sóng, con người thâm trầm nội liễm khiến y hoàn toàn không giống một thiếu niên mà lại giống như một người nam nhân trưởng thành lão luyện.

Không thể không nói lần đầu tiên nhìn thấy, đối phương đã khơi gợi hứng thú của hắn. Hắn đã sớm nghe vị thiếu cung chủ này tinh thông mọi thứ, vì vậy hắn đã lựa chọn thứ mà hắn cho rằng y tuyệt đối không bằng mình là nhạc khí để khiêu chiến, hắn muốn làm cho vị thiếu niên kia mất mặt trước tất cả mọi người, muốn nhìn thử xem đôi mắt kia còn có thể trầm ổn như vậy được nữa hay không.

Nhưng ngoài dự liệu chính là hắn cư nhiên động tâm, thậm chí ngay từ lúc y thổi lên thủ khúc làm động lòng tất cả mọi người, vị thiếu niên đó đã cắm rễ thật sâu ở trong lòng của hắn...

Lăng Dự nói ra điều kiện với Mặc Thanh, trong tay nắm được con át chủ bài khiến hắn càng không kiêng nể gì cả, cư nhiên đưa ra một điều kiện hoàn toàn không thể chấp nhận được: “Nếu muốn con trai người bình an vô sự thì mau đem Thiên Tuyệt Lệnh cùng ngọc tỷ của ba nước dâng lên đây”.

Thiên Tuyệt cung thực lực quá mạnh, vượt qua mọi dự liệu của Lăng Dự, nếu không Nam Trạch của hắn làm sao có thể thua thê thảm như vậy. Thế nhưng lúc này ông trời lại cho hắn một cơ hội, để hắn có thể bắt được Mặc Viêm, chỉ với việc Mặc Thanh yêu thương nhi tử của mình như vậy thì cho dù bất luận yêu cầu gì hắn cũng sẽ đáp ứng.

Quả nhiên, ngay lúc tất cả mọi người đều cho rằng chuyện đó chỉ là mơ giữa ban ngày, tuyệt đối sẽ không bao giờ xảy ra thì Mặc Thanh lại gật đầu đáp ứng.

Không nói tới Thiên Tuyệt Lệnh, lệnh bài của Thiên Tuyệt cung chủ khiến tất cả mọi người từ trên xuống dưới trong Thiên Tuyệt cung đều phải nghe theo lệnh của hắn, ngay cả Nam Trạch cũng đã nắm trong tay, hiện tại còn đang muốn đem Thanh Lam cùng Tần Xuyên bắt gọn, chuẩn bị thống nhất tam quốc. Thế nhưng giờ khắc này Mặc Thanh cư nhiên chỉ vì một đứa con mà đem tất cả nhường lại, thật sự là bất khả tư nghị a.

Ngay lúc Lăng Dự bật ra tiếng cười chói tai, tất cả mọi người hai mặt nhìn nhau, thủy chung không thể đoán ra lý do Mặc Thanh đáp ứng, thật sự chỉ vì một đứa con trai, hắn liền có thể cam tâm tình nguyện nhượng bộ lớn đến thế sao.

Chỉ có Lăng Thanh Diệc biết rõ Mặc Viêm xứng đáng, y đáng giá để dùng toàn bộ thế giới mà đánh đổi. Giá trị của y chỉ có hắn và Mặc Thanh là rõ ràng nhất, người thiếu niên kia luôn luôn khép kín và nội liễm, thậm chí còn vạch ra một ranh giới đem tất cả mọi người ngăn cách ở bên ngoài, thế nhưng trên người y luôn phát ra một loại hào quang rực rỡ làm cho người khác không thể dời đi tầm mắt.

Thời điểm luận võ tranh tài, nghe nói thiếu cung chủ Thiên Tuyệt cung rời nhà trốn đi, hắn đã nghĩ rằng y muốn phiêu bạt giang hồ, vì vậy không tiếc bỏ lại hết thầy len lén rời khỏi vương cung, bước chân vào giang hồ.

Hắn đi khắp đại giang nam bắc hơn nửa năm nhưng lại không có một chút tin tức nào của y. Đến khi tại đại hội anh hùng gặp được một đối thủ khiến cho hắn bị khuất phục, hắn cho rằng võ công của mình đã gần như đứng đầu thiên hạ, ngoại trừ Thiên Tuyệt cung chủ ra thì không một ai có thể đánh lại. Thật không ngờ, chỉ ngần ngừ mười hai chiêu hắn đã bị đối phương đánh trọng thương, càng không thể chấp nhận được chính là đối phương dường như đã cố ý nhường hắn, nếu y sử dụng toàn lực thì chỉ trong vòng năm chiêu hắn đã bị đánh gục hoàn toàn.

Trong lòng ngoại trừ cảm thấy thất bại cùng sỉ nhục, nhiều hơn nữa chính là sự khát vọng đối với cường giả, hắn thật sự rất muốn biết người thiếu niên mang theo mặt nạ kia, y rốt cuộc là ai?!

Sau đó hắn đột nhiên nhìn thấy Thiên Tuyệt cung chủ đứng trên đài đối diện với thiếu niên kia nói một câu “Theo ta trở về”. Quanh đi quẩn lại một vòng tròn lớn, không ngờ người đánh bại hắn lại cùng một người, đây là số phận sao?

“Cho dù ngươi đã giao ra Thiên Tuyệt Lệnh ta vẫn không thể nào tin tưởng ngươi được”. Ngay lúc hắn còn đang chìm sâu trong hồi ức lại nghe được thanh âm cuồng vọng của Lăng Dự, hắn còn không biết liêm sỉ mà nói: “Cung chủ nếu thật sự có thành ý, thì hãy lập tức che lại năm đại huyết của mình đi”.

Mặc Thanh chân mày cũng không nhíu lấy một lần liền đem huyết vị của mình che lại, hành động của hắn khiến Lăng Dự thỏa mãn cười to.

“Mặc Thanh a Mặc Thanh, ngươi cũng có ngày hôm nay? Chỉ vì cứu con trai, ngươi thật sự cam tâm tình nguyện làm mọi thứ để đánh đổi?”

Thanh âm Mặc Thanh như đầm sâu yên lặng, không chứa bất kỳ do dự nào lại vô cùng kiên định: “Nguyện ý”.

Mặc Viêm trong mắt đong đầy lệ nóng, người thiếu niên luôn luôn kiêu ngạo vậy mà lại lộ ra biểu tình làm rung động tâm can mọi người, thế nhưng những điều này cũng không phải là thứ Lăng Dự quan tâm, cái hắn muốn bắt quả chỉ là thiên hạ mà thôi.

Lăng Thanh Diệc mắt cũng không chớp nhìn gò má Mặc Viêm, trong đầu đều đã rối loạn thành một đoàn.

Lần thứ ba nhìn thấy y, lúc ấy y bị vây khốn trong sơn cốc, vô số cấm vệ cùng tử sĩ bị đánh chết dưới chân y, thi thể phơi đầy mặt đất, huyết tinh nồng nặc làm cho người khác không thể thở nổi. Liên tục một ngày một đêm chém giết không ngừng thế nhưng y vẫn như cũ đứng thẳng tại nơi đó. Đó là một người như thế nào, Lăng Thanh Diệc lần đầu tiên nhận thấy bản thân vĩnh viễn cũng không bao giờ làm được như y.

Sâu trong nội tâm như có một ngọn lửa cuồng cuộn tuôn trào, sự khát vọng và ước ao đối với y càng ngày càng mãnh liệt. Mong muốn có được thiếu niên này đã vượt lên hết thảy mọi thứ, cái gì vương vị, cái gì thiên hạ, tất cả so với y đều không đáng được nhắc tới.

Hắn làm sao cũng không nghĩ tới, mất đi võ công lại đem tới đả kích lớn như vậy với y. Nhìn người thiếu niên ngày càng trở nên suy nhược, tim của hắn như bị người dùng dao khoét ra, đau đớn đến tột cùng.

Tại sao lại như vậy? Ta chẳng qua là quá yêu ngươi, chỉ muốn tới gần ngươi mà thôi, vì sao hết lần này đến lần khác đều đẩy ngươi rơi vào trong tuyệt cảnh chứ.

Trong tai đều là tiếng cười của Lăng Dự, trong mắt là thần sắc ảm đạm của Mặc Viêm, hắn cảm thấy thế giới của mình hoàn toàn sụp đổ. Rốt cuộc phải làm sao ngươi mới chịu liếc mắt nhìn ta một lần, có phải hay không vĩnh viễn cả đời ta đều không có cơ hội này?

Lăng Dự cho rằng đại nghiệp của mình đã thành, nhìn người vẫn luôn cao cao tại thượng được vô lâm tôn sùng, Thiên Tuyệt cung chủ trong truyền thuyết, hiện tại lại bị mình nắm trong tay hô to gọi nhỏ, trong lòng hắn tràn ngập vô tận khoái ý.

Thế nhưng hắn lại quên mất một điều, tính tình Mặc Viêm và Mặc Thanh đều rất quyết tuyệt như nhau. Mặc Thanh thà rằng bỏ qua tất cả cũng chỉ cần người mình yêu bình an, mà Mặc Viêm cho dù bản thân chết đi cũng không muốn Mặc Thanh bị người khác khống chế.

Rõ ràng võ công còn chưa khôi phục chứ đừng nói tới nội lực, vậy mà Mặc Viêm vẫn có thể tự thân đột phá huyết đạo tránh thoát khỏi sự giam cầm của Lăng Dự, sau đó lao vào một thanh kiếm gần đó, hiển nhiên là chuẩn bị tìm cái chết.

Lăng Dự thấy y có thể thoát khỏi mình, tâm trạng trở nên giận dữ, nhất thời quên mất cần phải kèm hai bên Mặc Thanh, hoặc là hấn tự mãn cho rằng Mặc Thanh đã bị điểm huyết đạo căn bản không thể làm ra bất kỳ chuyện gì nữa. Giơ tay lên, đem toàn bộ sức lực xuất ra một chiêu đủ để Mặc Viêm mất mạng ngay trong tức khắc...

39. Chương 39: Người Không Thể Chết

Trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc ấy, Mặc Thanh nhanh như chớp nhào tới phía sau lưng Mặc Viêm, thay y lãnh trọn toàn bộ một chiêu này, sau đó mượn lực xoay người ôm Mặc Viêm tránh thoát khỏi thanh kiếm trước mặt.

Mặc Viêm thoát chết nhưng lại làm hại Mặc Thanh bị trọng thương, y lẳng lẳng nhìn Mặc Thanh phun ra một ngụm máu tươi, nước mắt nhịn không được theo gò má chảy xuống.

Giọt lệ đau thương này không chỉ làm cho Mặc Thanh lo lắng và đau lòng, còn khiến cho Lăng Thanh Diệc vẫn luôn nhìn chăm chăm Mặc Viêm cảm thấy đau đớn.

Biết y không chết, Lăng Thanh Diệc mừng như điên. Hắn dùng tất cả mọi biện pháp, chỉ muốn vượt qua sự phòng vệ nghiêm ngặt của Thiên Tuyệt cung để mang Mặc Viêm đi, vốn muốn hai người có thể ẩn cư tại nơi này, làm cái gì cũng được, chỉ cần mỗi ngày được trông thấy y, hắn đã cảm thấy thỏa mãn rồi, vậy mà vẫn bị tìm thấy. Hóa ra mong muốn ẩn cư chẳng qua chỉ là mộng tưởng ngây thơ của một mình hắn mà thôi.

Từ lúc bắt đầu cho tới bây giờ, hắn vẫn luôn âm thầm khẩn cầu nhưng cũng không thể thay đổi được sự thật. Hắn chỉ là quá yêu người này, muốn kề cận với y, muốn làm cho y hài lòng, chưa bao giờ nghĩ tới sẽ hại chết y, nhưng dường như một lần lại một lần hắn chỉ càng đẩy y vào tuyệt lộ.

Lần trước đã bức chết y một lần, nếu không phải có Thần mộ thì người trước mắt sợ là đã vô phương sống lại. Mà giờ khắc này, những thảm kịch ngày đó dường như lại tái diễn một lần nữa, vẫn là hắn đẩy y đi tìm cái chết. Nếu không phải, nếu không phải Mặc Thanh hành động nhanh chóng, sợ rằng y đã trở thành một khối thi thể a...

Người còn muốn y chết thêm lần nữa sao? Cho tới bây giờ tình yêu của người đối với y đều không phải là chuyện may mắn. Lăng Thanh Diệc, người còn không mau tỉnh lại!

Nhìn giọt lệ của y, người còn chưa chịu hiểu ra, y không thương người, cũng chưa bao giờ cần tình yêu của người, người hại y còn chưa đủ sao?

Mặc Thanh trọng thương, Mặc Viêm thì không có võ công, Lăng Dự trong lòng nổi lên sát tâm, bây giờ đã nắm được Thiên Tuyệt Lệnh trong tay, giữ lại Mặc Thanh chỉ là một tai họa, nếu không nhờ có Mặc Viêm đột nhiên xông ra, muốn làm Mặc Thanh bị trọng thương là hoàn toàn không có khả năng đi.

Lúc này thiên thời địa lợi đều có, tất cả mọi ưu thế đều thuộc về hắn, lão thiên gia chung quy vẫn có mắt nhìn, Lăng Dự hẳn cuối cùng đã có thể thống nhất tam quốc! Ha ha ha!

Không chút lưu tình liền tung ra thêm một chiêu, Mặc Viêm thoáng nhìn thấy, âm thầm di chuyển thân thể muốn thay Mặc Thanh ngăn cản chiêu lực này. Nhưng đau đớn trong tưởng tượng còn chưa tới, lại nghe được thanh âm tức giận bạo rống của Lăng Dự: “Người làm cái gì vậy!”

Mặc Viêm quay đầu lại liền thấy Lăng Thanh Diệc đang giao thủ cùng Lăng Dự, võ công Lăng Thanh Diệc từ trước tới nay vẫn luôn vượt trội, ngay cả Lăng Dự cũng không thể chiếm được tiện nghi gì.

Hai cha con bọn cư nhiên lại đánh nhau, là đang chơi trò gia đình sao? Mặc Viêm trong đầu có chút hồ đồ, lại nghe được thanh âm Lăng Thanh Diệc hét lên với y: “Các ngươi đi mau! Phía tây đi năm bước, phía nam đi bảy bước rồi lại hướng về phía đông chín bước là có thể xuất trận”.

Hắn là đang muốn thả bọn họ đi! Mặc Viêm có chút khiếp sợ, nhưng cũng không cố gắng tìm hiểu nguyên nhân, lập tức đỡ Mặc Thanh đang bị trọng thương, theo lời Lăng Thanh Diệc đã nói chuẩn bị thoát ra ngoài.

Lăng Dự đương nhiên sẽ không dễ yên nhìn bọn họ thoát đi như vậy, nếu lần này không thể đem hai người kia diệt gọn tận gốc, không chỉ việc thống nhất tam quốc hóa thành bọt nước mà còn phải đối mặt với sự trả thù của Thiên Tuyệt cung.

“Giết hai người đó cho ta!” Những thị vệ đang ngơ ngác nhìn hai phụ tử đánh nhau bị tiếng rống này làm cho thanh tỉnh, đồng loạt cầm kiếm tiến về phía hai người Mặc Viêm.

Lăng Thanh Diệc đang phải đối phó với Lăng Dự, không thể phân thân, chỉ có thể nhìn thị vệ cầm kiếm tiến lên: “Cẩn thận!”.

Nhưng không nghĩ tới Mặc Thanh đột nhiên đứng lên, xoay người đánh về phía mấy tên thị vệ. Hắn từng chiêu trí mạng, không chút lưu tình, trong vòng vài chiêu đã đem mấy người đánh chết tại chỗ.

Ba người phía sau cầm kiếm do dự, nhìn thấy khóe miệng Mặc Thanh chậm rãi tràn ra tơ máu trong lòng đột nhiên sáng tỏ. Trước đó hắn đã ngăn lại năm đại huyết của mình, không thể sử dụng được nội lực, lại vì cứu Mặc Viêm mà nhận lấy một chiêu, tâm mạch đã sớm bị hao tổn, bây giờ lâm vào tình huống nguy hiểm lại mạnh mẽ giải khai huyết đạo, sợ rằng thương lại càng thêm thương a, cho rằng hắn không thể chống đỡ được nữa, ba tên thị vệ liếc nhìn nhau cùng giờ kiếm công kích.

Bọn họ quả thực đã đoán đúng, Mặc Thanh thật sự bị thương rất nặng, lúc này đã hoàn toàn cạn kiệt sức lực. Thế nhưng bọn họ đã quên mất một điều, người nam nhân này đâu phải là kẻ tầm thường, hắn được

cả võ lâm xưng tụng là thần, cho dù bị trọng thương thì vẫn còn thừa sức mà tiêu diệt ba người trước mắt.

Chớp mắt cả ba người đều đồng loạt ngã xuống, trong đôi mắt vẫn còn hiện lên vẻ khiếp sợ và không cam lòng. Mặc Thanh đem người cuối cùng giải quyết xong xuôi thì lập tức phun ra một búng máu, cả người lung lay lão đảo đổ ầm xuống. Mặc Viêm nhanh chóng tiếp được thân mình của hắn, thấy khuôn mặt Mặc Thanh trắng bệch, trong ngực hoảng loạn tới cực điểm.

Y là đồ đệ của Tư Đồ Bạch Phong, làm sao không nhìn ra Mặc Thanh bây giờ đã bị thương rất nặng, kinh mạch bị hao tổn nghiêm trọng, nội lực khô kiệt, tâm mạch thì rối loạn, nếu không nhanh chóng trị liệu sợ rằng sẽ lành ít dữ nhiều.

Y đỡ lấy Mặc Thanh chuẩn bị tức tốc rời đi, đột nhiên nghe được thanh âm Lăng Thanh Diệc gọi y, khó hiểu quay đầu lại thì thấy Lăng Thanh Diệc mang trên mặt thần sắc quyết tuyệt nói: “Mặc Viêm, xin lỗi”.

Mặc Viêm còn chưa kịp nói gì, hình ảnh trước mặt đột nhiên biến đổi, xung quanh tràn ngập sương mù dày đặc, vây toàn bộ thi thể cùng Lăng Thanh Diệc và Lăng Dự vào bên trong, nháy mắt nơi này trở nên lặng ngắt, không có một chút âm thanh nào, phẳng phất như ở bên kia sương mù không có bất kỳ thứ gì cả.

Mặc Viêm cũng không suy nghĩ nhiều về tâm tư của Lăng Thanh Diệc, y lúc này chỉ một lòng muốn cứu Mặc Thanh mà thôi.

Bọn họ nhanh chóng ly khai khỏi khu vực sương mù, vốn cho rằng đã có thể cứu được Mặc Thanh, nhưng một giây sau lại như rơi vào trong hầm băng. Tâm tư Lăng Dự quả nhiên kín đáo, hắn chỉ mang theo một số người đi vào truy tìm Lăng Thanh Diệc, đề phòng Lăng Thanh Diệc thừa cơ trốn thoát, trước đó đã để lại một số người canh giữ bên ngoài.

Mấy người kia vừa nhìn thấy hai người họ đi ra, không nói hai lời lập tức rút kiếm bao vây. mấy người thị vệ kia nhìn thấy Mặc Thanh bị trọng thương gần như hôn mê, còn Mặc Viêm đã sớm mất hết võ công, nắm lấy cơ hội cùng đồng loạt xông lên tấn công.

Giết được Thiên Tuyệt cung chủ là việc vinh quang biết bao a, sợ rằng toàn bộ võ lâm cũng phải khiếp sợ một phen, đến lúc đó vừa có được danh tiếng lại giải quyết được mối nguy hại, quả thật là nhất cử lưỡng tiện.

Y hiện giờ không có võ công tuyệt đối không thể nào trốn thoát khỏi khinh công của những tên này, hơn nữa Mặc Thanh lại bị trọng thương, đỡ thêm một người gần như hôn mê, việc trốn thoát là bất khả thi.

Mất thấy bọn họ vô luận thế nào cũng không tránh khỏi cái chết, Mặc Viêm đột nhiên bất động thanh sắc nhẹ nhàng đỡ Mặc Thanh ngồi xuống đất, sau đó rút ra chủy thủ trên người Mặc Thanh.

Bốn người thị vệ hai mắt nhìn nhau có chút không xác định được, bộ dáng của Mặc Viêm hình như là muốn cùng bọn họ đánh một trận, nhưng không phải y đã mất hết toàn bộ võ công rồi sao?

Không đợi bọn họ minh bạch mọi chuyện Mặc Viêm đã lập tức tấn công. Đối với nhân sĩ võ lâm mà nói không có võ công quả thực chỉ như một phế nhân, thế nhưng với y thì lại bất đồng, kiếp trước y làm sát thủ, cho dù không có nội lực thì không có nghĩa y thực sự yếu đuối.

Từ nhỏ y đã liên tục luyện đao ngày đêm, lúc này mới chính thức phát huy thực lực mạnh nhất của nó, chủy thủ so với trường kiếm thì nhẹ nhàng và tiện lợi hơn rất nhiều, tốc độ của y lại rất nhanh, cho dù không có nội lực thì tốc độ rút đao của y so với người khác đã mau hơn rất nhiều.

Trong giây lát đã có một người bị cắt đứt yết hầu rồi ngã xuống, ba người còn lại sợ hãi không thôi càng thêm cảnh giác hơn nữa. Cảnh giới của thuật ám sát chính là đánh lén, giết người ngay lúc người đó trở tay không kịp, hơn nữa rút chủy thủ phải mau và nhẹ nhàng. Thế nhưng song phương đối diện đánh nhau sẽ làm tăng lợi thế cho phạm vi công kích của trường kiếm, sẽ làm hiện rõ ra khuyết điểm của chủy thủ.

Trên người Mặc Viêm đã có vài vết máu đỏ nhưng y lại không thể công kích đối phương một cách hiệu quả. Ba người kia nhìn thấy y dùng một kích đã có thể đoạt mệnh đều rất cẩn thận giữ vững khoảng cách với y.

Vết thương trên người càng lúc càng nhiều, y vì bị mất máu quá nhiều mà nhất thời ngã xuống, lúc này sợ là không kịp chữa trị Mặc Thanh rồi, cho dù y chết cũng không sao nhưng Mặc Thanh tuyệt đối không thể xảy ra bất luận chuyện gì!

Mặc Viêm đột nhiên vô lực ngã xuống, chủy thủ cũng rơi khỏi tay, y thở hổn hển, cố gắng dùng hết sức nhưng vẫn không thể cầm chủy thủ lên, một thân thanh y đều bị trường kiếm chém đứt, vết thương toàn thân không ngừng chảy máu, chặt vật không thôi.

Ba thị vệ nhìn y vô lực tái chiến, không khỏi cười rộ lên: “Còn không chịu chết!”

“Không có nội lực mà có thể chiến đấu với chúng ta lâu như vậy, quả không hổ là thiếu cung chủ Thiên Tuyệt cung. Để bọn ta tiễn hai cha con người cùng nhau xuống địa ngục a!”

Mặc Viêm cúi thấp đầu không nói lời nào, khóe mắt lại liếc nhìn gót chân bọn chúng. Ba người kia lại càng đắc ý, nhìn bộ dáng y vô lực, tê liệt ngã xuống có chút yên lòng, từ từ đi đến chuẩn bị cho y kích trí mạng.

Mặc Viêm nhìn ba người càng lúc càng tiến gần, trong mắt hiện lên một tia sáng. Mau, mau lên nữa, chỉ còn một chút nữa thôi, chỉ cần tới được khoảng cách mà y cần, y có thể giết chết đối phương trong nháy mắt. Chỉ cần có người đi vào trong phạm vi của y thì không một ai có thể sống sót, một người cũng không ngoại lệ.

Ngay khi ba người tới đúng chỗ, Mặc Viêm vốn đang té trên mặt đất đột nhiên nhanh như chớp cầm lấy chủy thủ, người đầu tiên hoàn toàn không kịp phản ứng đã bị y cắt đứt yết hầu.

Người thứ hai cố gắng rút kiếm cũng bị Mặc Viêm dùng chủy thủ đánh hạ. Thế nhưng dù sao cũng là người không có nội lực, trước đó đã cùng lúc hạ gục hai người, động tác của y và tốc độ xuất đao có mau hơn nữa, thì với người thứ ba cũng sẽ bị chậm hơn một chút.

Người thứ ba không bị y đánh trúng, ngược lại còn rút kiếm đâm về phía y. Cự ly thật sự quá gần, mà Mặc Viêm lại bởi vì quán tính căn bản không thể tránh thoát được đường kiếm của kẻ kia.

Coi như là chết cũng muốn cùng người kia đồng vu quy tận, cho dù hiện tại y có thể thoát chết e rằng cũng không thể cứu Mặc Thanh được nữa.

Y ngay lập tức ra quyết định đón lấy đường kiếm của kẻ kia, chủ thủ trong tay cũng chuẩn bị ra một kích trí mạng. Thế nhưng Mặc Thanh vốn gần như hôn mê lại đột ngột chen vào ôm lấy toàn bộ cơ thể y, đem thân mình lãnh trọn một kiếm, mà chủ thủ trong tay Mặc Viêm cũng cùng một lúc đâm vào trái tim kẻ kia.

Bên tai là thanh âm kẻ đó ngã xuống nhưng Mặc Viêm cái gì cũng không thấy được, trong mắt chỉ toàn là hình ảnh Mặc Thanh ngã vào lòng mình.

Một kiếm kia đã đâm xuyên qua ngực của hắn, hơn nữa còn đâm trúng phổi, trước đó hắn còn bị tổn thương nghiêm trọng như vậy, không còn kịp rồi, cái gì cũng không kịp nữa rồi, cho dù có Hoa Đà ở đây, cho dù có trở về thế kỷ hai mươi mốt cũng không thể cứu sống hắn được nữa rồi.

Mặc Thanh khẽ ngẩng đầu nhìn y, nhãn thần bắt đầu tan ra. Mặc Viêm nước mắt như thủy triều rơi xuống, y hoàn toàn không biết nói gì nữa, trong đầu chỉ còn lại một ý niệm, bản thân sẽ đi cùng hắn.

Mặc Thanh làm sao không biết được suy nghĩ của y: “Viêm nhi...Ta...”

Lời còn chưa dứt thì hắn đã hoàn toàn bất động, Thiên Tuyệt cung chủ không ai bì kịp kia cứ như vậy mà nhẹ nhàng lỵ khai nhân thế...

40. Chương 40: Kết Cục

“Không được chết! Không cho phép người chết! Người làm sao có thể bỏ lại ta một mình!” Mặc Viêm không thể tin nhìn Mặc Thanh bất động, thất thanh khóc rống lên.

Giọt lệ trong mắt ào ào tuôn ra, giống như vĩnh viễn cũng không thể ngừng.

Mặc Thanh vậy mà lại chết, hắn làm sao có thể chết a? Hắn mạnh như vậy, hoàn mỹ như vậy, trên đời này không người nào là đối thủ của hắn, thế nhưng lại bởi vì mình mà chết, thật quá buồn cười! Thực sự là buồn cười tới cực điểm!

Khoan đã! Mặc Viêm gần như đã điên loạn lại đột nhiên nghĩ đến, y cũng đã từng chết qua một lần, không phải cũng đã sống lại rồi sao.

“Thần mộ! Thần mộ ở đâu?” Mặc Viêm hốt hoảng đứng dậy, ôm chặt lấy Mặc Thanh tim đã không còn đập, cuống cuồng muốn đi tìm Thần Mộ, muốn đi cứu Mặc Thanh.

Trong đầu một mảnh cuồng loạn cứ liên tục xông về phía trước, đột nhiên bị người kéo vào trong lòng. Người kia ôm y thật chặt, chế trụ mọi sự giãy giụa của y, cuối cùng người đó không nhịn được nữa đưa tay giáng cho y một cái tát vang dội.

Trên mặt đau rát làm cho thần trí của y thanh tỉnh lại, ngẩng đầu lên liền nhìn thấy Kiều Tử Dật và Thần Mộc, còn có chư vị đường chủ của Thiên Tuyệt cung.

Mọi người đều mang vẻ mặt khiếp sợ cùng đau đớn, lại không một ai phát ra âm thanh. Kiều Tử Dật thấy ánh mắt y từ từ tỉnh táo lại, dè dặt hai vai của y: “Thanh Viêm! Người bình tĩnh một chút!”

“Ta làm thế nào bình tĩnh được! Mặc Thanh đã chết, người bảo ta làm thế nào bình tĩnh!” Một Mặc Viêm luôn luôn thâm trầm nội liêm lúc này lại không để ý xung quanh mà rống to lên, mọi người chỉ có thể trầm mặc nhìn y.

“Tôn thượng sẽ không chết!” Kiều Tử Dật nhịn không được nhất thời phun ra một câu lại làm cho tất cả mọi người ở đây vụt lên một tia sáng hi vọng.

Động tác của Thần Mộc so với Mặc Viêm thậm chí còn nhanh hơn, lôi kéo vạt áo Kiều Tử Dật: “Người nói cái gì?! Cung chủ sẽ không chết? Có phải là thật hay không? Có đúng hay không?”

Tư Đồ Bạch Phong là người đầu tiên hồi phục lại tinh thần: “Chắc chắn là như vậy, lần đó thiếu cung chủ không phải cũng sống lại được sao, cung chủ nhất định sẽ không chết”.

Tất cả mọi người vẫn còn nhớ rõ, lần trước Mặc Thanh ôm thi thể Mặc Viêm đi tìm Thần mộ, sau khi trở về, toàn thân thiếu cung chủ không có một vết thương, giống như chưa từng chịu qua bất kỳ thương tổn nào.

Mặc Viêm nhìn khuôn mặt Mặc Thanh, lẩm bẩm nói: “Đúng vậy, Mặc Thanh sẽ không chết, sẽ không chết...”

“Đó là cái gì?!” Thần Mộc đột nhiên kinh ngạc kêu lên, sau đó khó tin chỉ vào Mặc Viêm.

Tất cả mọi người thuận theo nhìn sang, kỳ thực vấn đề không phải là Mặc Viêm, mà là Mặc Thanh bị y ôm trong ngực, cả người Mặc Thanh đột nhiên từ từ tan đi, càng lúc càng mờ nhạt cuối cùng là hoàn toàn biến mất.

Mặc Viêm ngây ngẩn cả người, ngơ ngác nhìn Mặc Thanh ở trong lòng mình từ từ trở nên trong suốt, sau đó giống như hóa thành không khí, ở trước mặt mọi người hoàn toàn tan biến.

Trước lúc thân thể hần tiêu thất, có một đạo ánh sáng chợt lóe lên.

Mặc Viêm giật mình nhìn đôi tay của mình, mới vừa rồi còn ôm Mặc Thanh trong lòng vậy mà bây giờ lại trống rỗng không còn một vật.

Kiều Tử Dật thành kính hướng về phía Thần Mộc, cúi người theo phong tục của Kiêu tộc bái lạy, Thần Mộc, Tư Đồ Bạch Phong cùng mấy vị đường chủ tuy không hiểu hần có ý gì nhưng cũng học theo dáng vẻ của hần mà thực hiện.

Thấy Mặc Viêm đứng ngây ngốc nhìn về nơi xa kia, Kiêu Tử Dật cũng chỉ đành thở dài: “Chúng ta trở về đi, trong Thiên Tuyệt cung vẫn còn nhiều việc cần phải xử lý, tôn thượng không có việc gì đâu”.

Dù còn rất nhiều vấn đề khó hiểu, cũng có rất nhiều chuyện muốn hỏi, nhưng Mặc Viêm vẫn lựa chọn tin tưởng Kiêu Tử Dật.

Trở về Thiên Tuyệt cung, Mặc Viêm tạm thời thay mặt Mặc Thanh xử lý mọi chuyện, Nam Trạch đã hoàn toàn nắm trong tay, Tần Xuyên và Thanh Lam cũng không khác gì mấy, hiện tại Thiên Tuyệt cung gần như đã thống nhất tam quốc, thế nhưng trong lòng Mặc Viêm vẫn hư vô.

Đã qua nhiều ngày như vậy, nếu Mặc Thanh không chết tại sao còn chưa trở về, tại sao một chút tin tức cũng không có?

Lại qua tiếp một tháng, Thiên Tuyệt cung triệt để bắt gọn Thanh Lam và Tần Xuyên. Mặc Viêm ngây ngốc ngồi trên mái nhà Thanh Hoa điện nhìn ngắm bầu trời đến xuất thần: “Toàn bộ thiên hạ đã là của người, vì sao người vẫn chưa chịu trở về?”

Đột nhiên có người ngồi xuống bên cạnh, Mặc Viêm quay đầu nhìn sang, hóa ra là Thần Mộc. Từ sau khi Mặc Thanh biến mất, Thần Mộc thường xuyên đến nơi này bởi y uống rượu, nghe được câu nỉ non của y liền kinh ngạc hỏi: “Tiểu Viêm không biết sao?”

“Biết cái gì?” Thần Mộc đột nhiên hỏi như vậy làm cho y khó hiểu.

“Cung chủ đã sớm đưa ra mật lệnh, toàn bộ Thiên Tuyệt cung đều thuộc về tiểu Viêm, đương nhiên bao gồm cả thiên hạ này”.

Mặc Viêm ngẩn người, y chưa từng nghĩ tới chuyện này, cũng không biết cái mật lệnh này được ra khi nào. “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Y muốn biết rõ ràng Mặc Thanh đây là đang muốn làm gì chứ.

Thần Mộc ngưng mi suy nghĩ một lát: “Cung chủ không nói với người sao? Ta nhớ rõ năm đó người mười tuổi, cung chủ đã ra mật lệnh cho các vị đường chủ, toàn bộ Thiên Tuyệt cung sau này sẽ truyền lại cho người a”.

“Bao gồm cả thiên hạ sao?” Mặc Viêm chưa bao giờ có cái loại hùng tâm tráng chí to lớn như vậy, thiên hạ đối với y mà nói chỉ là một thứ hư ảo và không thực tế mà thôi.

Thần Mộc đột nhiên bật cười: “Lúc đó chính ta cũng không thể tin được, cung chủ tâm cao khí ngạo, phí hết nhiều năm mưu tính cuối cùng lại muốn đem hết thầy giao vào tay người”.

“Lúc đầu ta luôn cho rằng cung chủ đang muốn biểu đạt tình thương của cha, nhưng bây giờ ta lại đột nhiên hiểu được, ngay từ lúc bắt đầu cung chủ đối với người đã bất đồng, mà có lẽ chính hắn cũng không phát hiện, hắn chưa bao giờ để tâm tới người khác nhiều như đối với người vậy”.

Mặc Viêm giật mình nhìn Thần Mộc: “Việc này ta chưa bao giờ biết”.

“Người đương nhiên không biết, hắn để ta dạy võ công cho người, mỗi ngày đến bên cạnh ghi chép lại những sinh hoạt hằng ngày cùng sự tiến bộ của người, cứ cách mấy ngày đều phải báo cáo lại cho hắn”. Mặc Viêm trừng to hai mắt, y lúc đó chỉ một lòng muốn trở nên mạnh mẽ, hằng ngày chỉ chuyên tâm luyện võ, đối với những chuyện khác chưa bao giờ phát hiện.

Thần Mộc nhìn bộ dáng ngơ ngác của Mặc Viêm tiếp tục nói: “Những việc cần xử lý trong cung đều do Thiên Túc đi làm bởi vì hắn muốn có thời gian rảnh rỗi để gặp người, cho dù đôi khi rất bận rộn, hắn nhất định cũng phải đi nhìn người luyện võ ở cấm địa một lúc mới thôi”.

“Không ngờ cung chủ cũng là người trì độn như vậy, vẫn luôn cho rằng sự để ý đối với người là do tình phụ tử. Nhưng mỗi khi nghe người nói muốn trở nên mạnh mẽ, hắn thường ngồi một mình suy nghĩ cả buổi sáng, cũng đã từng nhiều lần hỏi ta: “Viêm nhi rốt cuộc đang suy nghĩ những gì?”, bây giờ nghĩ lại, cung chủ cũng không phải giống như những gì người nghĩ lúc đó”.

“Thật là như vậy sao?” Buổi tối hôm nay y đã biết quá nhiều chuyện làm cho mình khiếp sợ, y cảm thấy mình thật sự không thể tiêu hóa nổi những điều này.

Thần Mộc đưa cho Mặc Viêm một vò rượu để y bình tĩnh lại một chút: “Trước đây ta và hắn chưa từng nghĩ tới phương diện này, cho đến khi người rời nhà bỏ đi, lần đầu tiên ta nhìn thấy cung chủ mang cái dáng vẻ kia”.

“Lúc chúng ta vừa bước chân vào giang hồ cũng chỉ xấp xỉ tuổi của người. Một người con trai nếu không ra ngoài rèn luyện thì mãi mãi cũng không thể trưởng thành được, đạo lý cơ bản như vậy cung chủ sao lại không hiểu chứ, huống hồ võ công thiếu cung chủ lúc đó chỉ sợ cũng đã đủ xưng bá võ lâm sao có thể gặp nguy hiểm gì, nhưng cung chủ vô luận thế nào cũng phải tìm được người trở về. Đây là điều thứ nhất”.

“Thứ hai, kể từ sau khi người bỏ đi, cung chủ liền phân tán hết tất cả thị thiếp, lúc rảnh rỗi lại ngồi trong phòng người ngắm người, cẩn thận chạm qua những thứ người từng dùng, đó không phải là điều người khác thường làm khi tưởng niệm tình lang hay sao? Thứ ba, chính là sau khi người bày tỏ tâm ý, cung chủ không hề tức giận hay ghê tởm, thậm chí trong đấy còn mang theo ý mừng mà ngay chính hắn cũng không nhận ra”.

“Cho nên, ý của ngươi là...Mặc Thanh kỳ thật vẫn luôn thích ta sao?” Nghe Thần Mộc nói như vậy y nhin không được suy đoán nói.

Thần Mộc vỗ vỗ vai y: “Ngươi cảm thấy thế nào? Cung chủ từ trước tới nay không cần người thân, cái hấn quan tâm thật sự chỉ là một người thừa kế thôi sao?”

Mặc Viêm rơi vào trầm tư, Thần Mộc cong khoe miệng cười cười, yên lặng rời đi.

Lại qua nửa tháng, chuyện tái lập lại quốc gia đã được xác định, tam quốc thống nhất, y sửa lại quốc hiệu là Thanh Viêm. Định đô ngay dưới chân núi Thiên Tuyết cung, những cửa hàng thuộc sở hữu của Thiên Tuyết cung vì chúc mừng sự kiện này, thương phẩm bán ra chỉ với một nửa giá, miễn thuế ba năm cho thiên hạ.

Ngôi vị hoàng đế do ai nắm giữ dân chúng không hề quan tâm, cái bọn họ quan tâm là lợi ích nhận được, Thiên Tuyết cung đầu kỳ sở hảo*, nhất thời vừa chiếm được đế vị lại có được dân tâm.

Ngày đầu tiên Mặc Viêm đăng cơ, bộ hoàng bào này khiến y không được tự nhiên, chậm rãi đi đến đại điện ngồi lên ngọc ỷ Mặc Thanh từng ngồi qua, trên đại điện tất cả quần thần đều hướng về y, hô to vạn tuế. Trong nháy mắt đó, Mặc Viêm mới chân chính cảm nhận, cái gì gọi là cửu ngũ chí tôn, cái gì là nắm trong tay toàn bộ thiên hạ. Tất cả đều rất hoàn mỹ, chỉ ngoại trừ người kia vẫn chưa trở về.

Nhìn những khuôn mặt vừa quen thuộc vừa xa lạ trên đại điện, tâm Mặc Viêm lại càng thêm tưởng niệm người kia.

Từ mười năm trước Mặc Thanh đã bỏ ra rất nhiều tâm tư bố trí mọi chuyện. Hấn không chỉ xâm nhập vào nền kinh tế của tam quốc, mà đáng sợ hơn chính là hấn đã bí mật từng bước xâm nhập vào chính trị và quân lực của bọn chúng. Thiên Tuyết cung không ngừng tìm kiếm người tài sau đó đưa bọn họ ẩn nấp khắp nơi trong tam quốc, sử dụng tất cả tài lực, trí lực cùng tinh lực không ngừng leo lên cho đến khi xâm nhập vào triều chính, nắm trong tay quyền cao chức trọng.

Vì vậy ngay thời điểm trọng yếu, Thanh Lam và Tần Xuyên lại bị chính người của mình công kích ngược trở lại. Nếu nói tới lực lượng tuyệt mật của Thiên Tuyết cung có lẽ không ai ngờ lại chính là tướng lĩnh và đại thần tay nắm trọng quyền của ba quốc gia này.

Tâm tư Mặc Thanh thâm trầm sâu kín như vậy, hấn bỏ ra cả đoạn thời gian dài để bày thiên la địa võng nhằm nắm gọn thiên hạ này, nhưng đến thời khắc cuối cùng lại không chút do dự đem toàn bộ trao vào tay y.

Tất cả các nghi thức đều kết thúc, Mặc Viêm tuyên bố quốc hiệu, truyền lệnh cho thiên hạ cùng chung vui ba ngày liền, rồi một mình ẩm đạm ly khai.

Trở lại Thanh Hoa điện, y lập tức gạt bỏ long bào và vương miện trên người qua một bên, buồn bực ngồi trên giường. Chiếm được thiên hạ thì như thế nào, không có người kia ở bên, có cho y làm thần tiên y cũng

không thêm.

“Ai...” Y tin tưởng người kia không chết, cũng tin tưởng lời nói của Kiều Tử Dật rằng Mạc Thanh không phải người thường. Thế nhưng thời gian cũng đã qua rất lâu rồi, hôm nay y đã làm theo tâm nguyện của người kia tiếp nhận mọi chuyện, tại sao hắn vẫn còn chưa chịu quay trở lại? Hay là do y làm chưa tốt? Mạc Viêm nằm trên giường, lấy tay che lại hai mắt, đột nhiên cảm thấy mệt mỏi.

Một hơi thở lạnh lạnh nhẹ nhàng phả lên môi y, y nhất thời cứng người, động cũng không dám động. Đối phương nhẹ nhàng gạt bàn tay đang che mắt của y ra, thế nhưng y lại nhắm chặt hai mắt không dám mở ra.

“Viêm nhi không dám nhìn ta sao?” Đối phương than nhẹ bên tai y.

Thanh âm này...rất giống của hắn nhưng cũng không quá giống, rốt cuộc có phải là hắn hay không! Mạc Viêm không dám xác định, nếu như mở mắt ra không phải là hắn thì chỉ càng thêm khổ sở, thế nhưng...

Y vẫn nhịn không được mà mở mắt ra, không nghĩ tới vừa nhìn thấy hắn, thân thể Mạc Viêm lại càng cứng ngắc lợi hại.

Cả người Mạc Thanh tỏa ra ánh sáng rực rỡ như hàn nguyệt, gương mặt vốn đã phong hoa tuyết đại lúc này lại càng làm cho người khác không dám ngược nhìn, mái tóc dài đen bóng như thác chảy xuống bàn chân, da thịt óng bạch (giống như trong suốt ý!><) như hòa làm một với ánh sáng xung quanh người hắn, hắn đây là...

“Người...” Mạc Viêm cảm thấy bản thân mất đi khả năng ngôn ngữ, không biết phải nói cái gì, y hoàn toàn bị chấn động rồi.

Mạc Thanh cau mày dựa sát vào người y: “Đừng sợ ta” Hắn tiến tới hôn lên khóe mắt Mạc Viêm, nhẹ vỗ về gò má của y: “Viêm nhi, mặc kệ phụ thân biến thành bộ dáng gì, phụ thân vẫn yêu nhất là Viêm nhi...”

Cảm thấy trong lời nói Mạc Thanh cần cần dục dục (thận trọng), Mạc Viêm có chút đau lòng: “Ta không sợ”.

Y làm sao có thể sợ chứ, y chỉ là có chút bất ngờ cùng kinh ngạc mà thôi, tuy rằng Kiều Tử Dật đã từng nói qua, nhưng nghe nói là một chuyện mà chân chính nhìn thấy lại là một chuyện, huống chi y còn là người mang linh hồn của thế kỷ hai mươi mốt, làm sao có thể dễ dàng tiếp thu mấy chuyện quỷ thần này chứ.

Trên đời này thật sự có Thần tồn tại, hơn nữa lại chính là người nam nhân mang vẻ mặt ôn nhu trước mắt y nha, đã vậy còn là Thần sáng lập ra thế giới này, nói như vậy Thần mộ kia chẳng qua là nơi cất giữ thân thể thực của hắn đi.

“Người thật sự là Thần?” Lời vừa ra khỏi miệng Mạc Viêm mới phát hiện có bao nhiêu ngu ngốc.

Khóe môi Mặc Thanh cong lên, cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên môi y: “Đúng thì như thế nào? Ta vĩnh viễn đều là Mặc Thanh của Viêm nhi”.

Đúng vậy, Mặc Viêm thả lỏng người, coi như hắn có là thần thì như thế nào, chỉ cần y yêu Mặc Thanh và Mặc Thanh cũng yêu y là đủ rồi.

Y rút cuộc an tâm vươn tay ôm lấy Mặc Thanh: “Thanh, ta rất nhớ người”.

“Ta cũng vậy...” Mặc Thanh không ngừng hôn Mặc Viêm, sau đó lại càng ngày càng đi xuống, chờ tới lúc Mặc Viêm phát hiện có gì không đúng thì vật áo đã bị mở rộng, môi lưỡi người kia đã quanh quẩn tại bộ vị nhạy cảm của y, muốn đẩy hắn ra thì đã không còn chút khí lực nào.

Y vừa ngưỡng ngừng, vừa tức giận mắng: “Người không phải là Thần sao, thế nào lại có thể động dục tùy tiện như vậy chứ?!”

Mặc Thanh đem vật cương cứng nóng như lửa để ngay trước tiểu huyết mẫn cảm, nhân thần ẩm đảm nói với y: “Cho dù là Thần cũng có tình dục a, huống chi đã lâu như vậy phụ thân còn chưa được chạm vào Viêm nhi đâu”.

Mặc Viêm còn muốn chống cự, vừa hé miệng liền bị Mặc Thanh chặn lại, sau đó không chút kiêng kỵ đem đầu lưỡi của mình cuốn lấy lưỡi của y cùng nhau dây dưa, hoàn toàn đem dục vọng của y khơi dậy.

“Viêm nhi, hôm nay là ngày người đăng cơ thiên tử, cũng là đêm động phòng của chúng ta a”.

“Người...ngô...ngô...”

Chính văn hoàn.

41. Chương 41: Phiên Ngoại 1 : Vô Tâm Xúi Giục

Lúc Mặc Viêm tỉnh lại, Mặc Thanh đã rời giường.

Từ sau khi uống ‘Thủy chi phách’, thân thể y đã hoàn toàn thay đổi, từ trước tới nay y chưa bao giờ tin vào cái gì gọi là trường sinh bất lão, nhưng thật không ngờ hiện tại nó đã trở thành sự thật. Nhiều năm trước, sau khi đem vương vị ném cho Kiều Tử Dật, Mặc Thanh liền cùng y ẩn cư trong Thần mộ.

Nói là Thần mộ không bằng nói nó là một không gian khác thì đúng hơn, cây cối xanh um, hoa thơm cỏ lạ, tiếng chim khắp nơi, còn có các loại động vật kỳ lạ, Mặc Viêm cảm thấy nơi này thật yên bình, thật thư thái, vĩnh viễn cũng không hề nhàm chán.

Xoa xoa thắt lưng đau nhức, y dường như không còn chút khí lực nào để đứng lên, lấy ngoại sam được đặt sẵn trên giường phủ lên người, sau đó qua loa buộc lại thắt lưng liền đẩy cửa đi ra ngoài, y không cần để ý cách ăn mặc, bởi vì...ở nơi này chỉ có hai người bọn họ mà thôi. Đúng vậy, chỉ có hai người mà thôi.

Nghĩ đến trước kia Mặc Thanh chỉ vì không chịu được sự cô độc vĩnh hằng mà buông tha sinh mệnh bản thân, để chính mình rơi vào vòng luân hồi. Như vậy, hiện tại thì như thế nào? Kỳ thực trong lòng Mặc Viêm vẫn có chút bất an, tuy rằng che giấu rất kỹ nhưng trong tâm vẫn luôn hoài nghi, y thật sự có thể khiến Mặc Thanh quên đi sự cô độc kia, có thể hay không không bao lâu nữa hẳn sẽ cảm thấy y rất phiền chán...

Một cái bóng màu xám tro đột nhiên nhảy ra trước mặt y, Mặc Viêm không cần nhìn cũng biết là cái gì, đưa chân đá đá nó vài cái xem như chào hỏi, liếc nhìn xung quanh một vòng lại không nhìn thấy thân ảnh của Mặc Thanh, y không thể làm gì khác hơn là cúi đầu hỏi con thú kia.

“Tiểu Xám? Thanh đâu rồi?”

Con thú được gọi là tiểu Xám kia vui vẻ cọ quanh người y hai vòng, sau đó rất không tình nguyện phun ra một câu: “Ai biết a, sớm như vậy chắc là đi vào rừng đi”.

Đúng vậy, con thú này quả thật là đang nói chuyện. Mặc Viêm tình cờ nhặt được nó trong lúc rời Thần mộ ra ngoài du ngoạn một thời gian. Lúc đó con Sói xám này đang hấp hối, toàn thân đều là vết thương, mắt thấy chỉ còn con đường chết, may mắn được Mặc Thanh và Mặc Viêm đúng lúc đi ngang qua cứu giúp, Mặc Viêm rất thích nó, muốn giữ nó ở bên người, cũng vì chuyện này mà tâm tình của Mặc Thanh có chút buồn bực, hẳn không thích có ai ngoài hắn đoạt đi chú ý của Mặc Viêm.

Cũng không biết có phải là do thường xuyên ở bên cạnh bọn họ hay không, mà so với những con sói thông thường chỉ có sinh mệnh vài chục năm ngắn ngủi thì tiểu Xám đã ở bên cạnh bọn họ chắc cũng phải hơn ba mươi năm rồi, đại khái là khoảng đó đi, bởi vì Mặc Viêm đã gần như mất đi khái niệm về thời gian rồi, cho nên cũng không thể đoán chính xác được.

Sau đó thì càng xảy ra những chuyện kỳ hơn, có lẽ con sói này đã thành tinh mất rồi, không chỉ vượt qua thọ mệnh của loài sói thông thường, mà thậm chí càng ngày càng có nhân tính, cho nên thời điểm tên nhóc này mở miệng nói tiếng người, Mặc Viêm phát hiện bản thân mình vô cùng bình tĩnh, chắc là do y cũng đã sớm chuẩn bị tâm lý từ trước.

Bất quá mặc kệ tiểu Xám biến thành bộ dạng gì, nó vĩnh viễn đều bám dính lấy Mặc Viêm.

Cũng chính vì nguyên nhân này mà Mặc Thanh luôn muốn biến nó thành thịt sói chiên giòn. Mà tiểu Xám cũng không yêu thích Mặc Thanh gì cho cam, cũng may thực lực của nó tương đối cường đại, dẫn đến cho tới bây giờ, tiểu Xám vẫn được tự do tự tại, tiếp tục khiêu khích, gây trở ngại ánh mắt của Mặc Thanh.

“Vào trong rừng? Trong rừng có cái gì sao?”

Tiểu Xám đi vòng quanh Mặc Viêm không ngừng liếm láp, khinh thường chế nhạo Mặc Thanh:

“Hừ hừ, chỉ sợ là giấu nữ nhân ở trong rừng đi”.

“...” Mặc dù biết đó không phải là sự thật, nhưng sắc mặt của Mặc Viêm vẫn trở nên cứng ngắt, làm cho tiểu Xám có chút áy náy.

“Chủ nhân, ta nói lung tung, ngươi chớ coi là thật”.

Mặc Viêm giật nhẹ khóe miệng, lộ ra một nụ cười trấn an yếu ớt. Nỗi bất an trong lòng vẫn không hề giảm bớt, y thật sự có thể ở bên cạnh Mặc Thanh vĩnh viễn sao? Chỉ sợ sớm muộn gì hắn cũng sẽ cảm thấy chán ghét cuộc sống này a!

Lão phu thê còn có thất niên chi dương*, hai người bọn họ đã bên nhau nhiều năm như vậy, nếu bọn họ có một cuộc hôn nhân thì chắc đã được gọi là hôn nhân vàng** rồi. Thế nhưng theo nỗi bất an càng ngày càng tăng, trong lòng y cũng càng ngày càng lo sợ, đây là do y đã nhiễm phải thói hư tật xấu của nhân loại sao? Bởi vì nhân loại đều luôn có mối lo ngại cũ cho nên mới phải lo lắng như vậy, y lo sợ một ngày nào đó Mặc Thanh cũng sẽ chán ghét y.

Tiểu Xám cảm nhận được tâm tình bất an của chủ nhân, cũng không biết an ủi y như thế nào, đối với nó mà nói tình cảm của nhân loại quá phức tạp, nó không thể nào hiểu được.

“Chủ nhân, tâm tình của ngươi không tốt sao? Ngươi có muốn xuống núi đi dạo một lát không, dưới chân núi có nhiều thứ rất thú vị?”

Mặc Viêm cúi đầu nhìn bộ lông xám mượt mà cùng cái đuôi đang ngoe nguẩy qua lại như cún con của nó, trong đầu đột nhiên hiện lên một ý niệm.

“Đi thôi, ta mang ngươi xuống núi”.

Đều nói tiểu biệt thắng tân hôn, có xa cách mới có nhớ nhung, bọn họ mỗi ngày đều ở cùng nhau như vậy, chẳng phải dần dần sẽ làm tiêu tan đi ý nghĩa của tình yêu sao, Mặc Viêm cảm thấy bản thân hắn là phải đi ra ngoài hít thở không khí, sau đó điều chỉnh lại tâm tình của mình thật tốt.

Tiểu Xám được như ý nguyện ngoắc mạnh cái đuôi, chạy loạn xung quanh Mặc Viêm, vô cùng vui vẻ đi hạ sơn.

Chỉ trong chớp lát sau khi bọn họ rời đi, một thân ảnh thon dài chậm rãi từ trong rừng đi ra, trong tay cầm một cái chén bạch ngọc, bên trong chứa chất lỏng bảy màu trong suốt sáng bóng.

Người kia một đầu tóc đen xõa dài tùy ý tới mắt cá chân, trong con ngươi ám kim mang theo nồng đậm

nhu tình ẩm áp, da thịt trắng nõn phát ra một tầng ánh sáng nhàn nhạt. Mỹ nhân khuynh thế dáng vẻ vô cùng vui mừng, cẩn thận cầm theo chén bạch ngọc bước vào trong sân.

“Viêm nhi bảo bối, phụ thân đã trở về”.

Gọi một tiếng, phát hiện trong phòng không có tiếng trả lời, tiểu ý bên môi lại càng sâu thêm, rón rén vén rèm đi vào trong phòng, “Bảo bối, vẫn còn đang ngủ sao? Phụ thân mang về cho người thứ tốt...”

Chưa nói hết câu cả người hần đột nhiên ngã ra, thấy trên giường không một bóng người, trong lòng nổi lên một trận mất mát, đặt chén ngọc lên bàn, vội vàng xoay người ra ngoài tìm kiếm, nhưng dạo quanh một vòng vẫn không thấy người đâu.

Giờ này khắc này, Mặc Thanh thực sự như đứng trên chảo dầu, trong lòng xuất hiện một cỗ bất an mãnh liệt.

“Viêm nhi! Viêm nhi! Viêm nhi!”

Hần tìm khắp xung quanh, cho rằng Viêm nhi chỉ là buồn chán nên đi dạo mà thôi.

Những loài thú trong nơi sơn dã này tựa hồ cảm nhận được sự lo lắng của chủ nhân, rồi rít xúm lại.

Sắc mặt của Mặc Thanh đã hoàn toàn thay đổi, tái nhợt không còn giọt máu, lo lắng thất kinh, vị Thần tôn quý không gì là không làm được, cư nhiên cũng có thời điểm hốt hoảng như vậy.

Vừa lúc đó, một con Bạch Lộc nhẹ nhàng tới gần, đưa sừng chạm vào lòng bàn tay Mặc Thanh truyền đạt suy nghĩ.

Sau một khắc Mặc Thanh vô cùng giận dữ đứng phắt dậy, “Là do tên tiểu Xám đáng chết kia dụ dỗ?!”

Bạch Lộc gật đầu, sau đó cẩn thận lui về phía sau, chủ nhân hiện đang nổi giận, đám động vật bọn chúng đều lo âu và e sợ a.

Mặc Thanh kiềm chế cơn giận của mình, khách khí tạ ơn Bạch Lộc: “Bạch linh, cảm ơn nhiều”.

Sau đó nhanh chóng xoay người hướng về phía chân núi mà đi, trong miệng vẫn không ngừng thầm oán: “Hừ, ta đã muốn đem con sói chết tiệt kia đi hầm canh từ lâu rồi! Lần này nhất định sẽ không bỏ qua cho nó! Tuyệt đối sẽ không!”

Ở một thành trấn xa xôi, tại một con đường nhỏ, tiểu Xám nhàn nhã đi bên cạnh Mặc Viêm không nhận được rung mình một cái, hắt hơi thật to.

42. Chương 42: Phiên Ngoại 2 : Tưởng Niệm Triền Miên

Mặc Viêm vốn nghĩ rằng sau khi xuống núi đi dạo, tâm tình bản thân sẽ tốt hơn một chút, kết quả không những không thể bình tĩnh được, trái lại càng thêm bất an. Tuy ngoài mặt không có phản ứng gì, nhưng trong lòng thì lại đang chờ mong phản ứng của Mặc Thanh khi không thấy y sẽ như thế nào, có tức giận hay không? Nếu như hấn tức giận thì phải làm sao bây giờ?

Kỳ thực ngay khi xuống tới chân núi y đã hối hận rồi, chỉ là nhìn bộ dáng hưng phấn của tiểu Xám thì việc thuyết phục nó quay trở về là không thể nào, cuối cùng y không thể làm gì khác hơn là tự làm khổ chính mình a.

Đi đến một thị trấn nhỏ, y tùy tiện móc ra một số bạc mua lại một tiểu viện yên tĩnh, dự định ở lại đó mấy ngày. Tiểu Xám đi bên cạnh Mặc Viêm, rất nhu thuận cúi đầu làm ra bộ dáng của sủng vật, còn rất thích ý ngoắc ngoắc cái đuôi. Tất cả mọi người đều cho rằng nó chỉ là một con chó bình thường, không một ai đoán ra nó chính là sói, nếu như bọn họ mà biết được chắc chắn sẽ không đáp ứng cho Mặc Viêm mang theo nó vào trấn a.

Đợi đến khi đi tới tiểu viện phía sau, Mặc Viêm mới trừng mắt với tiểu Xám vẫn còn đang giả bộ ngoan ngoãn: “Người đứng là quỷ linh tinh!”

“Chủ nhân, tiểu Xám rất phối hợp nha? Người xem, không một ai phát hiện ra ta là sói đó...”

Vẽn đuôi ngoắc đầu, trong con ngươi kim sắc tràn đầy vẻ đắc ý, vẻ mặt chờ mong được khích lệ. Mặc Viêm bất đắc dĩ lắc đầu, tính tình của tên nhóc này y vô cùng hiểu rõ, chỉ cần cho nó một chút tốt nó sẽ đắc ý lên tận mây xanh.

Đến nửa đêm, Mặc Viêm không thể nào ngủ ngon được, vô số lần đều bị giật mình mà tỉnh dậy, mỗi lần đều không ngủ được quá nửa canh giờ. Buổi tối tiểu Xám cũng không ngủ nhiều, nó là điển hình của loài động vật hoạt động về đêm, thích đi đến bìa rừng tìm con mồi ăn uống no nê, cho đến hừng đông mới quay trở về. Vì vậy lúc này trong phòng vô cùng trống rỗng, không một bóng người, khiến cho Mặc Viêm cảm thấy thật tĩnh mịch.

Trong quá khứ, mỗi tối y đều nằm sát trong lòng Mặc Thanh, được hấn ôm thật chặt, y cảm thấy vô cùng thân mật và áp áp. Mỗi khi y bị mất ngủ, hấn sẽ bồi y nói chuyện, sẽ rót nước cho y uống, mặc kệ bất kỳ lúc nào, Mặc Thanh cũng chưa bao giờ tức giận vì bị đánh thức, điều này vô thức đã trở thành một thói quen của Mặc Viêm.

Những đêm ngủ không được, y thích lôi kéo hấn cùng nói chuyện với mình, cố gắng làm cho bản thân buồn ngủ. Có đôi khi quá mức hưng phấn, Mặc Thanh sẽ lôi kéo y làm vận động vài lần (*vận động gì chắc mọi người biết rồi ha, hí hí*), nói thật, y cảm thấy đây là một phương pháp tốt, bởi vì sau khi kết thúc y đều vô

cùng mệt mỏi mà ngủ thiếp đi.

Thế nhưng đêm nay y không thể an ổn ngủ được, bên giường không có Mặc Thanh. Một mình ngồi nhìn ra cửa sổ, bên ngoài vầng trăng khuyết cong cong tỏa ánh sáng nhẹ nhẹ, hòa cùng không gian tĩnh mịch, vô cùng mỹ lệ, đây là cảnh sắc mà chỉ nhân gian mới có. Trước đây ở trong Thần mộ, y vẫn hi vọng một ngày nào đó có thể nhìn thấy ánh trăng nhân gian, bởi vì đêm tối trong Thần mộ, trải rộng khắp bầu trời là hàng hà sa số những ngôi sao nhỏ lấp lánh, đó là do Mặc Thanh dùng phép thuật tạo nên ngày và đêm, đương nhiên không thể có ánh trăng rồi.

Nhưng đến khi nhìn thấy ánh trăng mà mình vẫn luôn tâm niệm, y lại không có một chút hứng thú nào. Nơi đây tuy rằng trăng thanh gió mát, nhưng lại càng khiến cho lòng y thấy lạnh lẽo cô tịch, không thể yên giấc được, còn chẳng bằng những ngày ở Thần mộ, nằm trong lòng Mặc Thanh ngắm sao.

Chỉ mới rời khỏi không đến một ngày một đêm, vậy mà y đã cảm thấy nhớ nhung hằn da diết, vừa hận bản thân không thể biến ra một đôi cánh để lập tức bay về bên cạnh hắn, lại vừa sợ nhìn thấy khuôn mặt giận dữ của hắn, những cảm xúc mâu thuẫn đan xen liên tiếp ập tới càng khiến cho y không thể nào đi vào giấc ngủ.

Ép buộc chính mình từ từ nhắm hai mắt lại, mơ mơ màng màng ngủ đi, đợi cho đến khi y tỉnh dậy lần nữa, lại cảm thấy khát nước, theo thói quen nhẹ nhàng đẩy đẩy chỗ bên cạnh, hàm hồ nói: “Thanh, muốn uống nước”.

Sau đó rất tự nhiên ngồi dậy, tiếp lấy ly trà được đưa tới trước mặt uống một ngụm.

Cảm giác yết hầu trở nên thông thuận, cơn khát đã được hóa giải, y híp mắt nhấp thêm một ngụm nữa, sau đó đem ly trà lại, còn không quên oán giận thêm một câu: “Thật là khó uống...”

Ở Thần mộ có hai gốc cây trà nghìn năm, chờ cho đến khi chúng nảy mầm, Mặc Thanh sẽ hái hết toàn bộ chồi non, đem phơi dưới ánh mặt trời, rồi đưa đi sao kỹ cho đến khi thành trà khô sẽ được cất giữ trong bình. Mỗi ngày đều là dùng nước từ con suối chảy ra trong khe núi để pha, khiến cho hương trà thơm ngát, lắng đọng lại trong yết hầu mãi không tiêu tan, thật là một dư vị khó quên.

Mà nước trà vừa rồi, phải nói là kém vô cùng, vị đắng chát không thể chịu được, làm cho y cảm thấy chán ghét. Người bên cạnh tiếp nhận cái ly y trả về, sau đó lại ôm chặt y lần nữa, nhìn thấy chân mày y nhíu lại liền vươn đầu lưỡi liếm liếm môi của y, tựa hồ muốn giảm bớt vị đắng chát trong miệng.

“Thanh...” Mặc Viêm ní non tên của hắn, vươn tay ôm lấy cái hông tinh trắng của hắn, đầu tựa vào trước ngực hắn, bày ra tư thế quen thuộc nhất, sau đó lại mơ màng ngủ thiếp đi, chỉ là lần này ngủ cực kỳ an ổn, không hề có dấu hiệu tỉnh lại, ngủ một mạch thẳng tới hừng đông.

Bất quá đến lúc Mặc Viêm tỉnh dậy, liền bị tình huống trước mắt dọa cho thất kinh, bởi vì bên cạnh xuất hiện một người đáng ra không thể xuất hiện ở đây.

“Người...Tại sao lại ở chỗ này...” Lời này vừa ra khỏi miệng liền có chút ấp úng.

Mặc Thanh nâng người dậy để lộ ra mái tóc đen chảy dài như suối, lười biếng di chuyển nửa thân trên cường tráng, từ trên cao nhìn xuống Mặc Viêm, toàn bộ đường cong khêu gợi đều triển lộ hoàn toàn trước mắt y, nháy mắt, khuôn mặt Mặc Viêm liền nổi lên hai rạng mây đỏ.

Không hề có sự tức giận trong tưởng tượng. “Viêm nhi, phụ thân đã làm gì sai sao? Vì sao không nói một tiếng nào đã tự mình xuống núi, ngươi không biết phụ thân lo lắng muốn chết”.

Giọng nói chứa đầy ủy khuất khiến cho lòng Mặc Viêm nhói lên một cái, y cảm thấy mình đã làm ra một tội lỗi vô cùng nặng nề.

Y cũng không phải là tiểu hài tử, như thế nào lại cứ thích làm cho sự tình càng thêm phức tạp. Chỉ vì hưởng thụ quá nhiều hạnh phúc, cho nên liền thấp thỏm lo âu, lo được lo mất, đây mà là hành động của một người nam nhân nên có sao?!

Không những để cho bản thân khó chịu, còn để cho người yêu của mình lo lắng, thật chẳng khác gì một thằng ngốc mà.

_____END PN2_____

43. Chương 43: Phiên Ngoại 3 : Đến Chết Cũng Không Thay Đổi

Thanh, là ta sai...” Y vươn tay ôm lấy nam nhân trước mặt, hoàn toàn bỏ xuống mặt mũi, thành thành thật thật nhận lỗi. Nhìn bộ dáng biết sai mà sửa của y, tâm tình lo lắng bất an của Mặc Thanh cũng theo đó tiêu tan.

Hắn cũng vươn tay ôm chặt y, thỏa mãn thở dài một hơi.

“Viêm nhi, nếu phụ thân có chỗ nào khiến ngươi mất hứng, ngươi cứ nói thẳng với ta, ta sẽ sửa đổi, ngàn vạn lần không được giấu ở trong lòng”.

Mặc Viêm nghe xong có chút dở khóc dở cười, kỳ thực nguyên nhân của mọi chuyện đâu có giống như Mặc Thanh đang nghĩ, bất quá nếu hôm nay y không giải thích rõ ràng, chỉ sợ trong lòng Mặc Thanh sẽ không thoải mái.

“Thanh, ai nha...Người đừng liếm ta, nhột quá...trước tiên hãy nghe ta nói đã!”

Mặc Thanh lưu luyến từ hôm vai y ngảng đầu lên, con ngươi ám kim còn mang theo một tia dục vọng vừa

lóc lên rồi biến mất.

“Lẽ nào ta thực sự đã làm sai điều gì sao? Người nói đi, ta nhất định sẽ sửa mà, có được hay không... Viêm nhi... Viêm nhi...” Hấn nhin không được cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên môi y, trong giọng nói không tự chủ mang theo nồng đậm ủy khuất.

“Không phải như vậy! Nguyên nhân chính là...kỳ thực là ta đang sợ hãi”.

Cuối cùng cũng đem suy nghĩ trong lòng nói ra, Mặc Viêm cảm thấy nhẹ nhõm hơn một chút, nhìn ánh mắt kinh ngạc của Mặc Thanh, y hơi bất đắc dĩ bật cười.

“Vì sao lại sợ?” Mặc Thanh hoàn toàn không thể hiểu được, Mặc Viêm cư nhiên lại cảm thấy sợ hãi, là bởi vì thường ngày hắn không biết tiết chế sao? Làm y mệt chết, cho nên y mới mới cảm thấy sợ hãi?

Mặc Viêm thẳng người ngồi qua một bên, đối mặt với Mặc Thanh, quyết định nói rõ ràng với hắn một lần: “Thanh, kỳ thực ta rất sợ”.

“Bảo bối? Người sợ ta sao? Ta đã làm gì sai sao?” Mặc Thanh lo lắng, vội vàng dò hỏi.

“Không phải, người đối với ta rất tốt, chính là bởi vì quá tốt nên ta mới có chút sợ hãi. Ta chỉ là một người bình thường, tuổi thọ của con người lại ngắn như vậy, nhìn những vị bằng hữu và sư phụ đều lần lượt qua đời, chúng ta lại vĩnh viễn không già đi, thời gian đối với chúng ta hoàn toàn không có ý nghĩa... Ta càng ngày càng cảm thấy sợ...”

Mặc Thanh rốt cuộc cũng nghe hiểu, Mặc Viêm không phải sợ hắn, mà là thời gian. Thế nhưng thời gian đáng sợ ở chỗ nào? Không phải tất cả mọi người đều muốn trường sinh bất lão sao? Vì sao y có được nó lại cảm thấy sợ chứ?

“Thanh, ta biết người yêu ta, ta cũng... rất yêu người, nhưng mà chúng ta có thể yêu nhau bao lâu? Mười năm? Một trăm năm? Một ngàn năm? Hay là một vạn năm? Thực sự có thể vĩnh viễn sao? Cuộc sống nhân loại thì ngắn ngủi, mà chúng ta thì cứ kéo dài mãi mãi, ta thực sự rất sợ, chỉ cần nghĩ tới một ngày nào đó chúng ta sẽ chán ghét nhau, liền cảm thấy sợ hãi vô cùng, rất sợ...”

Đây là lần đầu tiên Mặc Thanh nghe thấy Mặc Viêm giải bày tâm sự của mình, cả người bất động thật lâu không lên tiếng, đứa bé này vẫn giống hệt như lúc còn nhỏ, luôn thích che giấu tâm sự ở trong lòng, không phải là vạn bất đắc dĩ, tuyệt đối sẽ không nói ra.

Mặc Thanh đột nhiên nhớ tới những chuyện khi Mặc Viêm còn bé, khi đó, câu hỏi đầu tiên luôn hiện lên trong đầu hắn chính là, rốt cuộc trong lòng đứa bé này đang nghĩ gì.

Đã qua nhiều năm như vậy, hắn vẫn không thể hiểu được trong lòng đứa bé này đang suy nghĩ cái gì, cho đến khi chính miệng y nói ra, hắn lại hận bản thân mình, vì sao không cẩn thận hơn một chút, vì sao không

sớm phát hiện ra trong lòng y đang lo sợ.

Im lặng cúi đầu, không biết từ đâu lấy ra một thanh tiểu đao, lưỡi đao rạch một cái, lòng bàn tay lập tức chảy ra máu tươi.

“Phụ thân!” Dưới tình thế cấp bách, Mặc Viêm vội vàng đưa tay ấn chặt lòng bàn tay Mặc Thanh, thậm chí còn gọi ra cái xưng hô đã lâu không gọi.

Mặc Thanh nhìn bộ dáng kinh hoảng gấp gáp của y, ngược lại còn nở nụ cười thực tươi.

“Viêm nhi, phụ thân không có việc gì”.

Sau đó dùng máu chảy ra, ở trên trán Mặc Viêm vẽ ra một đạo ấn chú, Mặc Viêm kinh ngạc nhìn Mặc Thanh, chỉ thấy ánh mắt đối phương cực kỳ nghiêm túc, đợi đến khi hắc vẽ xong, nhẹ nhàng lau sạch lòng bàn tay, vết thương lập tức biến mất không còn một mảnh.

Trong miệng lại lẩm bẩm niệm một đoạn văn tự, Mặc Viêm nghe không hiểu cho lắm, nhưng lại có thể nghe thấy rõ ràng câu nói sau cùng.

“Nếu ta thay lòng đổi dạ, hồn phi phách tán”.

“Thanh...” Hắc tại sao phải nói ra những lời như vậy! Những lời này nặng nề biết bao nhiêu, người khác không biết nhưng Mặc Viêm thì hiểu rất rõ, đối với nhân loại lời thề này chẳng có ảnh hưởng gì, tùy tiện nói ra rồi thôi. Nhưng thân là Thần, lời thề của Mặc Thanh chính là do thiên địa làm chứng a.

Mặc Thanh vươn tay ôm chặt y vào lòng, rồi mới lên tiếng: “Viêm nhi, phụ thân biết, bất luận ta có nói như thế nào người cũng khó mà tin tưởng được, ta chỉ có thể cam đoan với người, cho đến khi ta chết tình yêu của ta vẫn luôn dành cho người”.

Hắc đây là đang dùng sinh mệnh của mình để trấn an y sao? Cái giá này cũng quá đắt đi? Vì mất Mặc Viêm ửng đỏ, những lo lắng trong lòng thoáng chốc liền biến mất, không cần giải thích thêm cái gì, cũng không cần phải nói bất kỳ cái gì nữa.

‘Đến khi chết tình yêu của ta vẫn luôn dành cho người’, câu nói này chẳng phải là biểu thị cho sự chung thủy đến chết cũng không thay đổi hay sao...

Bất quá... trong lúc y đang cảm động không thôi, tay của ai kia lại đang làm gì đó? “Thanh?!”

“Ân?” Mặc Thanh dùng thanh âm cực kỳ vô tội trả lời. Mặc Viêm khẽ cắn môi dưới, nhìn tay hắc ở trên ngực y tàn sát bừa bãi, sắc mặt lập tức đỏ hồng lên, cũng không biết là do tức giận hay là thẹn thùng a.

Mặc Thanh đương nhiên phát hiện ra, trên mặt liền câu lên nụ cười cực kỳ tà ác: “Viêm nhi, đã làm nhiều lần như vậy, tại sao vẫn còn xấu hổ a?”

“...” Cho dù đã là ‘vợ chồng’ nhiều năm, thế nhưng khi đối mặt với Mặc Thanh, y vẫn như một hài tử ngây ngô mới nếm trải trái cấm lần đầu, ngây thơ như một tờ giấy trắng.

Mặc Thanh nhanh chóng cởi bỏ xiêm y của bản thân, thân thể trần truồng hoàn mỹ không tỳ vết, không chút khách khí dán sát lên người y.

“Phụ thân, tiểu Xám sắp trở về rồi...Còn có, nơi này là nhân gian...”

Tay của Mặc Thanh ở trước hai đóa hồng mai đã đứng thẳng của y xoa nắn, đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm qua hầu kết, trong lòng thì đang bất mãn nghĩ, con chó chết tiệt đã bị hấn vậy khốn, còn muốn trở về?! Đợi lát nữa sẽ tìm cơ hội thu thập nó.

Mặc Viêm cho rằng nói như vậy thì có thể làm cho Mặc Thanh dừng tay, nhưng hiển nhiên là y đã quá ngây thơ rồi, động tác của Mặc Thanh càng ngày càng kịch liệt, hấn thuận thế bày ra kết giới, ngăn cách tất cả ở bên ngoài.

Thân thể trắng nõn trơn mịn hoàn toàn bại lộ trước mắt Mặc Thanh, con người ám kim trần đầy dục vọng, cúi đầu ngậm lấy ngọc hành hơi đứng thẳng của Mặc Viêm, chỉ mới phun ra nuốt vào hai cái, vật nhỏ kia liền mạnh mẽ đứng lên, chống đỡ vật kia trong khoang miệng, hấn dùng răng nanh nhẹ nhàng cắn một cái lên quy đầu nhạy cảm, thân thể Mặc Viêm liền run lên.

“Viêm nhi, người thật sự rất mãn cảm a...” Mặc Thanh hài lòng cười.

Lật thân thể của y lên, khiến cho cái mông nộn nộn trắng nõn hiện ra, hơi khai mở hai cánh mông, theo đó là một ngón tay đi vào trong, nhanh chóng đút ra đút vào, thân thể quanh năm được yêu thương, sớm đã thành thói quen với tình huống như vậy, chỉ cần động một chút liền ẩm ướt.

Mặc Thanh đối với thân thể Mặc Viêm rõ như lòng bàn tay, đầu ngón tay nhẹ nhàng đè xuống nội bích nhạy cảm, đảo quanh một vòng, Mặc Viêm không nhịn được hừ ra tiếng, hai tay nắm chặt đệm chăn dưới thân.

“Viêm nhi? Thoải mái không?” Mặc Thanh hết lần này đến lần khác không buông tha cho y, tà ác hỏi.

Mặc Viêm muốn gật đầu, nhưng cả người chỉ có thể dán chặt ở trên giường, không có cách nào động đậy, chỉ có thể rên rỉ không ngừng: “Ngô...ngô...”

“Viêm nhi không trả lời? Chính là vẫn chưa đủ thoải mái đi”.

Nói xong, hắn lập tức tăng thêm một ngón tay đi vào, Mặc Viêm cúi đầu hừ một tiếng, cảm giác thân thể nóng như lửa đốt, nội bích bị ngón tay tận tình trêu chọc, một cổ thư sướng không tên không ngừng đánh thẳng vào thân thể y.

Mặc Thanh vô cùng yêu thích *công việc* trên giường này, hầu như mỗi đêm đều phải ôm Mặc Viêm lăn qua lăn lại cho thỏa thích, thân thể của y hẳn đã quá quen thuộc, tùy tiện một động tác cũng có thể khiến cho Mặc Viêm hoàn toàn khuất phục.

Ngọc hành của Mặc Viêm căng cứng có chút đau nhức, lại không thể lấy tay an ủi, chỉ có thể hòa theo động tác của Mặc Thanh, không ngừng ma sát trước sau, ngọc hành cứng ngắc ma sát với mặt giường mang đến thư sướng, hóa giải được một chút đau đớn do động tình, nhưng vẫn không thể hóa giải bất mãn trong người.

Vì vậy, y chỉ có thể khàn khàn mở miệng cầu xin: “Thanh, giúp ta...”

_____END PN3_____

44. Chương 44: Phiên Ngoại 4 : Thẹn Quá Thành Giận?

Nếu nói bình thường Mặc Thanh là một người yêu cực kỳ hoàn mỹ, cực kỳ sắc sảo, cực kỳ ôn nhu, như vậy khi ở trên giường lại hoàn toàn trái ngược, không biết là bộc lộ bản chất thật hay là do tính tình đại biến a?

Chỉ trong một khắc hắn từ một người ôn nhu dịu dàng hóa thân thành ác ma, không những vậy tên ác ma này ở trước mặt Mặc Viêm lại càng nguy hiểm hơn, cực kỳ tà ác, cực kỳ đáng sợ, mà trên hết ác ma này chính là một đại sắc ma. Quan trọng hơn, nếu hắn vẫn chưa thỏa mãn tuyệt đối sẽ không dừng lại!

Càng làm cho người khác cảm thấy thương tâm chính là, những chuyện Mặc Thanh làm đều được Mặc Viêm ngầm cho phép, y cũng đã từng nghĩ tới chuyện phản kháng, thế nhưng tên khốn khiếp kia đối với tất cả điểm mẫn cảm trên người y đều nhất thanh sở thị, y hoàn toàn không phải là đối thủ của hắn, đến cuối cùng luôn là ‘chưa kịp vào trận thì quân lính đã tan rã’.

Mặc Thanh nhẹ nhàng lật thân thể của y qua, nhìn ngọc hành đã cương cứng đứng thẳng, dùng ngón tay khẽ gãi một chút, chọc cho Mặc Viêm run rẩy co rúm lại: “Thanh...”

“Ngoan, nói cho ta biết, người muốn ta làm như thế nào?” Khóe miệng Mặc Thanh nâng lên một nụ cười không thể tà ác hơn nữa.

Mặc Viêm biết, nếu y không trả lời, cái tên kia rất có khả năng bất kể thế nào cũng để cho y không được thoải mái, cái miệng chu lên có chút buồn bực: “Giúp ta...”

Mặc Thanh tựa hồ rất đắc ý, dùng bàn tay thon dài bao trọn vật nhỏ cương cứng của Mặc Viêm, động tác vô cùng ôn nhu, thoải mái đến nỗi khiến cho Mặc Viêm gần như trầm mê, thế nhưng dần dần, y lại bắt đầu cảm thấy như vậy thật thiếu kích thích, y muốn được kịch liệt hơn nữa, sự kịch liệt có thể khiến cho y điên cuồng.

“Thanh...Ta vẫn còn khó chịu...” Mặc dù Mặc Thanh đang ở trước mặt giúp y, nhưng y nhận ra tựa hồ là mình đang bị khi dễ.

Mặc Viêm trong lòng hiểu rõ, giọng nói và biểu tình như thế nào có thể khiến cho Mặc Thanh phát cuồng. Quả nhiên, nhìn đôi mắt mông lung đầy hơi nước, con người ám kim của Mặc Thanh càng trở nên thâm trầm, con người kia dường như có thể làm cho y vỡ tan bất kỳ lúc nào.

Còn chưa đợi Mặc Viêm phản ứng, hắn đã cúi đầu ngậm lấy ngọc hành đã sắp bạo phát, đầu lưỡi linh hoạt liếm quanh, hai cánh môi không ngừng phun ra nuốt vào, chỉ là như vậy còn chưa đủ, Mặc Thanh vì để cho bảo bối của hắn được thoải mái hơn, từ từ cúi đầu nuốt trọn vật nhỏ, ngay cả hai khóa tiểu cầu cũng không buông tha, môi lưỡi không ngừng trên dưới.

Mặc Viêm thoải mái vô cùng, nào còn tâm tư để nghĩ đến chuyện khác, tuy nhiên điều làm cho y thêm khó nhọc còn ở phía sau, Mặc Thanh đột nhiên vặn bung hai cánh mông của y ra, sau đó không chút do dự cúi đầu vào giữa hai chân, vươn đầu lưỡi đỏ sẫm bắt đầu liếm láp mị thịt bên trong.

“A... Không nên... Không nên...” Tại sao Thanh có thể làm chuyện như vậy, Mặc Viêm liều mạng uốn éo thân hình.

Thế nhưng người kia lại dùng sức giữ chặt thắt lưng y, đầu lưỡi như có ý thức, ở lỗ nhỏ chật hẹp tiến tiến xuất xuất, đầu lưỡi trơn trượt mềm mịn lại vô cùng nhiệt tình, tiểu huyết vốn đã ầm ứ, lại càng trở nên ứ át nóng hổi, hết như một đóa hoa sắp tan chảy, càng phân bố ra nhiều dịch thể.

Mặc Viêm nắm chặt vai Mặc Thanh, không thể làm ra bất kỳ hành động nào, khoái cảm mãnh liệt như vậy, kịch liệt đến nỗi khiến cho y không thể khống chế chính mình, rên rỉ không ngừng, ra sức giãy dụa. Điên cuồng như vậy, bất kể Mặc Viêm hay Mặc Thanh đều là lần đầu tiên.

Mặc Thanh đột nhiên nở nụ cười: “Nguyên lai là Viêm nhi thích như vậy...”

Trong mắt lộ ra tà ác, nếu để cho Mặc Viêm nhìn thấy chỉ sợ càng thêm kinh hãi. “Không phải! Thanh... Từ bỏ...”

Loại chuyện này đối với Mặc Viêm mà nói thật sự là không chịu được, vị Thần hoàn mỹ nhất trong lòng, không ngờ lại có thể vì y mà làm đến thế này, y cảm thấy rất thỏa mãn và ám áp, tuy nhiên trong lòng vẫn có chút không tự nhiên, Thanh không cần phải hèn mọn như thế, không cần để lấy lòng y mà cúi người như vậy.

Thế nhưng khoái cảm cứ cuộn cuộn kéo đến khiến cho Mặc Viêm trầm mê: “Thanh, được rồi...”

“Viêm nhi, ngươi không thích sao?” Mặc Thanh hơi nâng người lên, nhìn biểu tình thoải mái của Mặc Viêm, bản thân cũng không chút cố kỵ dựng thẳng, giơ lên một chân của y, khiến cho cự vật cực đại nằm ngay ngắn trước tiểu huyết không ngừng co rút, nhẹ nhàng thâm nhập vào trong, từ từ khuấy động, vừa tê dại vừa nóng hổi còn kèm theo cảm giác trống rỗng mãnh liệt.

“Đừng đùa... Cho ta...” Mặc Viêm bị màn dạo đầu dài lê thê của hắn làm cho khó chịu, không tự chủ thúc giục, thế nhưng hiển nhiên là Mặc Thanh thích nhìn Mặc Viêm kích động hơn nữa.

Thất lựng chậm rãi chuyển động theo biên độ nhỏ, cự vật to lớn ở trước miệng huyết ẩm ướt nhẹ nhàng ma sát, mang đến khoái cảm tê dại, lại không cách nào thỏa mãn được khát vọng sâu bên trong, cảm xúc vui sướng cùng khổ sở đan xen, con ngươi đen láy nổi lên một tầng thủy quang.

“Bảo bối ngoan, tất cả đều cho ngươi?” Nói xong có chút ác liệt đỉnh mạnh về phía trước, quy đầu to lớn ma sát nội bích, khiến cho Mặc Viêm nhẹn không được run lên, dịch thể phân bố ra càng nhiều.

Mặc Thanh cong khoe môi, còn muốn tiếp tục khi dễ Mặc Viêm, bởi vì chỉ có những lúc ở trên giường, Mặc Viêm mới biểu lộ ra bộ dáng đáng yêu như vậy, đáng yêu đến nỗi làm cho người khác nhẹn không được muốn khi dễ y.

Chỉ là người xưa thường có câu, thổ bị dồn vào đường cùng cũng sẽ biết cắn người. Huống chi, với tính tình của Mặc Viêm, tuy rằng lúc ban đầu cảm thấy xấu hổ, thường xuyên trốn tránh khiến Mặc Thanh lo lắng, nhưng y cũng phải loại người dễ dàng bị người khác khi dễ, nếu bị ép buộc tất nhiên sẽ phản kháng lại.

Một cước đem Mặc Thanh còn đang đắc ý đá ra, Mặc Thanh không có phòng bị, nhất thời bị y đá qua một bên, hai mắt kinh ngạc mở to, còn chưa kịp phản ứng đã thấy Mặc Viêm trèo lên người hắn, hai chân mở ra gác qua hai bên hông, tiểu huyết ẩm ướt nhắm ngay cự vật cương cứng đứng thẳng, dùng sức ngồi xuống, một phát đi vào tới tận gốc.

“A...” Bất thành linh được tiểu huyết ẩm nóng bao bọc, cảm giác chặt khít khiến cho hắn gần như phát cuồng.

Sự tình kế tiếp càng làm cho Mặc Thanh há hốc mồm, chỉ thấy Mặc Viêm tự mình chuyển động thân thể lên xuống, vẻ mặt tràn ngập dục vọng cùng thỏa mãn, tại địa phương kết hợp phát ra tiếng nước âm ỉ, lại càng thêm kích thích thần kinh của Mặc Thanh, nhiều lần hắn muốn chuyển động thân thể, đổi một tư thế khác, lại bị Mặc Viêm hung hăng ấn trở lại.

Đối phương ngồi trên người hắn tùy ý đóng đưa vòng eo, tâm tư hắn nhận nhạo không dứt, khoái cảm cuộn cuộn kéo đến khiến người ta không thể bỏ qua.

Đợi đến khi Mặc Thanh và Mặc Viêm cùng đạt đến cao trào, mặc sức phát tiết xong, Mặc Viêm rất tiêu sái đứng lên, chân mày hơi nhíu chặt, mồ hôi rơi đầy trên khuôn mặt tuần mĩ, còn có tinh dịch trắng đục liên tục rỉ ra từ ngọc hành xinh đẹp, hình ảnh dâm ỉ như vậy khiến cho nhiệt huyết người nhìn càng thêm bành trướng, Mặc Thanh ngay lập tức liền dựng thẳng lên lần nữa, đang muốn nghiêng người nắm lấy hông Mặc Viêm, chuẩn bị tiến vào lần thứ hai. Kết quả, lại bị người lạnh lùng đẩy tay ra, không đợi

hắn kịp nói cái gì, Mặc Viêm đã nhanh chóng xuống giường, lau loát lau sạch bạch trọc trên người, sau đó mặc xiêm y vào.

Sao đột nhiên lại như vậy? Mặc Thanh mờ mịt nhìn y: “Viêm nhi? Ngươi muốn đi đâu?”

Mặc Viêm trừng mắt liếc hắn, không nói lời nào, xoay người đẩy cửa đi ra ngoài.

Nhìn bóng lưng y rời đi, lòng Mặc Thanh liền ‘lộp bộp’ rơi xuống! Một chút trầm mê khiến hắn nhất thời đắc ý vênh váo, đứa bé Mặc Viêm này vô cùng hiếu thắng, cũng chỉ có những lúc ở trên giường mới thấy được bộ dáng kiêu mỹ của y, thế nhưng lần này hình như đã đùa quá mức rồi...

END PN4

45. Chương 45: Phiên Ngoại 5 : Ai Kiếp Trước, Ai Kiếp Nay

“Viêm nhi...” Mặc Thanh cầm lấy xiêm y bên cạnh, tùy tiện mặc lên, đợi đến khi hắn đuổi theo ra ngoài, đã không còn bóng dáng của người kia.

Im lặng thở dài, bầu không khí tốt đẹp như vậy lại bị chính mình phá hủy, muốn dỗ dành Viêm nhi lần nữa e là rất khó khăn a. Kỳ thực bây giờ trong lòng đang lo lắng Mặc Viêm sẽ không dễ dàng tha thứ cho hắn, lòng tự trọng của nam nhân đều rất cao, huống chi tính tình của Viêm nhi lại kiêu ngạo như vậy.

Nghĩ tới nơi Mặc Viêm đang đi tới, hắn không chút do dự lập tức đuổi theo.

Sau khi Mặc Viêm nổi giận dưng dưng bỏ đi, liền trực tiếp hướng về phía ngọn núi. Tiểu Xám bị Mặc Thanh nhốt trong trận pháp, hữu khí vô lực quỳ rạp trên mặt đất rên rỉ, móng vuốt sắc nhọn liên tục cào lên kết giới vô hình. Bộ lông xám đã không còn vẻ óng mượt như lúc bình thường, cái đuôi cũng mềm nhũn rũ xuống.

“Tiểu Xám”. Mặc Viêm nhẹ nhàng phá bỏ kết giới của Mặc Thanh.

Lỗ tai khẽ động, một thân ảnh màu xám tro đột ngột nhảy lên, trực tiếp nhào vào lòng Mặc Viêm, khiến cho Mặc Viêm bị đụng lui về phía sau mấy bước mới dừng lại, nếu không phải thân thể y quanh năm luyện võ mà trở nên rắn chắc, chỉ sợ đã bị đụng ngã từ lâu.

Tiểu Xám dùng hai chân sau làm trụ dựng thẳng thân mình, hai chân trước khoác lên bả vai Mặc Viêm, đầu chui vào trong ngực y, ô ô khóc không ngừng, còn liên tục oán giận: “Chủ nhân... Tiểu Xám lại bị khi dễ, ngươi phải làm chủ cho tiểu Xám a! Ta biết Mặc Thanh sớm đã nhìn ta không vừa mắt, luôn muốn đem ta đi hầm canh mà...”

Mặc Viêm nghe nó quở khóc thần sầu, than trời trách đất một đồng, vừa khóc vừa kêu gào, tâm tình vốn có chút không vui liền trở nên sáng khoái hơn, khóe miệng cong lên thành một vòng cung đẹp đẽ.

“Được rồi, được rồi, đừng khóc. Ta dẫn ngươi xuống núi tìm đồ ăn ngon”.

Tiểu Xám vừa nghe, nước mắt lập tức dừng lại, híp mắt lộ ra biểu tình chờ mong, đầu lưỡi đỏ au vươn ra liếm liếm khuôn mặt Mặc Viêm, vô cùng vui vẻ thu hồi hai chân trước của mình, bắt đầu vờn xung quanh người y, lượn lờ đến nỗi làm cho Mặc Viêm hoa mắt chóng mặt, chỉ có thể tức giận đưa chân đá nó một cước.

“Đừng vội mừng, theo không kịp ta sẽ bỏ ngươi lại”. Nói xong liền xoay người đi trước, tiểu Xám ở phía sau không ngừng đuổi theo.

Chờ Mặc Thanh đến nơi, liền phát hiện trận pháp của mình đã sớm bị phá, bóng dáng của tiểu Xám cũng không thấy đâu, không cần suy nghĩ cũng biết, là do Mặc Viêm đã thả nó ra, việc này khiến cho Mặc Thanh có chút buồn bực.

Viêm nhi cư nhiên lại đối tốt với con chó chết tiệt kia như vậy, thật sự là làm cho hắn ghen tị mà, bất quá nghĩ đến sáng nay mới khiến y tức giận, hắn liền cảm thấy chột dạ, còn không nhanh chóng đuổi theo để dành bảo bối cho tốt a.

Tu vi của Mặc Viêm cũng chỉ mới có trăm năm mà thôi, so với cái tên Thần nào đó đã sống lâu tới nỗi ngang ngửa trời đất, đương nhiên không thể bì lại. Y cũng biết trên đời này, mặc kệ y trốn ở bất kỳ nơi nào Mặc Thanh cũng sẽ tìm ra được, vì vậy cũng không cần che giấu khí tức của mình, nghênh ngang xuất hiện ở Chỉ Lan thành, mang theo tiểu Xám đã nguy trang thành sủng vật đi dạo.

Chỉ Lan thành, chính là bởi vì một cây hoa lan mà thành danh, hầu như nhà nhà đều yêu thích trồng lan, đặc biệt còn có cả chợ hoa.

Chợ hoa này chỉ mở vào ngày mừng một và mười lăm, toàn bộ chợ hoa đều là giống các loại lan, cũng không thiếu những loại giống quý hiếm, chỉ cần người có thể đưa ra giá cao, ngay lập tức sẽ có người đưa hàng tới. Mặc Viêm trong lòng có chút buồn bực, vừa đúng lúc đến ngày chợ hoa mở, liền mang theo tiểu Xám dạo một vòng.

Kỳ thực y cũng không hiểu gì về lan, cũng không yêu thích hoa. Bất quá trong Thần mộ chẳng khác nào chốn bồng lai tiên cảnh, cho dù là nước từ khe núi chảy xuống hay là động vật, thực vật đều được hấp thụ linh khí mà sinh trưởng, khoáng đất phía trước căn phòng nhỏ mọc lên một loài hoa kỳ lạ, được y tưới nước mỗi ngày, xanh tươi mọng nước, hương thơm ngọt ngào lan xa, không một loài hoa nào sánh bằng.

Đột nhiên ở nơi nào đó phát ra tiếng ồn ào, vừa quay đầu lại liền thấy một đám người đang thưởng thức một chậu hoa lan, y không khỏi tò mò tiến lại gần nhìn thử, là một nam tử gầy yếu đang cầm một chậu lan, bị người xem vây ở giữa. Hoa lan này cánh hoa không nở, nhưng phiến lá lại xanh um tươi tốt, nhìn qua sức sống có vẻ rất mãnh liệt, chẳng qua đất trồng của cây lan này chỉ là đất trồng bình thường mà thôi.

“Các vị hương thân, gia phụ bệnh nặng, cần có tiền để lo thuốc men, vì vậy tiểu sinh mới đem cực phẩm trân quý trong nhà là loài ‘Lan cánh sen’ này ra bán. Các vị đều là người trong nghề, chắc biết rõ giá cả của nó, hôm nay tiểu sinh ra giá năm mươi lượng, mong các vị ra tay tương trợ”.

Mọi người nghị luận âm ỉ, lại không có người nào nguyện ý ra giá. Mặc Viêm có chút ngạc nhiên, tiến tới nhìn một chút, một thư sinh gầy nhom ôm yếu ôm một chậu lan, đứng cô đơn trong đám người, cây lan này không ra hoa cũng chẳng kết quả, chỉ có vài phiến lá mà thôi, nhìn qua càng giống như đang ôm một chậu rau hẹ lớn vậy.

Những lời nghị luận của mọi người xung quanh Mặc Viêm đều nghe nhất thanh sở thị, ‘Lan cánh sen’ này quả thật là cực phẩm, một chậu ‘Lan cánh sen’ đã nở hoa giá của nó ít nhất cũng phải năm trăm lượng, nhưng hôm nay thư sinh này chỉ ra giá có năm mươi lượng, mọi người ai cũng nghi ngờ trong đó nhất định có bẫy.

Mấy người trong nghề tiến lên cẩn thận xem xét một lượt, phiến lá kia vô cùng bình thường, trong lúc nhất thời cũng không thể tìm ra cái gì, cuối cùng tất cả đều thấy nhàm chán mà tản ra, mảnh khoe dùng hàng nhái để lừa tiền như thế này cũng không phải là lần đầu tiên, không có gì đáng kinh ngạc, bọn quý tộc lại càng không coi ra gì.

Thư sinh kia nhìn mọi người dần dần tản đi, trong lòng lo lắng không thôi, nhưng không có ai tin tưởng y, chỉ có thể ngơ ngác đứng sững tại chỗ, trong lúc nhất thời không biết phải làm như thế nào cho tốt.

Mặc Viêm nhìn y khóc không ra nước mắt, tâm hóa tro tàn, bất giác nảy sinh thương cảm, hơi tiến lên, ngay sau đó lại ngẩng ngăn cả người, vừa rồi ở khoảng cách xa, không thấy rõ, lúc này tiến lại gần liền vô cùng ngạc nhiên và kinh hãi không thôi.

Người trước mắt tuy không cùng một người, nhưng khuôn mặt tương tự và khí tức quen thuộc như vậy, Mặc Viêm không thể nào quên được. Thần Mộc đã chuyển thế...Bất quá đời này trải qua có chút nhấp nhô.

Lấy ra một tờ ngân phiếu nhẹ nhàng nhét vào trong tay y, Mặc Viêm đối với vị thư sinh vẫn còn đang ngốc lăng này mỉm cười: “Nếu không ngại thì bán cho ta đi”.

Thư sinh cúi đầu nhìn thoáng qua tờ ngân phiếu, nhất thời cứng ngắc, tay chân run rẩy nói: “Vị công tử này...Cái, cái này thì nhiều quá rồi!” Tờ ngân phiếu này, trị giá cả ngàn lượng a.

“Không nhiều đâu, ta thấy gốc lan này xem ra là một giống tốt”. Mặc Viêm lắc đầu, tiếp lấy chậu lan từ trong tay y, nhẹ nhàng mỉm cười.

Nhìn khuôn mặt vừa vui mừng vừa lo sợ, Mặc Viêm nhân nhật mở miệng: “Đời này người chắc chắn có chuyện cần làm, tâm nguyện to lớn, không nên vì cực khổ trước mắt mà đánh mất tiền đồ bản thân”.

“A! Công tử...” Đối phương hoàn toàn ngốc lăng, đợi đến khi phục hồi tinh thần, bóng dáng Mặc Viêm đã hòa vào dòng người biến mất.

Tiểu Xám đi bên cạnh Mặc Viêm, nhìn Mặc Viêm như có điều suy nghĩ, thấp giọng hỏi: “Chủ nhân nhận thức người vừa rồi?”

“Ừ?” Mặc Viêm kinh ngạc cúi đầu nhìn tiểu Xám, tiểu Xám nhanh trí giải thích: “Tính tình của chủ nhân rất lạnh nhạt, bình thường sẽ không đi quản chuyện của người khác, hôm nay không chỉ xen vào, còn cố ý chỉ rõ hướng đi cho người kia, đây là lần đầu tiên”.

Nghe tiểu Xám giải thích, Mặc Viêm gật đầu, trong tâm lại nhớ về chuyện cũ năm xưa.

_____END PN5_____

46. Chương 46: Phiên Ngoại 6 : Đôi Phụ Tử Ngốc Nghếch

“Kiếp trước y chính là sư phụ của ta...” Nói đến chuyện trước kia, dường như đã trải qua một giấc mộng dài.

Lần đầu tiên gặp được Mặc Thanh là khi y vừa mới tới thế giới này, lúc đó y vẫn còn đang nằm trong tả lót, muốn động cũng không thể động, được nhũ mẫu bế trên tay, đứng giữa một đám huynh đệ tỷ muội cùng chung dòng máu. Khi nhìn về phía nam nhân lãnh khốc vô tình, cao cao tại thượng kia, chỉ một cái liếc mắt liền nhất kiến chung tình.

Sau đó thì sao? Mặc Viêm tự mình lâm vào ký ức, những chuyện trong quá khứ kia dường như đã qua rất lâu rồi, lại giống như mới vừa phát sinh ngày hôm qua, bất chợt làm y cảm khái vạn phần.

Mặc Viêm ôm chậu lan chậm rãi từ chợ hoa đi ra, chậm rãi tiến vào một con hẻm thưa thớt ít người, tiểu Xám ngoan ngoãn theo bên người, nhìn Mặc Viêm vẫn đang chìm vào hồi ức, cũng không dám quấy rầy.

Bất quá lại có người không biết thức thời, giống như âm hồn bất tán, tiểu Xám nhin không được liếc mắt nhìn sang, mấy tên côn đồ cách bọn họ không xa, chúng đã đi theo qua mấy con phố, đến con đường này thấy thưa thớt, lá gan liền to hơn a.

Chắc vừa rồi thấy chủ nhân ra tay hào phóng, một lần liền lấy ra ngân phiếu một nghìn lượng, cho nên nảy sinh tà niệm.

Tiểu Xám không tốn hơi thừa lời, chuẩn bị cho mấy tên này chút dạy dỗ, ai bảo Mặc Viêm vẫn còn đang chìm trong suy nghĩ của mình, ngay cả có người đi theo cũng không phát hiện ra, chỉ còn mình nó, đương nhiên phải ra tay bảo vệ chủ nhân rồi.

Lúc tiểu Xám dừng lại, xoay người nhìn thẳng mấy tên kia, bọn họ đột nhiên giống như bị đóng đinh, ngốc lăng bất động, sau đó lại vô lực ngã xuống, khiến cho tiểu Xám kinh ngạc không chớp mắt, thời gian tu luyện của nó rất ngắn, không thể nào đạt tới cảnh giới xuất thần nhập hóa như thế này a.

Rất nhanh nó liền hiểu, sau khi những người đó ngã xuống, một hắc y nam tử yên lặng xuất hiện ở cuối đường, tiểu Xám từ xa nhìn thoáng qua, không tự chủ run lên, nộ khí vừa mới chuẩn bị phóng ra, nhất thời lặng lẽ rút trở về.

Nhanh chóng xoay người, chậm chậm đuổi kịp chủ nhân ôn hòa còn đang thất thần.

Ồ ô ô, tên xấu xa kia đã đuổi tới rồi! Chủ nhân a, tiểu Xám không muốn bị đem đi hầm canh đâu...

Càng nghĩ càng làm cho nó như đứng trên đồng than, ngồi trên đồng lửa, cái tên ở sau lưng vẫn duy trì một khoảng cách nhất định, không nhanh không chậm đi theo, điều này làm cho tiểu Xám không giải thích được, bình thường tên kia đã sớm chạy đến đây, một cước đem nó đá văng ra xa a.

Chỉ có mình hắn mới có cái ý nghĩ biến thái muốn chiếm chủ nhân làm của riêng, không cho bất luận vật còn sống nào tới quá gần y, ngay cả nó muốn thân mật với chủ nhân cũng phải lén lén lút lút, tốn nhiều tâm tư chờ đợi thời cơ.

Mặc Viêm tựa hồ không nhận ra tình huống vừa xảy ra, ôm chậu hoa từ từ đi ra hẻm nhỏ, đi vòng qua một con phố hẻo lánh khác, con đường này tuy rằng cũng không náo nhiệt, nhưng lại yên tĩnh trong lành, Mặc Viêm lại chọn một tiểu viện nhỏ, mang theo tiểu Xám trực tiếp đi vào.

Sau khi vào cửa, tiểu Xám quay đầu nhìn lại một chút, người nam nhân vẫn luôn đi theo phía sau bọn họ từ nãy tới giờ, lúc này lại không thấy đâu.

Không thấy?! Chủ nhân hôm nay xác thực có điểm kỳ lạ, tên kia cũng có vẻ khác thường, chắc không phải là cái nhau đi?! Tuy rằng rất không thích cái tên kia hờ một chút là đòi đem nó đi hầm cách thủy, thế nhưng thời điểm chủ nhân ở chung với tên kia đặc biệt vui vẻ, nhìn bộ dạng thất hồn lạc phách của y như bây giờ, thực sự khiến cho nó cảm thấy rất khó chịu.

Vì vậy... Để cho chủ nhân vui vẻ, nó nguyện ý chịu chút ủy khuất, tên quý đáng ghét kia đi đâu rồi?! Mau đến dỗ chủ nhân ta vui vẻ a! Tiểu Xám có chút đứng ngồi không yên, lo lắng đi vòng vòng.

Mặc Viêm đặt chậu lan lên bệ cửa sổ, mở cửa sổ ra để gió nhẹ thổi vào khiến cho lá của nó xòe ra, sau đó tìm một cái chén, lấy nước giếng tưới vào gốc cây.

Cây lan theo gió khẽ đưa, nhờ hấp thụ nước giếng, lá cây vốn đã tươi tốt nay lại càng thêm xanh biếc. Mặc Viêm nhìn thấy một tinh linh gần như trong suốt từ rễ cây chui đầu ra, trốn ở phía sau phiến lá len lén đánh giá y, hai mắt đột ngột mở to, có vẻ là sợ người lạ.

“Đừng sợ, từ giờ trở đi ta là chủ nhân mới của ngươi, ta sẽ chăm sóc ngươi thật tốt”. Mặc Viêm nhìn tiểu gia hỏa kia, nhẹ nhàng trấn an. Tiểu tử kia nghe xong, hình như an tâm hơn một chút, tiểu Xám nằm úp sấp ở phía xa liếc nó, không nhịn được nghĩ. Hừ! Không phải chỉ là một tinh linh hoa nhỏ bé thôi sao, có cần phải ôn nhu như vậy không?

Đột nhiên liếc nhìn về phía cửa sổ, một đạo hắc y vừa lóe liền rồi biến mất, lập tức đứng dậy, thấy chủ nhân vẫn còn đang ôn nhu trấn an tinh linh hoa kia, nó liền rón rén đi ra cửa, đi vòng qua hai bên sân.

“Hắn...” Hắc y nhân kia quả nhiên ở chỗ này, thấy tiểu Xám cũng không có làm ra hành động muốn chém muốn giết, trái lại còn do dự mở miệng, lại không biết phải nói như thế nào.

Tiểu Xám tuy rằng không thích hắn, nhưng cũng không thích nhìn chủ nhân rầu rĩ không vui.

“Chủ nhân hôm nay có điểm kỳ quái, ta thấy y không tốt lắm, hình như đang có tâm sự”.

Nghe thấy những lời này, hắc y nhân càng thêm trầm mặc, sắc mặt bất định.

... ..

Mặc Viêm hoàn toàn không biết tiểu Xám đi ra ngoài từ lúc nào, chỉ nghĩ nó nhàm chán, muốn ra ngoài chơi. Trấn an tinh linh hoa xong, y nhàn nhã nằm trên giường nhỏ đi ngủ.

Mặc Thanh vẫn luôn đợi Mặc Viêm ngủ say mới dám đi vào, nhìn khuôn mặt khi ngủ của y, vừa khát vọng lại vừa thỏa mãn. Nhịn không được vươn tay vuốt ve, nhưng vẫn cảm thấy thiếu thiếu, cúi người nhẹ nhàng đặt lên trán y một nụ hôn, lúc này mới cảm thấy đầy đủ, cứ như vậy yên lặng ngồi bên giường, canh chừng Mặc Viêm ngủ trưa.

Tiểu Xám ghé vào cạnh cửa phơi nắng, nhìn một lớn một nhỏ đều bất động, có chút bất đắc dĩ.

Rõ ràng chủ nhân rất yêu Thanh đại nhân, vậy mà cứ luôn quật cường, không chịu tỏ ra yếu kém. Mà Mặc Thanh đại nhân lại càng yêu chủ nhân đến chết đi sống lại, từng giây từng phút đều không ly khai, rồi lại bởi vì không biết cách khống chế chính mình, làm ra sự tình khiến chủ nhân tức giận, đôi phụ tử này thật đúng là ngốc nghếch, rõ ràng không phải là chuyện gì lớn, lại cứ khiến mọi chuyện trở nên phức tạp, làm mọi người xung quanh lo lắng.

Ngay cả nó cũng nhìn không được! Hai người kia rốt cuộc còn muốn gây nhau tới bao giờ a!

Mặc Thanh không cẩn thận liếc thấy chậu hoa lan trên bàn, nhịn không được dùng ánh mắt hỏi tiểu Xám. “Đó là do chủ nhân mua ở chợ hoa sáng nay, tên bán hoa kia cũng thật xui xẻo, chủ nhân nói, đời trước là sư phụ của y hay gì đó...hình như gọi là...Thần Mộc...”

Thần Mộc?! Y chuyển thế? Mặc Thanh hơi nhướn mày, đột nhiên nghĩ đến những chuyện trước kia.

Ai! Thần Mộc a, cho tới bây giờ, ta vẫn không rõ trong lòng Viêm nhi đang suy nghĩ cái gì.

47. Chương 47: Phiên Ngoại 7 : Không Phải Không Yêu, Chính Là Quá Yêu

Lúc Mặc Viêm tỉnh lại, bên giường không một bóng người, ngay cả tiểu Xám cũng không thấy đâu. Y có chút buồn bực ngồi dậy, nhìn gian phòng tối đen như mực, trong lòng bỗng chốc cảm thấy tịch mịch. Hình như đã lâu lắm rồi y không có một mình như lúc này, từ sau khi ở cùng Mặc Thanh, mặc kệ là đi bất kỳ nơi nào hay làm bất kỳ điều gì, hai người cũng đều ở bên nhau.

Không như bây giờ, nhìn gian phòng trống rỗng, hô hấp của Mặc Viêm trở nên có chút khó khăn, thật tịch mịch a...

Từ từ điều chỉnh lại tâm tình, phủ thêm ngoại sam xuống giường, thân thể này từ lâu đã không còn giống với người bình thường, cho dù không cần mỗi ngày ba bữa cũng sẽ không thấy đói. Ghé đầu nhìn vầng trăng khuyết ngoài cửa sổ, đột nhiên nghĩ tới, lúc trước mỗi khi y ngủ quên, người kia nhất định sẽ ngồi bên giường chờ y, hoặc là cùng y ngủ.

Không những vậy, mỗi lần sau khi tỉnh dậy, nhất định sẽ có một bàn mỹ thực được đưa lên lập tức, kỳ thực Mặc Thanh không hề am hiểu về nấu nướng, nhưng vì Mặc Viêm vô cùng kén ăn, nên trù nghệ của hắn ngày càng trở nên thuần thực và lợi hại.

“Ai...” Buồn bã thở dài một tiếng. Nghĩ đến sáng nay vô duyên vô cớ giận đối với hắn, vốn cho rằng hắn sẽ lập tức đuổi theo, kết quả, bây giờ ngay cả cái bóng cũng không thấy đâu. Trong lòng càng thêm bất an, chắc không phải đã xảy ra chuyện gì rồi chứ? Hắn là do tính tình trẻ con của y, nên cho rằng y đang cố tình gây sự.

Nói tới nói lui, kỳ thực những chuyện kia cũng không có gì, Mặc Viêm có chút ngượng ngùng nghĩ, hai người đã yêu nhau thì lên giường với nhau cũng không phải là chuyện gì to lớn, nếu giữa hai người đều là người tình ta nguyện, thì đó cũng là một phương thức để thể hiện tình yêu. Hết lần này đến lần khác y đều làm ra phản ứng lớn như vậy, chỉ một chuyện nhỏ mà xé ra to, sợ là trong lòng Mặc Thanh sẽ hiểu lầm ý tứ của y đi.

Y rõ ràng đều hiểu, vậy mà lúc nào cũng chỉ biết giận đối, xét cho cùng, cũng là bởi vì thiếu cảm giác an toàn a.

Rõ ràng hắn đã ở trước mặt mình lập lời thề, vì sao vẫn còn lo sâu kia chứ. Đều nói người nào yêu trước sẽ thua, vì y yêu Mặc Thanh trước, cho nên ở trước mặt Mặc Thanh, y cảm giác mình luôn bị động, luôn yếu thế. Tự hồ đối phương muốn làm gì mình cũng đều có thể, mà y lại không hy vọng bản thân biến thành một viên cầu tùy ý bị người nắm bóp.

Y cảm thấy, cho dù là yêu, yêu đến tận xương tủy, thì Mặc Viêm y vẫn là Mặc Viêm, là một nam nhi chân chính, y cũng có tự tôn của mình, y có thể vì hắn hy sinh tất cả, bao gồm cả mạng sống, nhưng tuyệt đối

không thể bị xem thường.

Khổ sở nhất chính là, Mặc Thanh tuy rằng yêu y nhưng lại luôn đối đãi với y như đối đãi với một đứa trẻ, chứ không phải là một người nam nhân.

Khẽ hạ mi, buộc lại tóc, cột chặt ngoại sam, Mặc Viêm thu hồi biểu tình mắt mát và phiền muộn, một mình đi ra cửa.

Chợ đêm ở Chỉ Lan thành thật náo nhiệt, đường phố chật ních đông nghịt.

Hai bên đường đều là các gian hàng nhỏ, khu ăn vặt, còn có cả đồ nướng. Nhìn hàng dài người ở cửa, mỗi người cầm trên tay một chén hoành thánh, ngồi xồm bên cạnh gian hàng, cứ như vậy ăn tươi nuốt sống cả một chén lớn, khiến cho y lúc đi ngang qua nghĩ rằng, chén bánh hoành thánh kia là mỹ vị thế gian.

Bất quá tầm mắt y lập tức cứng lại, bởi vì bên trong gian hàng nhỏ kia, xuất hiện một người nam nhân hoàn toàn không phù hợp với nơi này, người nọ một thân huyền y, vóc người thon dài, chỉ cần ngồi như vậy, đã có thể tản ra khí thế tuyệt ngạo.

Thảo nào rõ ràng bên trong gian hàng vẫn còn hai cái bàn, vậy mà mọi người đều tình nguyện bưng chén ngồi xồm ở phía xa giải quyết, cũng không một ai dám ngồi bên cạnh hắn.

Người kia không phải là ai khác, chính là người mà Mặc Viêm nhớ mãi không quên, tương tư suốt một ngày nay — Mặc Thanh.

Hắn cũng nhìn thấy Mặc Viêm, hướng về phía y vẫy tay, tựa hồ là đang gọi y đi đến đó. Mặc Viêm hơi chần chờ một chút, còn chưa kịp nghĩ kỹ, thân thể đã tự động đi về phía trước.

Bất tri bất giác ngồi đối diện với hắn, nhìn vào con người ám kim kia, Mặc Viêm liền cảm thấy rầu rĩ, y chính là yêu thâm người trước mặt này a, nhưng lại không biết làm thế nào để biểu đạt rõ ràng cảm xúc của bản thân.

Y thậm chí có thể cảm giác được, nếu như không mau chóng giải quyết vấn đề trước mắt, khoảng cách giữa bọn họ sẽ càng ngày càng xa.

“Viêm nhi, hoành thánh ở đây rất ngon, nếm thử xem”.

Tựa như không hề có chuyện rời nhà trốn đi, không có chia cách, không có phát sinh bất cứ chuyện gì, thanh âm Mặc Thanh vẫn mang theo nhân nhật ôn nhu, kêu lão bản đem chén hoành thánh để trước mặt y, sau đó một đôi đũa nhanh chóng được đưa tới.

Mặc Viêm không tự chủ đưa tay nhận lấy, sau đó cúi đầu ăn, đối mặt với Mặc Thanh vẫn ôn nhu và không

tức giận, y càng thêm phiền não, hấn lại xem y như hài tử nữa rồi...

Đời này tuy không thể nào thay đổi được sự thật mình là nhi tử của hấn, nhưng y vẫn cảm thấy may mắn, bởi vì y chính là người thân nhất duy nhất của hấn. Nhưng chung đụng càng lâu, y lại càng phiền não, bởi vì cách cư xử của Mặc Thanh luôn khiến cho y có ảo giác bị đối xử như một đứa trẻ, mặc kệ y làm cái gì, người trưởng bối như hấn đều tiếp nhận vô điều kiện.

Mỗi lần xảy ra mâu thuẫn, hấn đều có thể xem như chưa từng phát sinh chuyện gì, tiếp tục ôn nhu dỗ dành y.

Mặc Viêm đột nhiên cảm thấy đôi đũa trên tay như nặng ngàn cân, bánh chẻo vừa mới đưa vào trong miệng nhất thời trở nên đắng chát vô cùng. Chỉ đành buông đũa, sau đó khẽ thở dài: “Mặc Thanh, chúng ta tạm thời tách ra một thời gian đi”.

Mỗi câu mỗi chữ, y nói vô cùng rõ ràng, con người đen láy thẳng tắp đối diện với con người ám kim của đối phương.

Mặc Thanh kinh ngạc chớp mắt: “Viêm nhi?”

Mặc Viêm không trả lời, nhanh chóng đứng lên, sau đó sải bước ly khai. Mặc Thanh luống cuống hoảng hốt, muốn đuổi theo, nhưng lại không biết phải nói thế nào, chỉ có thể bất lực quay đầu nhìn lão bản bán bánh chẻo.

Lão bản kia vẫn đang cúi đầu nấu hoành thánh, thấy vậy ngẩng đầu lên, cư nhiên lại là một nam tử trẻ tuổi, hơn nữa ngũ quan còn vô cùng quen thuộc, chính là người nam tử bán hoa lan sáng nay, chuyển thể của Thần Mộc.

Y lắc đầu, nhẹ nhàng đi lên phía trước, ngồi vào vị trí Mặc Viêm vừa ngồi, hai tay xoa đầu có chút đau nói: “Mặc công tử, tuy rằng ta không biết hai vị có hiểu lầm gì, bất quá ta nhận ra ân công đối với người tựa hồ có bất mãn”.

“...” Mặc Thanh hết chỗ nói, nhân thần trở nên ảm đạm. “Có phải hay không ...” Dừng một chút, hấn lại lên tiếng: “Y không còn thương ta nữa?”

Tuy rằng hai đại nam nhân yêu nhau là chuyện kinh hãi thế tục, nhưng lão bản trẻ tuổi ngồi ở phía đối diện lại trông có vẻ rất bình tĩnh. “Để ân công được hạnh phúc, ta quyết định khai thông người một phen”.

“...” Mặc Thanh một lần nữa rồi vào trạng thái trầm mặc.

Cho dù Thần Mộc đã chuyển thể, không còn nhớ chuyện trước kia, nhưng đối với Mặc Viêm tựa hồ vẫn tồn tại cảm giác quen thuộc và thân thiết.

Tuy rằng không hiểu rõ gút mắt giữa hai người kia là như thế nào, nhưng vị Mặc công tử thần bí này, từ lúc ở cửa chợ đêm nhìn thấy y, liền vô cùng tự nhiên ngồi ở gian hàng nhỏ của y, mãi vẫn không chịu đi.

Hắn thật sự rất kỳ quái, nhưng cũng rất quen thuộc. Hai người mới trò chuyện có mấy câu, vị Mặc công tử này đã không chút nghi ngờ nói ra phiền não của hắn, hoàn toàn không giống như người mới gặp lần đầu, nhưng kỳ quái hơn chính là, y lại theo bản năng muốn thay hắn phân giải nan ưu.

Nhất là, khi biết đối tượng khiến hắn khổ sở chính là ân công đã đưa cho mình một nghìn lượng sáng nay, phần bản năng này lại càng thêm mãnh liệt.

“Mặc công tử, kỳ thực không phải ân công không yêu người, ngược lại chính là bởi vì quá yêu người”.

“Nói rõ ràng?” Kim sắc nhãn mâu nhin không được trừng lớn.

_____END PN7_____

48. Chương 48: Phiên Ngoại 8 : Trở Về Hòa Hợp

“Ta không biết có nên nói hay không”. Dù sao bọn họ cũng chỉ là bèo nước gặp nhau, lại đột nhiên xen vào chuyện tình cảm của người khác như vậy, thật có chút lúng túng và khó xử, bất quá, y vẫn muốn giúp đỡ bọn họ.

Đem suy nghĩ của mình nói rõ với người trước mắt một lần, thấy hắn từ trong hoang mang bừng tỉnh đại ngộ, y cuối cùng cũng yên lòng.

Sáng nay nhận một nghìn lượng của ân công, trong lòng y vẫn luôn bất an, gốc hoa đó Đường gia bọn họ đã trồng nhiều năm nhưng vẫn không nở hoa, nếu không phải lần này bệnh tình của phụ thân nguy kịch, trong nhà lại nghèo khó, chỉ dựa vào mỗi gian hàng này để kiếm bạc, căn bản là không có khả năng lo tiền thuốc men, y cũng sẽ không mang chậu hoa mà gia gia lưu đi bán.

Hoa kia chẳng biết đến khi nào mới nở, lần này nếu có thể giúp được ân công, đương nhiên y sẽ làm hết mình.

Mặc Thanh tựa hồ giải tỏa được khúc mắc, khom người chào y, hơi nở nụ cười. Đột nhiên hắn mở miệng: “Năm đó các người không thể trường sinh, nhưng lại nguyện cầu được bên nhau đời đời kiếp kiếp, lần này ta sẽ cho các người một hạnh phúc mỹ mãn, bách niên giai lão”.

“Di? Mặc công tử? Người nói cái gì?” Y kinh ngạc quay đầu lại hỏi, nhưng người nam tử mới vừa rồi còn ngồi bên cạnh, lúc này đã vô tung vô ảnh.

Đây là... Y nhện không được trợn to hai mắt, gập quỳ a? Chắc không phải là thần tiên đi?

Mặc Viêm ghen một bụng ủy khuất, rất nhanh về tới gian phòng, vẫn không nhìn thấy bóng dáng của tiểu Xám đầu. Muốn tìm một người để tâm sự mấy câu cũng không thể, tâm tình lại càng thêm đè nén.

Đến lúc Mặc Thanh tìm được y, không khí có vẻ quỷ dị: “Viêm nhi, vẫn còn giận ta sao?”

Ngạc nhiên khi nhìn thấy thân ảnh của hắn, trong mắt Mặc Viêm hiện lên một tia sáng khác thường, rồi lập tức dời tầm mắt đi. Thương hắn, không muốn ly khai hắn, nhưng lại không hy vọng bị đối xử như tiểu hài tử, đây là đang tự làm khổ chính mình sao?

Rõ ràng mình chỉ là nhi tử của hắn mà thôi, cũng không phải Mặc Thanh không thương y, y tin tưởng Mặc Thanh cũng yêu mình, chỉ là, so với tình yêu giữa ái nhân mà y đã tưởng, tình yêu của Mặc Thanh lại giống như là sự sủng ái với nhi tử hơn.

“Người chính là người, người là độc nhất vô nhị, ta chỉ yêu mình người. Không có quan hệ gì với thân phận của người cả, càng không liên quan tới giới tính của người. Người ta yêu chỉ có Mặc Viêm, đúng lúc người là nhi tử của ta, chỉ là như vậy mà thôi. Viêm nhi, người còn không hiểu sao?”

Mặc Viêm ngây ngẩn cả người, giống như nghe thấy ảo giác, cứng ngắc hồi lâu cũng không dám xoay người lại.

“Trong đầu người rốt cuộc là đang suy nghĩ gì a? Người nghĩ không ra, muốn biết, trực tiếp hỏi ta không được sao? Ta sẽ không nói, không giải thích cho người sao?” Đối với Mặc Viêm, Mặc Thanh cũng chỉ có thể cam chịu.

Đi tới phía sau ôm chặt hông của y, những lời Thần Mộc vừa nói với hắn, hắn vẫn luôn nhớ kỹ trong lòng. Mặc Viêm bên ngoài tuy mạnh mẽ, kỳ thực nội tâm vô cùng yếu đuối, càng để ý lại càng giấu trong lòng, càng khó chịu lại càng đè nén. Tính tình này của y, nhìn như an tường vô sự, thế nhưng một ngày nào đó bạo phát, thì không thể ngăn cản được.

Mấy ngày nay, cứ ta truy người chạy như vậy, Mặc Thanh cũng sắp phát điên rồi. Rõ ràng vẫn đang tốt, như thế nào lại nhảy ra một đạo thiên lôi làm phá hủy tất cả, đã ba ngày rồi hắn còn chưa được ôm Viêm nhi, được Viêm nhi làm nũng đâu.

“Trước tiên phải nói về buổi sáng hôm đó, sở dĩ ta không chờ người tỉnh dậy, là bởi vì hoa hướng dương trên núi sương mù nở hoa (*@@ ta cũng không hiểu vì sao hoa hướng dương nở trên núi sương mù nữa, mọi người thông cảm*), không phải người thích nhất là mặt hoa của nó sao? Vì vậy ta đã dậy thật sớm, muốn lấy về cho người uống, ai ngờ người đã sớm tỉnh, hơn nữa vừa rời giường liền không thèm chờ ta, còn cùng ta chơi trò rời nhà trốn đi...”

Mặc Thanh ủy khuất tựa đầu trên hõm vai Mặc Viêm, nói tiếp: “Ta tức giận vô cùng, rồi lại không nỡ trách phạt người, chỉ có thể đem toàn bộ oán khí trút lên người con chó chết tiết kia”. Dừng một chút, “Thật vất

và mới có thể dỗ dành người, cứ tưởng rằng sau cơn mưa trời lại sáng, kết quả, người lại cáu kỉnh với ta, ta cũng không cố ý làm khó dễ người, người lại hại ta phải đi tìm suốt một ngày một đêm, vì vậy ta mới khi dễ người một chút, như vậy cũng không được sao? Viêm nhi, người đối với phụ thân thật là tàn nhẫn a”.

Mặc Viêm nhất thời á khẩu không trả lời được: “Người...Để cho ta một mình ở nơi đó...Tiến thoái lưỡng nan, là ai cũng sẽ cảm thấy tâm tình không tốt...”

“Vậy còn lúc ở chợ hoa, phụ thân bỏ xuống mặt mũi, hạ mình với người. Người lại không nói tiếng nào, bỏ ta một mình ở đó mà đi? Ta lại làm gì khiến người mất hứng?”

Thanh âm này lại càng thêm ủy khuất, khiến cho Mặc Viêm cảm thấy mình đã gây ra một tội lỗi tày trời.

“Còn có...Người bỏ ta đi trước, ta lại mặt dày tìm đến đây, người lại làm như không thấy. Viêm nhi, người còn muốn ta phải làm như thế nào mới tốt đây? Lòng của phụ thân rất đau, người cảm nhận được sao? Hay là, người thích nhìn thấy bộ dáng đau lòng của phụ thân? Viêm nhi? Viêm nhi... Người tại sao không nói chuyện a?”

Có lẽ là do bình thường Mặc Thanh ít khi biểu lộ tâm tình của mình, nói chung, những lời này thật sự khiến cho Mặc Viêm ngầy ngẩn cả người, thật lâu không biết nên làm thế nào cho phải, càng không biết phải cầu xin sự tha thứ của hắn như thế nào.

Nguyên lại, y chỉ biết nghĩ đến mình, nhưng lại bỏ qua cảm thụ của Mặc Thanh. Y chỉ cảm thấy Mặc Thanh yêu mình chưa đủ, nhưng không biết, bản thân mình đã làm tổn thương trái tim hắn như thế nào.

“Thanh... Ta thực sự không biết, ta đã biết sai rồi, có quá muộn hay không?”

Nghe Mặc Viêm chủ động nhận sai, Mặc Thanh ngẩn ra, sau đó cười. Quả nhiên Thần Mộc nói không sai, đối với Mặc Viêm, cương chiều ngược lại sẽ phản tác dụng. Y là một đại nam tử, có chủ nghĩa cá nhân rất nặng, quá mức sùng ái y, ngược lại sẽ khiến y có cảm giác bị xem như hài tử, càng thêm khó chịu.

Thỉnh thoảng tỏ ra yếu kém trước y một chút, sau đó khiến y cảm thấy bản thân làm sai, thậm chí khiến y cho rằng hành động của mình làm tổn thương người khác, y sẽ cảm thấy trong lòng bất an, nóng lòng muốn bồi thường.

Một chiêu này quả thật có chút âm hiểm, nhưng không phải hiệu quả rất tốt đó sao.

Mặc Thanh hài lòng ôm Mặc Viêm, cố ý làm ra thanh âm đau lòng: “Viêm nhi luôn luôn nói đi là đi, có phải cho rằng có ta hay không cũng đều như nhau. Nhưng đối với ta, mỗi giây mỗi phút ly khai Viêm nhi, đều ăn không ngon, ngủ không yên...”

“Xin lỗi, ta sai rồi”.

Đây là lần đầu tiên Mặc Viêm cúi đầu nhận sai, Mặc Thanh có chút thụ sủng nhược kinh.

“Vậy Viêm nhi hân là nên bồi thường cho ta nha?” Hân đúng là phát huy tối đa cái gì gọi là được đảng chân lân đảng đầu, không thềm để ý mặt mũi.

Vì vậy, Mặc Viêm đáng thương mơ mơ hồ hồ bị tha vào bẫy: “Thanh nói cái gì thì ta làm cái đó”.

“Sau này không được tùy tiện nghi ngờ ta yêu người chưa đủ sâu? Cũng không được suy nghĩ lung tung rằng ta sẽ thay lòng đổi dạ? Thậm chí không được động một chút lại muốn rời nhà trốn đi?” Đưa ra liên tiếp mấy vấn đề, khiến cho Mặc Viêm ngượng ngùng mắc cỡ, cảm giác bản thân đã làm ra nhiều chuyện quá phận.

“Không bao giờ...như vậy nữa, ta sẽ mãi mãi ở bên cạnh Thanh, không đi đâu cả”.

Mục đích đã đạt được, Mặc Thanh hài lòng cong khóe miệng cười đầy đắc ý.

_____END PN8_____

49. Chương 49: Phiên Ngoại 9 : Hôn Nhân Trên Người

Một đêm kia, Mặc Viêm bồi tội vô cùng triệt để.

Nếu như y biết nhận sai sẽ phải trả giá cao như vậy, không biết y có hối hận vì đã đồng ý với Mặc Thanh. Nói chung, đã không còn kịp nữa rồi, bộ dáng Mặc Viêm bị ăn kiện mặt tịnh (*ăn sạch sành sanh*) chỉ có thể nằm bẹp ở trên giường, cùng khóe miệng cong lên đầy hài lòng của Mặc Thanh tạo thành đối lập mãnh liệt.

Mặc Thanh coi như biết tự giác, nhẹ nhàng lấy ra bí dược tự bào chế, hướng nơi kia xoa đều lên. Dược cao lành lạnh thoa lên nơi đó không hề đau đớn, thất lưng cũng bớt chua xót hơn.

Nhưng khi nhìn thấy thân thể trắng nõn trải dài dấu hôn, khóe miệng Mặc Viêm hơi giật giật.

“Thanh, những thứ này là do người không tự chủ làm ra?”

Thanh âm của y lộ ra nguy hiểm, Mặc Thanh đứng đối diện cười híp mắt gật đầu. Bởi vì thân thể Mặc Viêm loang lổ hồng ngân, màu sắc bao hàm dục vọng và mập mờ này, khiến cho y càng thêm gợi cảm, nhìn y là dục hỏa liên tăng vọt.

Nếu không phải kiêng kị thân mình y không được khỏe, muốn y nghỉ ngơi thật tốt, thì hân đã sớm nhin

không được mà nhào tới làm mưa làm gió một phen.

Bất quá nghe thấy thanh âm Mặc Viêm mang theo một tia tức giận, mặt của hắn nhất thời xụ xuống, lộ ra chút ủy khuất: “Ta biết Viêm nhi ghét bỏ ta mà, mang theo vết tích và vị đạo của ta sẽ khiến người mất mặt sao?”

Rõ ràng là đang chỉ trích hắn, có sao bây giờ lại bị oán trách ngược lại rồi, Mặc Viêm há hốc mồm, phức tạp nói: “Ta nào có, chẳng qua ta thấy như vậy không được tự nhiên, bị người khác nhìn thấy cũng không tốt lắm...”

“Lúc chúng ta ở trong cốc, ở đâu ra người khác? Mỗi lần hoan ái xong, Viêm nhi đều tắm rửa thật sạch, còn không muốn lưu lại vết tích của ta... vậy mà còn nói không ghét bỏ ta, ta...” Càng nói càng bị thương, Mặc Thanh ủy khuất cúi đầu.

Mặc Viêm cứng ngắc tại chỗ, y nào có ghét bỏ a. Hoan ái xong trên người dính dính khó chịu, đi tắm không phải là chuyện rất bình thường sao? Về phần lưu lại vết tích kia, đó là bởi vì... Những vết tích này thật ám muội, mỗi khi nhìn thấy đều làm cho y ngượng ngùng không ngớt.

Trong lúc y còn đang rầu rĩ, không nhìn thấy Mặc Thanh cúi đầu lại vênh cao khóe miệng.

Cuối cùng, Mặc Viêm không được tự nhiên, bất đắc dĩ lựa chọn khuất phục: “Được rồi, sau này sẽ không. Nếu người thích... giữ lại cũng được...”

“Thực sự? Viêm nhi, người nói thật sao?” Mặc Thanh không xác định hỏi lại.

Mặc Viêm không thể làm gì khác hơn là gật đầu, thận trọng đáp ứng, nhưng lại không biết bản thân bị rơi vào bẫy do người nào đó thiết kế.

Mặc Thanh hài lòng ôm y, nghĩ đến cuộc sống tốt đẹp ngày sau, càng nghĩ càng đắc ý.

Nhưng làm người cũng không thể không có lương tâm, có được hạnh phúc lại không quản tới sống chết của người khác. Nếu không phải lời khuyên của Thần Mộc thức tỉnh hắn, hắn và Mặc Viêm còn không biết phải giận nhau tới bao giờ, công lao này rất lớn.

“Viêm nhi, cuộc sống của Thần Mộc tựa hồ không tốt lắm...” Mặc Thanh cố ý mở lời.

Quả nhiên, nghe được cái tên quen thuộc, Mặc Viêm liền trở nên nghiêm túc: “Theo ta biết, đời này y gọi là Đường Tự, phụ thân là tiên sinh dạy học, bị bệnh nặng không hết, những cửa cải có thể đổi lấy tiền đều đã đem đi bán hết, mấy đệ tử có lương tâm cũng giúp đỡ chút ít, bất quá bệnh này trị mãi vẫn không khỏi, gia tài đều đã cạn kiệt, thực sự không có biện pháp, y mới mở gian hàng bán hoành thánh trên đường kiếm sống”.

Nói tới người này, y liếc mắt nhìn chậu hoa đặt trên bàn, chậu hoa lan kia vẫn không có chút xu hướng nào muốn nở hoa, phiến lá mềm mại, bởi vì hấp thu ánh trăng suốt đêm, càng xanh tươi ướt át, như ngọc bích hảo hạng.

... ..

Nhận một nghìn lượng này là do tình thế khẩn cấp, thế nhưng bệnh tình vẫn không có chuyển biến tốt, cho dù có nhiều tiền hơn nữa cũng không đủ.

Ban ngày, Đường Tự đi dạy học ở trường, đến tối mới có thể đến chợ bày hàng kiếm thêm thu nhập, cả ngày đi đi lại lại, hết như một con quay, thế nhưng bệnh tình của phụ thân vẫn không thấy tốt lên.

Hôm qua bán được chậu hoa, được bạc, y lập tức mua thuốc bổ tốt nhất về cho phụ thân, nhưng phụ thân chỉ uống được hai ngụm liền thôi.

Từ khi mắc phải căn bệnh này, cảm giác thèm ăn lại càng ít đi, thường muốn ngủ đến một hai ngày, thật là làm cho người ta bất an.

Mặc Thanh mang theo Mặc Viêm lặng lẽ đi vào Đường gia, Đường Tự ở tiểu viện sát vách dạy hài tử học chữ, vẫn chưa phát hiện. Hai người cứ như vậy lén lút lút lút, nga không, là nghênh ngang trực tiếp xông vào ngọa thất nhà người ta.

Mặc Viêm vừa nhìn thấy Đường lão gia tử trên giường liền ngậy ngấn cả người, Mặc Thanh cũng nhú mày một cái, hai người liếc nhìn nhau, đều không nói, ngược lại từ từ thối lui ra khỏi phòng.

Xế chiều hôm đó, Mặc Thanh mang theo Mặc Viêm lần thứ hai bái phỏng Đường gia, bất quá lần này là đi cửa chính.

Đường Tự nhìn thấy hai người hòa hợp như lúc ban đầu, cũng cao hứng theo. Nhiệt tình dâng trào, một mực kêu ân công, rõ ràng không làm cái gì, bất quá chỉ là một tấm ngân phiếu, lại được y thành tâm cảm tạ như vậy.

Mặc gia phụ tử không nhận được thở dài, Thần Mộc đời này vẫn giống hệt như trước kia, tâm địa thiện lương, cần kiệm liêm chính.

Nếu không giúp y, chỉ sợ trong lòng sẽ áy náy. Mặc Viêm mở miệng nói ra mục đích đến đây: “Chúng ta là vì bệnh của phụ thân người mà đến...”

“Lại làm cho ân công phí tâm, bệnh của gia phụ vẫn như vậy, không có khởi sắc”.

“Kỳ thực... Có chuyện này không biết có nên nói cho người hay không, là về bệnh của phụ thân người...” Đối

mặt với gương mặt giống Thần Mộc như đúc, Mặc Viêm phát hiện mình không thể nói nên lời.

Nhìn thoáng qua Mặc Thanh cầu cứu, Mặc Thanh đành buông chén trà, đi lên phía trước.

“Người biết vì sao bệnh của phụ thân người lại như vậy không? Người không cảm thấy kỳ quái sao? Vì sao phụ thân người lâu như vậy không ăn cái gì mà vẫn còn sống? Cả ngày nằm trên giường ngủ say, suốt ngày mơ mơ hồ hồ không có tinh thần?”

Mấy câu hỏi đó khiến sắc mặt Đường Tự trở nên khó coi, nhưng vẫn nhịn xuống, khách khí hỏi: “Ân công chưa từng thấy qua gia phụ, làm sao biết được chứng bệnh của người?” Liên tiếp mời mấy người đại phu đều không tìm ra nguyên nhân, chỉ nghĩ là do thân thể hư nhược, vẫn luôn dùng dược liệu tốt để bồi bổ, cũng không tiếp tục mời đại phu nữa.

Vì vậy hai người kia hiểu rõ nhất thanh sở thị, Đường Tự đương nhiên cảm thấy kỳ quái, chỉ là cảm thấy bọn họ không có ác ý, hoài nghi trên mặt mới chậm rãi lui xuống.

“Ta hiện tại chính là muốn nói chuyện này, chỉ sợ người không tin tưởng”. Mặc Viêm thở dài, quyết định nói thẳng ra.

“Chậu hoa người bán cho ta...” Mặc Viêm mới nói câu đó, thấy thần sắc Đường Tự khẩn trương, không thể làm gì khác hơn là an ủi nói: “Chớ khẩn trương, hoa tốt, ta cũng không có ý định trả lại cho người”.

Do dự một hồi, quyết định bỏ qua chuyện chậu hoa nói trọng điểm: “Người tin trên đời này có Thần không?”

Đường Tự hơi suy tư một hồi, sau đó trịnh trọng gật đầu, y quả thật tin tưởng trên đời này có Thần.

Nếu y tin tưởng, như vậy sự tình có lẽ sẽ tốt hơn.

Thế nhưng Mặc Viêm còn chưa kịp giải thích, Mặc Thanh đã trực tiếp hắt một chậu nước lạnh.

Bởi vì tên kia vô cùng đỉnh đặc nói: “Nếu ta nói, ta chính là Thần thì sao?”

_____END PN9_____

50. Chương 50: Phiên Ngoại 10 :

Vì vậy, không chỉ Đường Tự ngăn cản cả người, mà Mặc Viêm nghe thấy cũng sửng sốt.

Mặc Viêm trong ngực thầm nghĩ, có phải y đã làm sai hay không, như thế nào lại mang theo Mặc Thanh đi cùng a. Người này cứ thẳng thừng nói trắng ra như vậy, người bình thường nhất định sẽ bị hù chết.

Kết quả ngoài dự liệu của Mặc Viêm, Đường Tự chẳng những không bị hù chết, thậm chí còn nghiêm túc gật đầu.

“Người rót cuộc có nghe hiểu hần đang nói cái gì không?” Mặc Viêm có chút nghi ngờ, bất khả tư nghị hướng Đường Tự xác nhận lại.

Đường Tự hết sức nghiêm túc: “Mặc công tử nói hần là Thần”.

“Vậy sao người còn gật đầu?” Mặc Viêm hoàn toàn vô lực, người này nếu đã nghe rõ ràng, sao vẫn còn gật đầu a.

Kết quả không ai nghĩ tới, Đường Tự cư nhiên lại nói: “Mặc công tử nói, ta tin tưởng”.

“Vì sao?” Lời này nói ra, ngay cả Mặc Thanh cũng hơi kinh ngạc.

Đường Tự gãi gãi đầu, cười có chút thuần lương vô hại: “Bởi vì tính tình của Mặc công tử cao ngạo như vậy, đương nhiên chẳng cần nói dối lừa gạt người khác làm gì. Huống hồ tối hôm qua, ta bất quá chỉ mới quay người đi, Mặc công tử đã biến mất, nếu đổi lại là người bình thường chắc chắn không thể làm được a...”

Mặc Viêm nhất thời có chút không phục: “Người không lo lắng, vạn nhất hần là thiên niên lão yêu thì sao?”

Mặc Thanh vừa nghe lời này, sắc mặt nhất thời đen thui, Đường Tự nhìn không khí quái dị giữa hai người, có chút xấu hổ. Không thể làm gì khác hơn là nhanh chóng tiến lên phá vỡ: “Thế nhưng Mặc công tử tính tình cương trực, thấy thế nào cũng không giống yêu quái...”

Tính tình cương trực? Mặc Viêm nghiêng đầu tinh tế xem xét một phen, y không thể nào từ trên người Mặc Thanh nhìn ra chỗ nào cương trực nha, bất quá y nhìn ra Mặc Thanh đối với câu nói vừa rồi của y rất bất mãn, lập tức dâng lên một nụ cười để bồi tội, thuận tiện nhắc nhở Mặc Thanh nhanh chóng đi vào trọng điểm.

“Đã như vậy, chúng ta liền nói tới bệnh của phụ thân người”. Mặc Thanh rõ ràng nhận được tín hiệu của y.

Đường Tự thỉnh hai người nhập tọa một lần nữa, mình cũng ngồi theo, một bộ dạng chuẩn bị nghiêm túc lắng nghe.

“Phụ thân người căn bản không phải bị bệnh, tinh thần của hần vô cùng sa sút, cho dù được cung cấp nhiều hơn nữa cũng không đủ để chống đỡ, cho nên mới càng ngày càng suy nhược...”

Đường Tự có chút không rõ, nhưng vẫn nhịn xuống, hỏi: “Xin hỏi cung cấp là chỉ cái gì? Ý của Mặc công tử là thân thể của phụ thân ta đã quá hư nhược rồi sao? Cho nên cần được bồi bổ nhiều hơn?”

“Ta liền nói thẳng vậy, phụ thân của Đường công tử đã sớm qua đời rồi. Người hiện tại miễn cưỡng còn sống, có thể xem như không phải là phụ thân của ngươi”. Lời này vừa nói ra, Đường Tự hoàn toàn cứng ngắc, sắc mặt cương cứng có chút khó coi.

Mặc Viêm trừng mắt với Mặc Thanh, ý nói hắn thật quá lỗ mãng, loại sự tình này sao có thể nói trắng ra như vậy, cho dù là bất luận kẻ nào cũng không thể tiếp thu được, chỉ sợ Đường Tự sẽ không cấp cho bọn họ sắc mặt tốt, không trực tiếp đuổi đánh bọn họ ra khỏi nhà mới là lạ.

Ai biết, Đường Tự sau khi trầm mặc hồi lâu, hơi yếu ớt mở miệng: “Mong công tử nói rõ”.

“Chuyện này cùng với chậu hoa hôm qua người bán cho Viêm nhi có quan hệ”.

“Lẽ nào hoa kia đã thành tinh? Hấp thụ tinh khí của phụ thân ta?!” Đường Tự lập tức nghĩ ngay tới vấn đề này.

Mặc Thanh nhắc nhở y tỉnh táo một chút, lại tiếp tục giải thích: “Kỳ thực cũng không phải, hoa kia quả thực đã thành tinh. Bất quá chỉ là một tiểu yêu đạo hạnh nhỏ bé, được phụ thân ngươi chiếu cố nhiều năm, vẫn luôn ghi tạc trong lòng. Kỳ thực phụ thân ngươi đã sớm qua đời từ năm năm trước, tiểu yêu kia không đành lòng nhìn hắn chết đi, vẫn dùng linh khí của mình nuôi dưỡng thân thể của hắn”.

“...” Đường Tự trầm mặc, có lẽ y cũng không biết nên nói cái gì bây giờ.

Mặc Viêm biết y nhất thời không thể tiếp thu được, cũng không bắt buộc y: “Thân thể phụ thân ngươi càng ngày càng kém, bởi vì thời gian kéo dài càng lâu, linh khí càng ngày càng yếu, đã không đủ để nuôi thân thể hắn nữa rồi. Đây cũng là nguyên nhân vì sao, các ngươi nuôi nó nhiều năm như vậy nhưng vẫn chậm chạp không chịu nở hoa”.

Trong lòng Đường Tự vô cùng khiếp sợ và khổ sở, năm năm qua phụ thân vẫn mơ mơ màng màng ngủ say, thời gian thanh tỉnh lại càng ít, thỉnh thoảng mở miệng nói hai ba câu đã là tốt lắm rồi. Đại khái trong lòng y cũng đã sớm chuẩn bị, vì vậy quyết định cùng phụ thân chờ đợi cho đến ngày không thể chống đỡ được nữa.

Vì vậy khi biết phụ thân đã qua đời, trong lòng y cũng không quá bi thương như đã tưởng. Ngược lại nghe nói hoa yêu kia có tình có nghĩa, khiến y cảm động không thôi, bắt đầu hối hận quyết định ngày hôm qua của mình.

“Ân công... Ta..” Y nhìn Mặc Viêm, không dám mở miệng.

Mặc Viêm lập tức đoán ra suy nghĩ của y: “Ngươi muốn lấy lại chậu hoa”.

Đường Tự ngưng ngừng gật đầu: “Ân công, người yên tâm, ngân phiếu ta chỉ mới dùng một chút, ta nhất định trả đủ một nghìn lượng cho người. Đóa hoa kia... Nếu nó đối với Đường gia có tình có nghĩa như vậy, ta cũng hy vọng có thể chiếu cố nó thật tốt”.

“Bạc, ta sẽ không thu lại, người cũng biết chúng ta không phải người phàm, bạc đối với chúng ta cũng không có ý nghĩa gì?”

Cho rằng Mặc Viêm không muốn trả lại, sắc mặt Đường Tự nóng vài phần: “Ân công, ta biết ân công không thiếu ngân lượng. Thế nhưng hoa... Xin ân công rủ lòng từ bi, trả nó lại cho ta, Đường Tự ta nguyện ý làm bất cứ chuyện gì để trao đổi”.

“Nhìn người kia, gấp gáp cái gì, ta cũng chưa nói không trả lại cho người. Người hãy nghe cho kỹ, tiền người không trả lại, hoa vẫn là của người”.

“Như vậy sao được, ân công...”

Mặc Thanh đột nhiên ôm lấy Mặc Viêm, ngay trước mặt Đường Tự ân ân ái ái, vô cùng thâm tình hạ xuống bên môi Mặc Viêm một nụ hôn, có chút phách lối mở miệng: “Nếu không nhờ người, chúng ta cũng không thể hòa hảo nhanh như vậy. Cái này coi như là đáp lễ”.

Lúc Đường Tự nhận lại chậu hoa, tâm tình ngũ vị tạp trần, nhìn phiến lá xanh biếc như cũ, hơi có chút phiền muộn. Theo như Mặc Viêm nói, tiểu yêu này tiêu hao quá nhiều linh khí của nó, dẫn đến linh khí cạn kiệt, đã rơi vào tình trạng ngủ say, trong khoảng thời gian ngắn chắc sẽ không tỉnh lại, mỗi ngày cần để ở trong sân hấp thu ánh trăng.

Đường lão gia tử không có linh khí cung cấp, quả nhiên bắt đầu từ từ suy yếu. Kỳ thực trong năm năm này, ba hồn bảy vía của hắn đã mất, chỉ còn lại một thân thể trống rỗng khổ cực chống đỡ, lần này, mất đi linh khí nuôi dưỡng, thoáng cái liền tan rã.

Đường Tự dùng ngân lượng hảo hảo vì lão nhân gia làm tang sự, số tiền còn dư lại không có chỗ dùng, đem đi cất giữ. Sau đó, ban ngày y vẫn tiếp tục dạy chữ cho bọn trẻ, ban đêm thì ở chợ hoa mở gian hàng, y làm cho bản thân bận rộn, cũng bởi vì ở nhà rảnh rỗi có chút tịch mịch.

Mặc Viêm và Mặc Thanh từ sau ngày đó rời đi, cũng không thấy xuất hiện nữa, Đường Tự dường như trở về lúc ban đầu khi chưa phát sinh chuyện gì, những chuyện ly kỳ cổ quái kia cũng tựa như là ảo giác của y.

Cứ như vậy bất tri bất giác qua một năm, đến lúc y dường như đã lãng quên, chậu hoa kia lại đột nhiên nở hoa.

Cánh hoa trắng nõn như tuyết, từng cánh từng cánh mặc sức nở rộ, hoa nhỏ thanh nhã tới cực điểm, quả nhiên giống như tên của nó, cánh sen không tì vết, nhị hoa tinh tế lộ ra màu vàng nhàn nhạt, tản mát ra hương thơm thanh u, xinh đẹp không thể tả.

Rất nhiều người nghe nói hoa này nở rồi, đều mở to mắt đến xem, cũng có người ra giá đắt, chỉ là Đường Tự đều yển chuyển cự tuyệt. Một mình yên lặng coi chừng chậu hoa, ban đêm vẫn ở chợ hoa sầm uất cũ mở hàng bày bán, kiếm một ít tiền.

Hoa kia ngược lại trở thành chiêu bài mời hàng tuyệt hảo, có đôi khi rất nhiều người tới gian hàng, chỉ để liếc nhìn nó. Bởi vì thường xuyên có người tìm tới cửa, bắt đắc dĩ, Đường Tự suốt đêm ra ngoài bán hàng đều mang theo nó, đặt kế bên gian hàng, đóa hoa tinh khiết tự nhiên trở thành chiêu bài mời khách, mọi người không có việc gì cũng túm tụm lại mà xem.

Sinh ý so với trước đây đương nhiên tốt hơn, Đường Tự thỉnh thoảng suy nghĩ, có thể hoa kia là đang giúp mình đi. Nhưng nghĩ lại lại thôi, chắc là do mình suy nghĩ quá nhiều, những chuyện kia hẳn là do bản thân ảo tưởng.

Ngày hôm nay, chợ hoa vẫn náo nhiệt như trước, sinh ý của Đường Tự cũng rất tốt, ‘Lan cánh sen’ để bên cạnh gian hàng hơi thi triển phiến lá, theo gió đêm nhẹ nhàng lắc lư, bất đồng so với dĩ vãng chính là, hương thơm hôm nay của nó phá lệ say lòng người. Nhưng khi nhìn người chung quanh không hề phát hiện, Đường Tự lại cho rằng bản thân gặp ảo giác một lần nữa.

Không nghĩ tới, đột nhiên xuất hiện một người nam nhân đứng phía trước chậu hoa, tinh tế thưởng thức, đứng hồi lâu cũng không chịu rời đi.

Đường Tự chỉ nghĩ hẳn là một người yêu lan như mạng, khách khí hỏi: “Công tử thích lan?”

Công tử kia nghe tiếng ngẩng đầu, trường bào xanh đen, dường như cùng với bóng đêm hòa cùng một thể, ngũ quan thâm thúy. Làn da có vẻ là màu đồng, ở dưới bóng đêm, Đường Tự nhìn không rõ lắm, thế nhưng cặp con ngươi xanh đen kia lại làm cho y chấn động cực lớn, đen bóng sâu thẳm tựa như vực sâu vô tận, mà y dường như đã rơi vào trong đó.

Tim bất chợt gia tốc, chờ đến khi y lấy lại tinh thần, hai người đã không tiếng động nhìn nhau hồi lâu.

Đường Tự sắc mặt có chút nóng lên, nhanh chóng đưa tay vuốt vuốt tóc: “Ta không có ý gì... Cái kia...”

Nhìn chằm chằm người khác như vậy, thật sự vô cùng thất lễ, bất quá đối phương tựa hồ không để ý: “Người là chủ nhân của chậu hoa này?”

Nam nhân này tương đối cường thế, không chỉ biểu hiện trên mặt ngay cả tính tình cũng thể hiện rõ bên ngoài, mở miệng liền trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

Đường Tự dường như đoán được ý đồ của hắn, có chút quẩn bách nói: “Xin lỗi công tử, hoa này không bán”.

Nam nhân kia đột nhiên cong khóe môi mỉm cười, nguyên bản ngũ quan có chút lạnh lùng khô khan nhất

thời trở nên sinh động, Đường Tự cảm thấy tim mình đập nhanh hơn, đầu óc cũng có chút choáng váng.

Ngay khi thân thể y còn chưa ổn định, người nọ lại lên tiếng.

“Ta đây mua người của người, người ôm hoa đi theo ta”.

“Người...”

Đường Tự và nam nhân kia đứng đối diện ở đó, vẻ mặt Đường Tự đỏ bừng, cùng khuôn mặt đầy ý cười của nam nhân.

Bọn họ đời đời kiếp kiếp không ngừng luân hồi, ái tình một lần nữa được mở ra.

Mặc Thanh nắm tay Mặc Viêm, đứng ở phía xa lẳng lặng nhìn, thấy hai người kia đối mặt đứng chung một chỗ, cũng nhin không được nở nụ cười.

“Viêm nhi, chúng ta so với bọn họ nhất định phải càng hạnh phúc hơn mới được a”.

“Đó là đương nhiên”.

_____Phiên ngoại hoàn_____

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mac-ai>